

2, Hassoreg St.
Jerusalem 94145
charlapg@inter.net.il

Tel. 6233869-02
Cell.5403088-050
Fax. 6233872-02 :
<http://www.charlap-architects.com>

רחוב הסרג' 2
ירושלים 94145

...וכבשו להם ארץ שסמה פלשת ונקרו
אחר כך פלשטים על שם הארץ. וארכ
פלשטים בגבולות ארץ כנען היא, כמו אמר
bihousu, (י"ג, ג') "מן הפלחו עלי פנוי
מצרים ועד גבול עקרון צפונה לכנען
תחflip. חמלה סרני פלשטים הטעתי
והאשדודי הפלכלוני הgyptי והעקרוני
וכנען". אך הפלשטים בני מצרים כבשו
מקצת הארץ וישבו בה".

רבינו בחיי על המטעות (במדבר, כ"ז)

תיקון שערי נזה

لوح בمبוא

פָשַׁר חִידֶת (השאהיד) שמשון

ומלחמות ישראל בפלשתים

רימאל פינט 'אחוזה בית' צבי שלוני

נזה ... תחילה !

הפסיכוהיסטוריה של עוטף נזה

עז כاري ... עוזותDKDושה ברוך תאנה וישראל רחן

גאולה משיחית מעזה

מאשרול, חבל שלום ומעוזה לעוטף נזה ובחזרה

מחבל נזה אל רצעת נזה, וחבל הבשור ובחזרה דן גזית

דוד המלך מנצח בעזה

כרתי ופלתי

شمישון – משיח של נולם התווה נינצבורג

וASKULLON כדROOM מונה ראש גיטין
יהושע, יהודה, חזקיה וגבול עולי מצרים בעזה

יונתן וינאי בעזה יסביר

גרר, פלשת ונחל אל נURIsh יהודה קיל ואליה קימלמן

הן, פה בעזה - ארץ רחבות ידיים ! אהרון אמר

איו, טיכה, פורטונה ומרנס שמעונה רודן

שער עזה המלחמים לכתחינו יוחאי שלום חדד

נקמת העין השניה

עד... עזה !

עד... ה' !

פלשת וארץ פליישטים - פליישה או מפולש ? גינצבורג

כִּי... מִיחָׁה הִיא !

כִּי הִיא.... יְשָׁרָה בַּעֲנֵי !!

זְכַרְנִי נָא וְמִזְקִנִּי נָא... אֵיךְ מְפֻעַם מֵזָה... הָאֶלְמָהִים !

דוֹן יְדִין עַפּוֹ .. פְּאַפְּד !

להפוך את עזה לחברון גינצבורג

בָּא שְׁמַשׂוֹן .... חָנָה !

כאן עזה ... מרחב רוחני .. לא להתבלבל ! שועץ

הגענו .. גם מעזה ! שועץ ח

יהי זו... נחש !

חושים (בו זו) = מSHIP !

בין מהה למאתיים .. (עורלות פליישטים)

אוצרות זオス ואוזן בן הרקולס

גליית, ישבי, סף ואיש מדון - בני הרפה !!

חנניה בן יעקב במסגד עזה

"בדרכ היורדת מירושלים בואכה עצה" מפעלי השליחים ח כ"ו

שער עזה, לנצח נצחים. אדריכל סרג'יו לדמו,

ויתפל אברהム: וירפָא אֱלֹהִים אֶת אֲבִימֶלֶךְ

אבימלך 1, אבימלך 2, אבימלך 3

עהה מיום- שער .. אל.. ים.. פליישטים ? !

תיקון שערי ארץ ישראל הנושבת

מי ישתה מהים של עזה

سيشرب من بحر غزة

יוני 2004
יוני 2005
ינואר 2009
יוני 2009
אוגוסט 2014
מאי 2021

תאריך: תמוז התשס"ז
עוזכר: סיון התשס"ה
עוזכר: שבט התשס"ט
עוזכר: סיון התשס"ט
עוזכר: אב התשע"ד
עוזכר: ח סיון התשפ"א - מבצע שמורי החומות

מאי 2021
יוני 2021
יולי 2021

עובדן : יום טבוח - יב סיון - מהדורה מודפסת
עובדן : יז סיון
עובדן: י"ג תמוז התשפ"א
טו באב התשפ"א עם חברי המתוק יוסף קלנר

מאמרים\שערי נזה.doc doc מקור משרד
C:\Users\Me\Documents\
נזה\התשפ"א שער נזה תיקון.doc - מחשב בית
נזה\התשפ"א עם תמונות שער נזה תיקון.doc
D:\My Documents\
C:\Users\Me\Documents\
נזה\התשפ"א קובץ העיקרי שער נזה תיקון.doc

'שער עזה' אינם רק שער עזה של שימוש הגיבור אלא גם מושא של מדיניות החוץ והבטיחון של מדינת ישראל מטופורה, ממשות או מהלכים בשחמט בתחום החולות .. ?

כמו כן בשם 'ברירת משפטו', נקרהת האופציה הגרעינית של מדינת ישראל לתרחיש שבו תשתחששו ישראל בנשק גרעיני בהימצאה על סף השמדתה הפיזית ובמצב שאין לה מה להפסיד, סוג של נקמה המתכללת גם בתאבדות ונזק עצמי(שהheid)!) הנקרא על סמך דוגמת משפטו הגיבור התנ"כ שלפת את עםודי מקדש אל דגן ומספר הפלשתים שהרג במוותו היה רב יותר מאשר בחירות, בקורסאו: "תמונות נפשי עם פלשתים".

SAMSON CARRYING THE GATES OF GAZA.

”...אל ראש ההר אשר על פני חברון ”

מתקנת העובדה כי אלפי שנים לאחר העלאת שעריו עזה אל ”ראש ההר אשר על פני חברון” על ידי השופט שמשון

הגיבור, יד ’שמאל’ נושאת, יד ’ימין’- תומכת !

הועברו דלתות בית הכנסת בעזה והורכבו בבית הכנסת אברהם אבינו לחברון.

התגשות פסיקוהיסטוריה אסימוביית במייטה !

’חבל אשכול’ ב’יעוט נזה’ הינו גם רפליקה לנחל אשכול ’החברוני

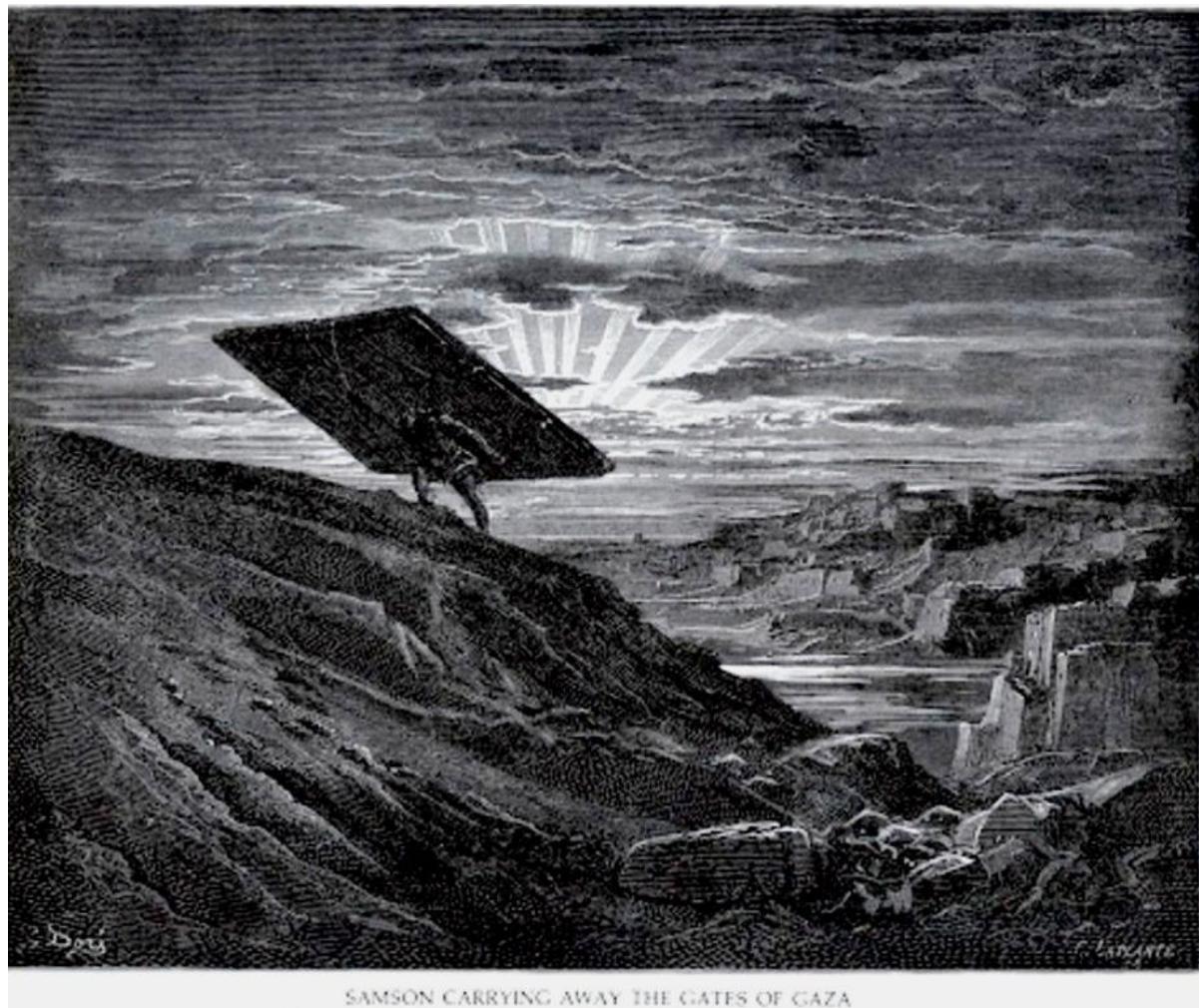
הן ידוע ידע שבגדה
ונכנע לחלקת הלשון
הוא ידע שימות מידה
פלישטים עליך שימוש.

ויחזר וישכב בחיקה
עם דמותו הצופה באישון
כי בכל בגידותיה מתקה
פלישטים עליך שימוש.

כי כבשה ככובש את אויבו
וכל לילה לו לילה ראשונה
ויצחן חרדות לבבו
פלישטים עליך שימוש.

רק בבוא העדה הפרועה
עת טפחה אהבה על פניו
הוא פקח את עיניו וראה
ורעה ניקרו את עיניו

לאה גולדברג . דלילה , המחברת הכתומה

SAMSON CARRYING AWAY THE GATES OF GAZA

השחר בוקע עם עקירת שעריו עזה ועלאתם....

'כבדו שעריו עזה מכתפיו יוכלו לו'

הרמטכ"ל משה דיין, הספד לרווי רוטברג, נחל עוז, 30.4.1956

"וירד מיעקב והאביד שריד מעיר".

מדובר בפלשתים שמננו שלטון וממשלה מישראלי.

(גר"א לבמדבר, כ"ז)

א. חידת עזה טרם באה על פתרוניה¹.

עוד זמן עזיבת יהודיה, בעקבות פרעות תרפ"ט, כיתורה במלחמת השחרור על ידי כוחות המדינה הצעריה שאירגפו אותה וניתקו אותה ממצרים הרחק בהגינם מעוגה אל חפיר אל פאתי אל עריש וניתקה ממחוז סיני.² דרך פעולות הרגМОל השונות כמו פועלות ה'חץ השחור', כיבושה במלחמת סיני, החזרתה לשלטון מצרי וכיבושה מחדש במלחמות ששת הימים והחזורתה ... 'עזה תחילה' וגיורש תושביה היהודים ופינוי חבל קטיף מתושבי המהגרים החדשניים - המתנחים הישראלים.

מתברר כי לא ידענו כלל את אופיו ולא נעמננו על מהותו של חבל הארץ זהה נד היום זהה כאשר כל עשרות ! המבצעים הזכה"לים כאן, 'נעפרת יצוקה', 'צוק איתן' ו'שומר החומות' ועוד – לא רק שלא יכולו לה אלא גם לא הביאו לחסיבה מתקדמת על פשר הכישלון המתמשך אל מול עזה, לא לכל ניסיון לחסיבה מתקדמת ולא להבנה כלל של מהותה ושל מקומה וייחוסה לארץ ישראל כולה ולמקומה מחוז עזה מן המחוות המשובץ במחוות ארץ ישראל האחרים בפרט.

מתברר כי עמוק, עמוק הוא מואוד הסוד הטמון באדמותה החולית של עזה. אותה עזה המזוכרת 22 פעמים בתנ"ך. לראשונה³ הזכורה עזה בחומש בראשית גבול הכנעני "... **וַיָּהִי גְּבוֹל הַקְּנָעָנִי מִצָּד בְּאֶחָה גָּרְרָה עַד עַזָּה**.." (בראשית י"ט) לאחר מכן⁴ עזה הזכורה בחומש דברים (ב, כ"ג) בגבול ההתיישבות של

¹ ישנם מאמרם רבים ותפסות שונות על הילקחים' מאי ההכרעה בעזה כמו: 'ליקחים עיקריים לאחר המערה האחרונה מול עזה' מאת פרופ' אפרים ענבר אל"מ (AMIL), ד"ר ערן לרמן: 'אין פתרון חד וברור לבנייה עזה', אלף (AMIL) יעקב עמידרו: 'תשעה לקחים לישראל בעקבות מבצע שומר החומות', מיקי אהרוןsson, ד"ר איימן מנצור. פורסמו לאחרונה בפרסום מכון ירושלים לאסטרטגיה וביטחון. אולם כל מאמרם אלו נוגעים ברובד הנראה של הבעיה עצכשות בלבד ולא חורגים אל מעמקי מקומה של עזה עמוק אל הפסיכויסטוריה המקומית. ובהפוכה, מאמרם מלומדים מצבעים בכירורו כי אין בראייה הביבחונית – מודרנית ככל שתיהה כדי להבין את הבעיה ומכאן בודאי לא נמצא כל פרמטרים מתחה היסטוריים לפיתורה.

² איגוף אסטרטגי של חטיבה 8 ששוכזו בה ובפיקוד שללה חיליל מחתרת לחמי חירות ישראל. בספר

³ על פי השל"ה, והחידות המוקדמת יש לבדוק את מהות השם או המושג איפה שהוא מזכיר לראשונה בתוויתינו הקדישה.

⁴ אזכורה ארץ פלשתים לראשונה אצל אברהם רק בעימות השני עם אבימלך הראשון 'מלך גור' (ולא מלך פלשתים). לאחר מכן הזכורה פלשתים ו'ארץ פלשתים' אצל יצחק בעימות עם 'אבימלך השני' – אולם עזה לא הזכורה עוד בראשית למורתה הזכורה קורם לכן בלוח העמים, כמו שאזכורה באשר שבע ויסודה בஸותף של האבות עם 'אבימלכים' השונים. שהוסיף כי למורת היותו של אבימלך-מלך גור-גור לא המשיכה להיות אחת מחמשת ערי המדינה הפלשתית ואולי זה מעיד על היה אבימלך להיות מלך עזוי ולא

פלישתי !

העווים "...והעווים היושבים בחצרים עד עזה"⁵, תושביה המקוריים . לאחר מכן התישבו הפלישטים (= גויי הים) בעזה שהייתה עיר המרכזית שלהם ברצונת ההתיישבות שלהם ברצונת החוף הדרומי של

⁵ כן פירש הרמב"ן בהרבה והאריך על הזזה האפשרית של העווים היושבים בעזה (לדברים ב' כג) מסיבות פלאיות , מה שקרה על החסיבות לדעתו הולוונוטית של הבנת מקור הפלישטים שהיגרו מכתפו והגיעו לכך :

"העווים היושבים בחצרים עד עזה" - "יאמר כי העווים היושבים בעיר חצרים אשר אין להם חומה סביר עד עזה שהוא גבול הכנעני כמו שנאמר ([בראשית יט](#)) **"ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה הפתורים שיצאו מכתפו השמידום .."** והם יושבים תחתם והנה הפתורים שהם בני מצרים (שם פסוקים יג יד) ואינם ממתנתם אברם ארץ היא של ישראל מפני שהפתורים לכדו אותה בני כנען והכתב שאמר על ארץ פלשטים (שם כו ג) **"כי לך ולזרעך את כל הארץ לאל"** (לא רק ארץ כנען אלא גם ארץ פליישטים ג.ח.) מן הטעם זהה היה כי הארץ הייתה מתחלה לבני כנען ומפני זה הורישו ישראל בימי ירושע חמשת סרני פלשטים האשדדי האשקלוני הגתוי והעקרוני והעווים ([ירושע יג ג](#)) שהיו כולם ישבו גבול הכנעני בעזה ובאשקלון ובאשדוד ועקרון ועל שם מקומם הם נקראים כי השמידום (את) העווים שהיו בני כנען היושבים בגבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה ישבו תחתם וצדון גם הוא לפלשטים כמו שכותב ([ויאל ד](#)) וגם מה אתם לי צור וצדון וכל גלילות פלשת . ועל דעתו העווים הם החווים כי המנהג בכתב שיחילפו השמות .. ובבראשית הרבה (שם) מצאתי כי העווים הם רפואיים בפסוק הנfineים היו בארץ ([בראשית ז'](#)) מצאננו 'בני הרפה' , ענקים פליישתיים, יכול שהם צאצאי העוים= רפואיים. ג.ח.). רפואיים הם העווים , רפואיים שככל מי שראה אותם לבו רפה כשועה. עווים שהיו בקיאין בעפרות כנחש וכו' ... ועוד ספר כי גם כפתוריהם היוצאים מכתפו לקחו מארצם והוא מותרת לישראל והזכיר ירושע ארץ הפרזי וה רפואיים ([ירושע יז טו](#)). אבל רשי כתוב עווים מפלשתים הם שעמם נחשבים בספר ירושע (יג ג) אמר כי מני השיחור אשר על פני מצרים (חוף סיני הצפוני. ג.ח).**עד גבול עקרון צפונה הכל תחשב מארץ ירושע** (יג ג) סרני פלשטים אשר ימנה וגם העווים שהם גוי אחר ולדברי הרבה הנה הותרו העווים Shirsho אוטם כפתוריהם ושאר סרני פלשטים מי התירים ולמה יכbsp; את כלם כי ירושע הוא המכbsp; את הפלשתים והעווים ועוד למה תהיה ארץ פלשטים לאברם כלל ולמה הוצרך אבימלך לבריתוanza בזה ופלשתים מבני מצרים היו וכן הפתורים ואינם מעשר עממי אבל הדבר בהperf' כי הפתורים והפלשתים השמידום מן הכנענים כי אבימלך מלך גורר היה והעצמי יושב בעזה וצדון עיר פלשטים אלה ומגבול הכנעני הם שנאמר **ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה**. והנראה עני כי פלשטים וכפתוריהם ישבו עם אחד וכן אמר הכתוב([ירמיהו מד](#)) **"כי שודד ה' את פלשטים שארית אי כפתור"** וזה טעם **"כפתוריהם היוצאים מכתפו"** כי יצאו מכתpor עם מעט לגור באשר ימצאו והشمידו את העווים היושבים עד עזה שהם מזרע כנען ישבו תחתם בעזה ואשקלון ואשדוד וגט ועקרון והכל מגבלות כנען וחלקו אותה לחמשה סרנייהם ושם הגלילות הם פלשת ונקרו גם הם פלשטים ונשאר לעווים יתר ארצם כאשר הזכיר ירושע זהה שאמור (שם) פלשטים שארית אי כפתור כי פלשטים הם וזה טעם אשר יצאו משם פלשטים ואות כפתוריהם ([בראשית יד](#))/כמו שפירשתי שם ומה שאמור הכתוב ([עמום ט ז](#)) **(הלא את ישראל העלייתי מארץ מצרים ופלשתים מכתpor וארם מקיר** יספר מלחמות ה' כי הוא אשר העלה את ישראל מארץ מצרים באותות ובמנופתים ובמלחמה והעליה פלשטים מכתpor ארצם כי הוציאם משם לסת להם בנס גדול את העווים והشمידום ישבו תחתם ועזבו כפתור לאחיהם או שהיה העני כי הזכרתי כי העווים בני כנען ישבו הארץ בראשונה היה שםם פלשטים כי שם הארץ פלשת והפתוריהם היוצאים מכתpor כאשר השמידום הגלו מהם לכפתור ארצם אשר היא מככל ארץ מצרים ליד אחיהם וה' גאלם משם וחזרו למקום לא ידענו באיזה דור מן הדורות והנה פלשטים ישבו ארץ כנען הם ורק אמר הכתוב([עפניה בה](#))**דבר ה' עליכם כנען ארץ פלשטים והאבדתיך מאין ישב** וכן ישראל לא הורישו פלשטים עד ש עבר זמן השבועה שמתו שלשה דורות מפלשתים באותו הארץ של אבימלך וכן אמרו במדרש (מכילתא ריש בshallח) כי

ארץ ישראל, הוא חבל גדר – נחלת יצחק אבינו. בן כתוב הרב ברוך תאנה בספריו החשוב 'עיר נחלתינו' (ע' 128) כי יצחק אבינו נולד בארץ גדר וכי לפלא הוא כי דודוקא בחבל גדר הובטחה הארץ ליצחק והוא נצטווה דודוקא כאן ציווי מיוחד של .."גֹּוֹד בָּאָרֶץ הַזֹּאת ..." ( ) .

על פי הארכיאולוגיה הידועה, במישור החוף זה של עזה התישבו רק במאה ה-13 לפני הספירה (סרגני⁶) הפלישטים ושרידי התישבות זאת נמצאים תחת כרך פלשתין ושכונות תופת הנמצאות על חורבות העיר הפלשתית של עזה (MPI יששכר גולדבראט ע"ה).

ויש שחלקם (יהושע מאיר גרינץ) על דעה זאת במחקר וככתבו כי הגירת הפלישטים לכאן התרחשה מוקדם יותר וכבר בתקופת אברהם אבינו וכפי המצוין במקרא. להזכיר כי אבימלך של אברהם לא כונה 'מלך פלישטים' בעוד אבימלך של יצחק הוגדר ⁷ מלך פלישטים'. בן כתוב באריכות החוקר יהושע מאיר גרינץ במאמרו "על הפלישטים הראשונים" וכן החוקר מרדכי כסלו שמצא 'טופח ספרדי' = פלישתי, צמה מהגר 'פלישטי – יווני' קדום בחפירות לחוף דור.

גם החוקר, שכני פרו⁸ גרשון גלייל כתב על התישבות הפלשתית הנרחבת בארץ ישראל, בחבל עזה ובאזור סוריה עד מתקופות קדומות יותר, בהרבה במאמריו 'עיר המדינה הכנענית במאה ה-1' לפני הספירה : היקפן ומעמדן המדיני', ובמאמרו 'ירושלים, חמת וגת פלישטים במאה העשירית לפה"ס'.

כך שהיו מספר גלי הגירה פלישתית מיוון, מהאיים האיגיים אל חוף מזרחה הם התיכון ולארץ בנען וכן הגירה לארץ ישראל גם מאנטוליה וממצרים .

פלישטים מכל רוחבי אגן הים התיכון, התקבזו, צלחו את הים והגיעו דודוקאכאן .

קרוב הוא קרובה השבועה שנשבע אברהם לאבימלך עדין נכדו קיימ זהו הראו והנכון בענין זהה אבל בגמרה בפרק ואלו טרופות (חולין ס) אמרו בדברי רשות' בחלוקת ורב אמר התם עדים מתימן באו ותニア כתיה ותימן דרע אדם כדכתיב (ירמיה
מט ז) לאדם כה אמר ה' צבאות האין עוד חכמה בתימן זהה אפשר הוא ויאמר הכתוב כי העדים שהם מבני עשו קצת ארצם טהרה בידי הceptors כעומן ומואב שטהרו בסיחון ומה שכתบท הוא הטוב והישר"

⁵על והותם מקום של הפלישטים = גויי הים בתקופת אברהם ויצחק כתוב החוקר יהושע מאיר גרינץ כי זאת הייתה מעין 'מהדרה מוקדמת' של הגירה פלישתית. אצל החוקר הארכיאולוג ארן מאיר ובחוקר בכלל, גם במחקר המקראי, מוכחת הצעה מוקדמת של פלישטים לאבן ישראל. והחוקר מרדכי כסלו זיהה בחוף דור שורידי צומח יונוי שקדמו להגירה הפלישתית הידועה במאה ה-12 וה-13. מה שמעיד לדעתו על גל הגירת פלישטים מוקדמת שקדמה להגירה הפלישתית המוכרת. והוא מאמרו של גריינץ בספריו 'מצאי דורות' בעניין. גם המקרא כתוב בשירה הים "או נבהלו אלף אדום... נמוגו כל יושבי פלשׂת", מה שמעיד כי הייתה כאן התישבות פלישתיתอลם עדין ללוא' סרנים' !, הדיבינו ללוא' התישבות מאורגנת פוליטית. וראה מאמריו של החוקר אליעזר אורן על חפירותיו ומצאי התישבות הפלישתית לאורך חוץ הצפוני של סיני. וכן אירית יוזסקי . תלדות צפון סיני בתקופת הברזל – היבטים ההיסטוריים וארCHAולוגיים. עבודה דוקטור. באර שבע התשס"ג. ואולי ארץ גדור המקראית הינה בשפק נחל אל עיריש לים התיכון. כך שבקרכתו לפלישטים נקרא חלק הדרום מזרחי זה של הים – ים פלשתים. על זיהויו של ואדי אל עיריש כנחל גדור המקראי ראה מאמריו של אריה קימלמן שצוטט בהרבה אצל יהודה קיל בפירושו לדעת מקרא ליהושע , שופטים ודברי הימים. על התישבות הפלישתית לאורך דרום רצועת החוף ראה "גם צפון רצועת עזה / "חדשנות ארכיאולוגית, נד/נה, 1975.. וכן סקר צפון מערב סיני חדשות ארכיאולוגיות / חדשות ארכיאולוגיות ברוך כהן / כתט; טבת תשכ"ט / ינואו , עמ' 43-47 (6 עמודים) הוצאה: רשות העתיקות / רשות העתיקות. וכן אצל פרופסור דניאל מיכלסון המזהה בביבור את גדור באל עיריש ואת נחל (ואדי) אל עיריש כנחל גדור.

⁷ החוקר יהושע מאיר גרינץ לא שת ליבו לאבחן זאת בין אבימלך של אברהם שאיננו פלישתי לבין אבימלך של יצחק שהיה מלך פלישטים '

. שם ע' 115.

החוקרת אירית יזרסקי בעבודת הדוקטור שלה הנרחבת על צפון סיני 'תולדות צפון סיני בתקופת הברזל – היבטים ארכיאולוגיים וההיסטוריים'⁸ סיימה וכתבה על מעמדה של עזה:

"העיר החשובה ביותר בדרום פלשת הייתה עזה. עזה שכנה בקצה הארץ הנושבת של ארץ ישראל, ובנקודת המפגש שבין אשורי למצרים. אל נמלה של עזה הגיעו השירות עם סחר ערבי⁹. מימי תגלת פלאסר היא הוגדרה "בית מקס אשורי". עזה ננתה ממעוד מיום אחד, שפיו לא הייתה מלכה וסולטת רגילה וגם לא פחווה (כוגן תשן"ד): 11–12). על חשיבותה של עזה גם במסגרת האינטרסים הכלכליים של מצרים בארץ ישראל אפשר ללמוד משלוחי מתנות הטוסים היקרים לאשור בידי תגלת פלאסר 3 וסרגון 2, וביהם נזכרות עזה ומצרים ביחד. מן העבודה שנשייכי שייכים מקומיים נתנו למפקחים על השקט באזור, נראה שנוכחות הצבאית של אשור באזור הייתה מוגבלת בכמות. כוחות צבא ישבו בתל אבו-סלים ובמצודה בתל שרע (אורן 1222: 1223: 53 –). צבא אשורי גדול הגיע לאזור רק בזמנים קרייטיים של מרידות, או בדרך אל מצרים. התמונה ההיסטורית בשילוב עם התמונה הארכיאולוגית הביאו את אורן(1990) לטעו את המונח "מלכת עזה" והוא כולל בו מבחינה גיאוגרפיה את הנגב המערבי ודרום פלשת עם התלים של עזה, תל חס, תל אל-פארעה (דרום), תל אבו סלים, תל שרע, תל הרור ותל רוקיש" (שם עמוד 57).

על פי החוקר יהושע מאיר גרינץ, שורשיה ושםה של עזה נגזר משמו של איזון בן הרקולס, ישנן אגדות שאთ העיר בנה איזוס מלך האלים. העיר בשם היווני נקראה גם מינואה או מרנה. כל השמות אלה של עזה מעידים לכארה על מוצאם של 'גויי הים' הפלישטים = כפודרים ושהגיעו לעזה מהאי כפתחם. (¹⁰) ולאו דווקא מצרים כמו מה שנכתב במקרא ובמצוא הארכיאולוגי המצרי).

אין כל מידע חיוני או מימצא ארכיאולוגי על תושבי עזה העווים שקדמו לפולשים מלבד מה שנזכר במקראות. גם טרם ידועה חפירה ארכיאולוגית בעזה הקדומה המסתתרת מתחת לעיר הקדומה ..

כאן בעזה קיימת מסורת על מקומו הגנוז של אוצרו של אוס, השליט העליון של אל הפטיאון היווני, ואל השמים, הרעם והברק, אוצר שהוטמן בחולות עזה (שם) ונמצא בסיסו בעיר (וינאי, ערך עזה). האגדה על איזוס שנולד במערה בכרתים ובנים של הטיטנים קרונוס וריאה וננדס של אוראנוס וגאייה, מחזקת את הדעה של מוצאם של הפלישטים מכרתים. בעזה היו שבעה מקדים עד תקופת הנצרות וכן אורקולום (=בית נבואה. שם). ריש שכתבו כי מוצאם הקודם של הפלישטים היה גם מאנטוליה.

⁸ באך שבע. שבט תשס"ג.

⁹ מפגש של יזרק חיים או יזרק הוווס או יזרק אסולטני / יזרק שעבורה לאורך חוף הים של צפון סיני עם הדורך דרומה לכיוון אילית וצפון עבר שנקרה יזרק עזה – דרכ אל-עזה – שהיא דרך המסחר קדימה במרוח חזי האי סיני המובילה עה מפרץ אילית למרגולות רכס ההר הגביה שבנגב. בימי קדם יצאה הדרך מנגל עה שלחופי הים התיכון, עברה דרך קרדש ברנע, דרך החאן בכונתילת עג'רו והגעה לעציין גבר לחופי מפרץ אילית. ואחרוני וואב משל כתבו שדרך זאת נקרה 'דרך הר האמור' (משל, דרכי הנגב)

¹⁰ יהושע גרינץ, מוצאי דורות, מחקרים בקדמונות המקרא. הפלישטים הראשונים' ע' 100.

כאן הייתה עירם של טיכה , איו , פורטונה ומרנס , עיר פגאנית האחרונה שנכנעה לנצרות , לפחות שמונה מקדשים טמוניים מתחת לתל עזה ¹¹.

פלא נוספת הינו העובדה כי הפעיל 'רופא' מוזכר פעמי דאשוניה¹² בתורה הקדומה אצל דוקא אבימלך "וַיִּתְפְּלֵל אֶבְרָהָם אֲלֹהִים וַיַּרְפַּא אֱלֹהִים אֶת אֶבְיָמֶלֶךְ ...". מכאן שנדרש דוקא כאן שורש הריפוי המתבטא בראשונה בצווך לרפואת הקשר הגורדי בין אברהם לאבימלך מלך גדר. כאן נזכר כי אברהם היה הרופא הראשון בתורה כמו שהוא המתפלל הראשון בתורה שבא לרפא את הרצון השלילי למלוך (גינצבורג . נפלאות, שליח התשפ"א) של אבימלך .

¹¹ שמעונה רודן , המזול האל והם. פרק תשיעי.

¹² בהתאם לכלל של השלה כי כל מקום שבו נזכר לראשונה בראשונה בתורה ביטוי, שם יש לחפש את מהותו. כן ציין הרוב גינצבורג .

וישב לו את שרה אשთו

\
בראשית כ', י"ד —

אבימלך מחייב את שרה לאברהם. ציור מעשה ידי אליאו ואן נימדן. [מויזיאון רוטרדם](#).

https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A7%D7%95%D7%91%D7%A5:Elias_van_Nijmegen_-_Bijbelse_voorstelling,_Abimelech_geeft_Sara_aan_Abraham_terug - 11096 - Museum_Rotterdam.jpg

מתברר כי כבר בעת העתיקה נאלצו העברים העבדים יוצאי מצרים לעקור את חבל ארץ פלישטים¹³ ועזה – “ולא נחם אלוהים דרך ארץ פלשתים” והשוכנים על ‘דרך הים’ העתיקה לאורך חוף צפון סיני, בין מצרים לכנען, בדרכם לאرض המובטחת. כמו כן אוזכר בתהילים ובדברי הימים הסיפור על יציאתם המוקדמת¹⁴ של בני אפרים ממצרים לנחל בארץ ישראל ועל הריגתם על ידי תושבי גת (הפלישתית?), כאן ישנו שני עמים ‘מהגרים’, הפלישטים = גויי הים ואנחנו, המגיעים לכנען גם הם אחרי ‘צלילה קרבית’¹⁵ (אורדי מילשטיין) של מעברי מים, והמתחרים על מציאות נחלה בארץ המובטחת בלבנט..

ולמרות פחד העברים-ישראלים מפני הפלישטים, הראשון שהגיע לעזה לאחר מכן הוא המצביא יהושע בן נון, הכבש האכזר, עליו נאמר: ”ויכם יהושע מקדש ברנע ועד עזה ואת כל ארץ גושן“ (יהושע י') שהוא אמור להנחלת אותה לשבט דן¹⁶ הסמוך אורלם בפונל היא הייתה עיר בנחלת יהודה: ”עזה בנוטיה וחצריה¹⁷ ..“ (יהושעטו מ"ה). אורלם מלחמה זאת לא הטסיקה ולכן נאלץ שבט יהודה למלחמה שבטיית נוספת: ”וילכוד יהודה את עזה ואת גבולה ..“ (שופטים א י"ח¹⁸). לאחר מכן ידועה מלחמות הפרטית ! של השופט שmagar בן ענת ולאחר מכן נזכרת בהרבה גם מלחמות האישית¹⁹ של שמשון הגיבור בפלישטים ובתושבי עזה בפרט, אורלם פשר חידת שמשון ומלחמות הפרטית

¹³ ולאחר מכן את הכנענים ישבו ערד והנגב ולהיכנס ממזרח דרך עבר הירדן.

¹⁴ ראה בהרבה במאמרי ’נחלת מנשה‘, על מלחמה זאת ונחלות בני יעקב שלא נזבו בכנען ו עבר הירדן.

¹⁵ תחרות להנחלת הארץ בין הפלישטים לבין העם היהודי והישראלים החדשים עד לימי נאלה בעת החדשה.

¹⁶ נחלת דן תוארה ביהושע באמצעות ערים בלבד ולא באמצעות תיאורי גבול רציף. מכאן שהייתה כאן חתמיות בינוי דין בערים ללוא רצף טרייטוריאלי ובניתה להתיישבות הכנענית והפלישתית. אם ארץ גדר הייתה הארץ שבסמכוצה אל עריש ושפך נחל אל עריש יכול שהמחוז מכאן ומערבה היה נקרא ארץ גושן. וראה מאמרי ארץ גושן.

¹⁷ לא מספיק לכוד ולהכוט את העיר עזה אלא גם את בנוטיה וחצריה !

¹⁸ יש לציין כי בדברי הימים לא הזכירה עזה כלל בנחלת שבט יהודה.

¹⁹ שני שופטים ומושיעים ישראלים כלליים שכאוורה נלחמו מלחמה מעין אישית ‘נגד הפלישטים. שניהם שופטים עם כוח פיסי מיוחד !

והאישית בעזה ובתושביה הפלישתיים – לא נודעה . שימושו בדרכו , גורם לפליישטים להיראות כמו שלוחם נגד מלכמת אישית ופרטית²⁰, כביכול ללוא קשר למלכמת המתמשכת הילאומית ' בין העברים לפליישטים' .. כי תואנה הוא מבקש...") (שופטים .).

האם ידעת דרך התנהלותו של שמשון השופט הגיבור יכול שתקרב אותנו לפיתרון היחסים ההדדיים האפשריים בין עזה למדינת ישראל והנכשות, או למדינו סוג של דרכי התמודדות עם תושביה ?

ולפלא הוא כי 'שער עזה יברירת שמשון' הפכו והסתמבלו באסטרטגייה הביטחונית של מדינת ישראל הצעריה , אף פי שניים לאחר מכן. גם 'ים פליישטים' , חלק מהם התיICON²¹ הסמור , נקרא על שם הפולשים והמהגרים הפלישתיים שהגיעו ממרחב הים בהיותם עת המתנחלים היישראים היוצאים ממצרים והמגיעים איתם לכאן - גם על ידי התורה הקדושה ! המהגרים גם הם במקביל אל מישור החוף הדרומי של ארץ ישראל .

עזה הימית – 'מיום' ושעריה ... , הינה גם שער הנמל אל ים זה שלנו . אם תרצה .. גם השער הימי אל ארץ ישראל היבשתית כולה .

לאחר מכן מסופר על מלכותם של מלכי ישראל בפלישתיים . הראשון שנלחם איתם בהמשך היה שמואל הנביא . בהמשך מאוחרת מלכמת נוספת נספה בפלישתיים שבאחת מהם אף ארון הברית נשבה על ידי הפלישתיים והוחזר אחרי הצבתו במקדשי דגון באשדוד גת ועקרון . החזרתו מתאפשרת לאחר שלא צלחו הניסיונות הפלישתיים להצבתו במקדשי דגון במקדשים העירוניים בפלשת .

הצבת הארון במקדש דגון בעזה ובאשקלון – לא אוזכרה מסיבה לא ידועה .

במלחמה נוספת נגד הפלישתיים הובס שאול המלך ונ נהרג במלחמה נגדם בגלבוע . רק דוד המלך הצליח לנצח את הפלישרים לחלוותין , זאת לאחר מלכותם הרבה רבות איתם , החל מהרגעתו של הענק גוליית הרפאי-הפלישתי והצבת גולגולתו בירושלים הבינלאומית עוד בעודו לוחם בצבא שאול

²⁰ יש לציין שגם הנער דוד בן ישע ניצח את גוליית הענק הפלישתי גם הוא בمعنى מלכמת אישית . כביכול המלחמה לאומית מסתמבלת בדור קרב !

לאחר מכן מוזכרות מלכות נספה של 'אחד על אחד ' עם ארבעת בני 'הרפה ' הפלישתית : סף, גוליית הגיטי, איש מדון, ישבי .

²¹ ראה 'קונטרס הים' שהיבורתי על יחסיהם מים ויבשה במחשבת היהודות בהרחבת .

חאת רק לאחר שחבר זמני לאכיש מלך גת²², (שכנראה לא היה פלישתי). דוד הופיע כמלך והוא היחיד שהנחיל תבוסה סופית לפליישטים חאת רק לאחר מותו של המלך שאול במלחמותו בפלישטים ותבוסתו בהר הגלבוע ורק לאחר קרבות נוספים נגד הפלישטים ונצחונו²³ עליהם אחורי המלכתו.

לא מוזכרת עזה בקשר לדוד המלך אולם גבולות שלמה המלך ששלט לאחריו בארץ ישראל, מוגדרים על ידי העיר עזה "...מתפסח ועד עזה" ( ) , לא ברור אם 'עד' עזה בכלל, ופsher הביטוי החוזר 'עד עזה' החוזר מספר פעמים בתנ"ך . להלן. לאחר מכן מזכר כיבושה מחדש של עזה אצל חזקיה מלך יהודה שם נכתב כי "הוא היכה את הפלישטים ...עד עזה מגדל נצרים ועד עיד מבצר²⁴ (מלכים ב, י"ח).

אולם למרות מה שנכתב במפורש במקרים על כיבוש עזה והיותה חלק מארץ ישראל, הוא המובטחת , han הנכבשת בפועל בבית ראשון והיותה בכלל ארץ ישראל המקודשת ב'קדושה ראשונה ' כתבו רבים כי עזה הייתה מחוץ לגבולות הקדושה מאחר שהיא איננה בכלל גבולות עולי בבל למרות כיבושה בזמן בית שני על ידי המלך ינאי החשמונאי²⁵ ואלבסנדר ינאי²⁶ אחריו, וכתבו שאין להחיל עליה גם היום קדושת ארץ ישראל ומצוותיה شهرى היא מדרום לאשקלון עלייה נכתב במשנה ' אשקלון כדורים ' (גיטין ב א) ממש משמע שאין הכרה בכיבוש החשמונאי של עזה להכללתה בקדושת כיבוש עולי בבל²⁷ .

²² וראה במאמר אבימלך 2 שבנספה, כי ה"מזמור לדוד בברחו מפני אבימלך ", איןנו ציון ארכיטיפ מחקרי אלא עדות כי דוד ראה את אכיש מלך גת כהמשך מלכת אבימלך הקדמן, על כל משמעויתיה להלן. מעין הוכחה על התפיסה ההיסטוריה והפסיכוןיסטורית שביסוד מאמר זה .

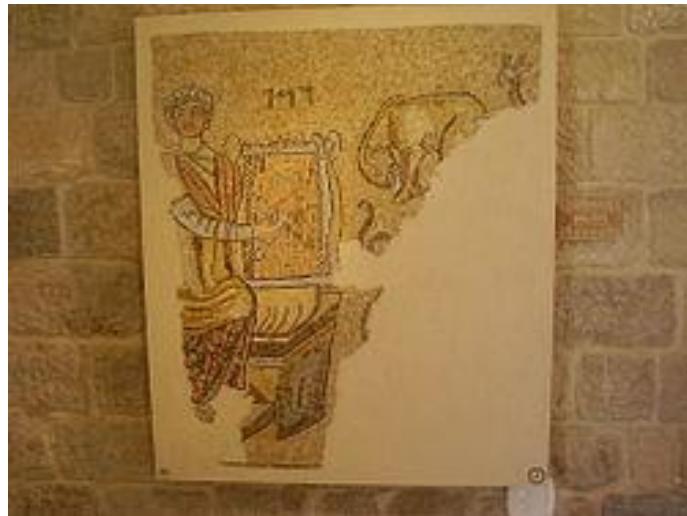
²³ על פי הגותו של הרבי גינצבורג (נפלאות , משפטים תשפ"א), ניצחון מושג מספירת הנצח על ידי 'צבאות' הכלול את הספירות נצח והוד כאשר הנצח מגיע מהזרזות והחסד וה Hod מגיע מיפוי , השמחה והנקיות (שם ע' 12 - 9). לדעתו שלוב המנצח באישיותו של דוד במלחמותו נגד הפלישטים הינו השילוב בן שמחה וזריזות .." דוד בדיחה דמלכא הוה, ואף על גב דהוה בצערא, כיוון דהוה קמי מלכא TAB לבודיחותיה כמה דהוה, בגין לבדחא למלכא. (זהרו ח"ב ק"ז א). ומכוון ואת נמצא את דמותו של דוד המלך בבית הכנסת העוזי !

²⁴ טרם התברר שמות ומיקום ערים אלו .

²⁵ החשמונאים א סא - סב

²⁶ יוספוס פלביוס, מלחמות א ד ב .

²⁷ ראה מאמרו של הרבי יעקב זיסברג על משמעותה ה��duciaית החשמונאי בעזה ובכלל ועד כמה הוא נחשב בכלל כיבוש עולי בכלל בית שני ומחשביב את עזה בקדושה הﬁduciaית שנייה של ארץ ישראל .

לביאה משתחווה ונכנתת לדוד המנגן

בריצפת בית הכנסת בחוף עזה

**אנו מנחם וישוע בני ישি המנוח סוחרי עצים, כאות הערכה לאטר הקדוש ביותר,
תרמנו את הפסיפס הזה בחודש לאותו שנת 569.**

מסתבר כי היה כאן או צורך של יבוא חרושת נז או שהאייר חבל עזה היה מיעור יותר ממאה שנים שעברו.
מסחר זה היה מספיק רוחני שאפשר לעוסקים בו תרומה ניכבת וגם מעמד נכבד בקהליה ..'סוחרי עצים
. ושהיו גם באחוזה אחראית וב的日子里 הבנה אומנותית .

ב. לאורך ספרי הנביאים גם ידועה נבואת ארבעת נביאי ישראל במיוחד נגד עזה ועל
חוּרְבָּנָה הַקָּרְבָּן: כן ניבאו הנביאים ירמיהו , נמוס, צפניה וחזקיה על העונשתה של עזה
והחרבתה ומפתחה ההתייחסות הנרחבת ונבואתם של נביאי ישראל אלו דוווקא לגבי
עזה .

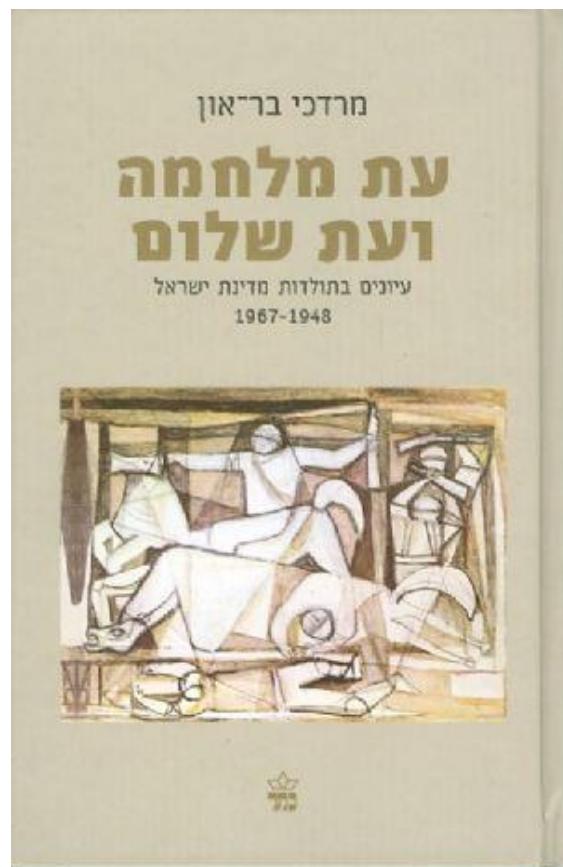
בירמיהו (התנבא בזמן יהויקים מלך יהודה והגעת נבוכדרצאר מלך בבל) נאמר " להשquet את כל הגויים .. ואת עזה (שם כ"ה כ) . כמו כן ירמיהו נשלח לפליישטים בעזה טרם כיבושה על ידי פרעה " באה קrhoה אל עזה " (שם מ"ז ה). כאן נתרברר כי היה שיתוף פעולה של עזה עם ממלכת צור הצפונית . בעמוס (התנבא בתקופת עוזיה מלך יהודה וירבעם מלך ישראל ומרחיב גבול ישראל) נכתב " על שלשה פשעי עזה ועל ארבעה לא אשיבינו על הגלוות גלות שלימה להסגר לאדום .. ושלחת אש בחומת עזה ואכליה ארכמנוטיה " . (עמוס ו') . כאן לא ניתבררו 'פשעי עזה ' ועל שיתוף איזורי עזה ולוחמיה עם ממלכת אדום .

בצפניה (התנבא בתקופת יאשיהו ואמון מלכי יהודה) נאמר : " עזה עזובה תהיה ואשקלון לשמה .. ב, ד,) . על פי מדרש אגדת הארץ (רשיי כאן) הייתה ברית משותפת של עזה עם ממלכת צור הצפונית , دمشق במצרים וערביים מן הדרום .

בזכריה (בתחילת תקופת בית שני בימי המלך הפרסי דריוויש) נכתב : "... **וְתַבּוּ צָרָ מִצּוֹר לְהֵ**
וְתִצְבְּרָ כִּסְף כַּעֲפָר וְחַרְזֵץ כְּטִיטָה חִזְכָּות הנה אֲדֹנִי יֹרֶשֶׁנָּה וְהַכָּה בַּיּוֹם חִילָה
וְהִיא בָּאָשׁ תָּאֶכְלָה תָּרָא אֲשֶׁקְלוֹן וְתִירָא וְעַזָּה וְתִמְחֵל מָאֵד וְעַקְרָבוֹן כִּי הַבִּישׁ
מִבְּטָה וְאָבֵד מֶלֶךְ מַעַזָּה וְאֲשֶׁקְלוֹן לֹא תִשְׁבֶּב." זכריה ט ה) . כאן משמעו שלמה היה סוג של

קשר עם ממלכת צור הימית הצפונית וכי המלך הימי התרבות דזוקא בעזה .

לא נודע ולא התרברר כלל פשר התייחסות המיווחדת של ארבעת נביי ישראל . ובכolumbia
אוון מתברר כי עזה התמידה בהיתנדותה רבת השנים נגד מלכויות יהודה וישראל .
בכול אוון לא נמצא ' פיתרון סופי ' ליחסיה עם שכינתה – ממלכת יהודה . וכן לא נעשה
כל תיקון בעזה (באמצעות ברית או כיבוש) החול מיהושע הקובל , לא על ידי שמשון ,
השופט השננים עשר והאחרון . לא על ידי מלכי ישראל ויהודה שלמה וחזקיה ולא עד ימינו
אללה בעת החדשה , לא במבחן סיני , לא במלחמות ששת הימים , ולא ב מבחנים השוניים נגד
'זנבות השונליים' הנורדים אלינו משיטחה כמו עופרת יצוקה , צוק איתן ומבחן שומריה
החוומות , כל זאת כאשר ידוע כי גם שבט דן הקדמון לא היה יכול להתנהל בחבל עזה
אותה הנהיל לו יהושע למרות ועל אף מה שהסביר אחיו זקנוי , כמו הרבה הרבה חRELAP
זינ"א ל מיהודתו וכוחו המיחוד הבינלאומי ' של שבט דן - המאסף לכל המלחמות והאוושיה
השבטית המתווכת בין ישראל לנמים ..

איור שמשון הממורט את נעמי הפטק והתמרק של מקדש דגון בעזה המסמל את מדיניות הביטחון

של מדינת ישראל העכשווית

מרדכי בר און

מרדכי בר-און היה מפקדו של אביו דוד חRELפ [בחטיבת גבעתי](#) בעת שהיה מפקד מחלקה ומפקד

פלוגה בחזית הדרום בתקופת הבלימה של הפלישה המצרית, בתקופת ההבקעה לנגב [במצואן](#)

[יואב](#) ובהTELת מצור על [כיס פלוגה](#). לאחר מכן עברו החטיבה, ובר-און בתוכה, לאזור [השרון](#). בקרוב

[ברמת הכבש](#) נגד הצבא העיראקי פיקד על מחלקה ונפצע בקרב. בשנים 1949–1950 היה מ"פ בגבעתי

ועסוק בשמירה על [הקו העירוני](#) של ירושלים. 1949-1951

ג. החל מתקופה הרומית, מאות שנים לאחר מיגור הפלשתינים והיעלמותם מębמת ההיסטוריה, לפעת (?) נקראה כל אז"ר יישראלי בשם 'פלשתינה', דזוקא על שם חבל ארץ זה של התישבות הפלשתים כאן. לאחר דיוקן מרד בר כוכבא, ארגנו הרומים מחדש את הפרובינקיה יהודיה. בגבולותיה לא חל שינוי, אולם "יהודיה" (Iudea) ובקומו נתנו לה את השם "סוריה פלאשתינה" (Syria Palaestina). שינוי שמה של הפרובינקיה נעשה במטרה לנתק את הזזהות בין הפרובינקיה ובין העם היהודי והונצח גם אחר כך בתקופה הביזנטית, נמשך לתוך התקופה הערבית ולאחר מכן שלטונו עותומי ממושך אומץ על ידי שלטונו המנדט הבריטי. ואומץ מחדש על ידי ערבים מקומיים בעקבות מוסדות נוצריים בארץ ישראל שהייתה להם חלק חשוב ביצירת המושג العربي-של "פלסטין". כל זאת כאשר תחום סמכוותן של הפטרייארכיות של ירושלים (היוונית-אורתודוקסית מאז השלטון הרומי והלטינית מאמצע המאה ה-19, כמו גם הבישוף האנגליקני באותה תקופה) הקיף את ארץ ישראל כולה, ולכן מושג זה היה בעל משמעות בקרב האוכלוסייה הנוצרית של ארץ ישראל. בסוף המאה ה-19 ותחילה המאה ה-20 התפשט החינוך הנוצרי בארץ ומוסלמים רבים שלחו את בנים לבתי ספר נוצריים. נראה כי החינוך הנוצרי שימש "צינור" להקנית השם 'פלסטין' לאוכלוסייה כולה. לאחר מהפכת הטורקים הצעררים (1908) ועלית הלאות הערבית, הופיע ביפו בשנת 1911 היומון פילסטיין. הופעתו ביטאה וחיזקה את המודעות העצמית של ערביה ארץ ישראל כקהילה ייחודית במנתק מהלאומיות הערבית, וכן המונח "פלסטין", אשר מאות שנים לא שימש כלל, החל בשלהי השלטון העות'מאני לdrooh בקרבת המשכילים העربים בארץ ישראל. רק בתחילת המאה ה-20 התפתח השם "פלסטין" כמושג בעל משמעות גאוגרפית ודתית, ובהמשך קיבל גם משמעות פוליטית כתוצאה מן הלחץ של גורם חיצוני – הציונות.

שםו הרומי של חבל ארץ זה, שנקבע על שמו של הפלשים הפלשתינים הקדמוןים, התגלה לשמה של כל ארץ ישראל על ידי מתנגדי היהודים ויהודوت החזרים לקומם את ארץ ישראל ומדינת ישראל וצבא הגנה לישראל במאבק בעזה יכול שהוא למעשה למעשה למחיקתה של הייתהות הפלשתינית, המוצמצת של כל המרחב.

שער נזהה

תערוכת האדריכל סרג'יו לדמן

"הרמתי את הראש והמבט שלי פגש שער מדהים שהיה קבוע בחומה של בית מידות, יצירה אנושית שraigשה אותה ביופיה", הוא נזכר. "זו הייתה עבודה מחשבת גיאומטרית עשויה מפלכים' של פח שהודבקו בשיטה מסורתית בשם Ferre Forge ולמרות שהצבעים לא היו במיitemם היה ריתקה אותו בחבל קסם והרגשתן דחף לציר את המראה".

ישנם רבים וטובים שכתבו והגו בשנים האחרונות וצינו כי אין לנו מה לחפש בעזה ויש להתרחק ממנה ולהיתנתק ממנה. מיד לאחר מלחמת העצמאות הומצא השם 'רצועת עזה' ובמקביל הומצא 'חבל הבשור', 'חבל אשכול' ו'חבל שלום'. גם רחוב דרך עזה שהחל משער יפו, קוצץ והיה לרוחב אגרון הירושלמי ואף את חלקו الآخر ביקשו להסב לרחוב 'יוסף בורג' שהתגורר שם (ושמולו שיחקתי שחם בשבתו בעקבות חברותי עם בנו אברימי בורג). לאחר מכן הפכו את שם המונצה האיזוריית עזה 'למונצה איזוריית 'שדות נגב'. ופתחו עם שיגור הרקטות מעזה, חזרנו לשם 'עוטף עזה' .

מחברך כי אי אפשר לבРОוח מעזה, עיר יצחק אבינו וחבל הארץ שדזוקא בה נצטווה "גור הארץ" .

נכשלנו ונכשלים אנו בעזה מפאת חוסר הבנתינו את מהות וסודות חבל הארץ זהה .

לא בנו את שכונת ' אחוזת בית ' על חולות עזה²⁸ , גם לא הבנו את פשר בניה בית

הכנסות הגדול באזע בתקופה הבינלאומית דזוקא בעזה (28x26 מ') .. הם הבינו !

גם לא הבנו את פשר תרומתו של היהודי המסתורי הזה חנניה בן יעקב שעמוד תרומתו

ניצב זקוף ואיתן עד היום בלב המסגד הגדול בעזה ..

תפיסה זו העולה ממשה זאת מתומצתת להפליא בשירו הנבואי של המשורר יוחאי

חדר ששוחרר על כיבוש עזה מחדש ועל " שעריו עזה המלחמים לכתפיו ".

ולפלא הוא דבריו של יאסר עראפת בנאומו בעזה :

".....בירת פלסטין היא ירושלים. בין אם תרצו או לא,ומי שלא נאה לו, מוזמן לשותות ממי הימ של עזה..."

ירושלים, בירת פלשתין הכבושה מוכחת דזוקא כאן בעזה !

כן כתבה העיתונאית והטופרת עמירה הס כי דזוקא כאן מתרכז עצם הסכום .

"...הפניית ראש קלה – והאפק חבק את הים. יצחק רבין המנוח הוא שאמר על עזה, ערבי החתימה על אוסלו-הלוואי שהיתה טובעת בים." אמריתו המחווספת שיקפה גישה ישראלית לדצונעה זו על כמעט מיליון אנשיה . לא מעט כותבים ישראלים השתמשו בכינויים בוטים יותר, כמו 'קן צדועות' או 'מדמנה '... "האם הוא אותו ים, הערבים הם אותם ערבים", אמר רаш הממשל לשעבר יצחק שמיר. במשך שנים התמצתה הגישה הישראלית לרצונה באמירה "לך לנazeל, בגרסתה המקוצרת לך לעזה ." .

כן כתבה בהמשך :

"המשיכה הריאונית שלי לעזה נובעת לא מהרפקנות או משום שאינו מטורלית .. עזה לדידי מקפלת בתוכה את כל תולדות הסכום הישראלי – פלסטיני היא מגלמת את הסתירה המרכזית של מדינת ישראל, את העצב הפתוח שלנו . ובזה כוונתי לאנשיםبشر ודם שחיהם נקבעו במידה כה מכרעת על ידי החברה שלי וההיסטוריה שלי, מאז שהוריהם וסביהם נסו או גורשו ב- 1948 מכפריהם. נראה שהרצון שלי להיות בעזה נבע מהחשש לנמודן מן הצד, ומהצורך להבין עד לפרט פרטים, כמעט לחות בעצמי – אותה מציאות, שלມיטב הבנתי הפוליטית היא תוכזד ישראלי מובהק ." .

(מי ישנה מהים של עזה, עמירה הס עמ' 10)

²⁸ ראה מאמרו של צבי שלוני ' אחוזת בית בחולות עזה ? תכניות לייסוד פרוור עברי-לאומי. עיונים בתקומת ישראל כרך 25 (2015) עמ'

גם יאסר עראפאת וגם הסופרת שכותבה ספר שכותרתו ל Kohah מנאומו, הבינו ולא הבינו את מרכזיותה של עזה ו' עזה תחילת ', כמרכיב מרכזי במאבק על ארץ ישראל .

•

אבל אין לנו אלא מה שכתב הראייה על הצורך והיכולת ללמוד גם מכשilonות וירידות וכי יש להתייחס למאורעות בבחינת ה'מיש הארוך ' ובcheinתם על רצף הזמן ולא לחפש פתרונות אד-חוק חיצוניים.

כן כתוב הראייה באורות התהיה (פרק ה):

"...דרכנו בחיים הלאומיים וציידודם כלפי היחש האנושי הכללי ארוכה היא מאד. ארכויים הם חיינו וארכויים הם, ע"כ, דרכינו. גדולים אנחנו וגדולות הנה משוגותינו ובשביל כך גדולות הן צרותינו, וגדולים גם תנחותינו.

טעות יסודית היא החזרה מכל היתרון שלנו, החידלון מההכרה של "אתה בחרתנו". לא רק מושונים אנחנו מכל העמים, מושונים ונבדלים בחיים ההיסטוריים מצוינים, שאין דוגמתם בכל עם ולשון, כי"א גם מעולים וגדולים מאד מכל עם.

אם נדע את גדולתנו אז יודעים אנו את עצמנו, ואם נשכח את גדלונו אנו שוכחים את עצמנו, ועם שישכח את עצמו²⁹ בוודאי הוא קטן ושפלה. רק בשכח עצמנו הנהנו נשאים קטנים ושפלים, ושכח עצמנו היא שכחת גדולתנו. נשמננו מקפת עולם ומלאו ומצגת אותו על בסיס אחדותו העליון, ומשום כך היא בקרבה תמה וכוללת, ואין בה כלל אלותם הנגדיים והרכבות השוניות, הרגילים בנשמות עם ולשון.

גוי אחד אנחנו, אחד כיויחדו של עולם. זהו עמוק טבענו הרוחני שיש בנו בכח, והדרדר ההיסטוריה שלנו ההולך את מהלכו בדרכים שונות, בדרכי אורנה העוברות בין הררי חושך וצלמות, הוא מדריך אותנו להוציא את עמוק טבע הויתנו מן הכלול אל הפועל."

הוא אומר כי התייחסות מודנית לעזה ולבצעת עזה היא ממושכת, ארוכה, מראשית ההיסטוריה העוזית אל מול ניסיונות הכיבוש וההיתנחות בעת החדשה .

²⁹ כדוגמת אבחנת הרוב סולובייצ'יק בין ברית גורל ' לברית ייעוד '.

סגירת המבט מלפנים אל המתרחש , הפנימית כתף אל מה שמתתרחש כאן בשוטף , הקמת גדרות וחומות , על קרקעיות ותת קרקעיות , שלנו , של הזיכרון והחת מודע הקולקטיבי שלנו והוצאתו אל מחוץ לגדר רק יביאו להמשך אי הבנת המציאות ולכישלונות נוספים.

דוד המלך מנצח בנגינות בעזה

דוד היכה את הארי ואת הדוב כאשר שמשון היכה את הארי בלבד) הארת הרב גינצברג)

ה. גאולה מעזה

ואז אפשר להתעלם מדבריו של שוני זה על תנועת הגאולה 'השבתאות' ! וההתפתחותה בעזה
וממעזה דוווקא³⁰:

"עזה. ערב שבועות שנת 1665. עזה היא עיר שבה מתקיים באותו זמן היישוב היהודי הגדל ביותר בארץ; יותר מאשר בцеפת או בירושלים. באותו לילה, ברכף אירועים שונים, הכוללים – מקובל צער המחול בתחנות בית המדרש אשר בעיר, ועוד נפל כמה; אז מתחילה להישמע מתוכו קול המכרי עז זהות המשיח – נולדת תנועה משיחית חדשה, שעטידה לשחוף למשר השנה וממחה את רובו המכريع של העם היהודי לגלויותו. וכך תיאר את האירע, המלומד האיטלקי, ר' ברוך בן גרשון מארצין, בלאשון שאיןיה משתמשת לשתי פנים:

ובהגיא עג השבועות קרא ר' נתן לחכמי עזה ללימוד תורה עמו כל הלילה. ויהיה בחצות הלילה תרדמה גדולה נפלה על ר' נתן ועמד על רגליו והלך אנה וננה בחדר ואמר כל מסכת כתובות על-פה. ואחר כך אמר לחכם אחד שיזמר פיות אחד ואחר כך לחכם אחר. ובין כך, כל אותן החכמים הריחו ריח טוב ומבושם מאד קריח השדה אשר בירכו ה'. ועל-כן שלחו אותן המבואות ובאותם הבטים לידע מהין יצא הריח המבושם ההוא ולא מצאו מאומה. והוא היה מפוץ ומכריך בחדר ופשט מעליו מלבושים אחד ואחר-כך אחר עד כי נשאר במלבוש תחתון. ודילג דילוג כבד ונפל מלא קומתו ארצתו, וכשראו החכמים הדבר הזה ורצו לסיעו ולהקימו, ומצאוו שהוא נמת. והוא שם החכם כבוד מורנו הרבה רבוי מאיר הרופא וגנע בידו בדרך הרופאים ואמר שאין לו שום חיים. ועל-כן שמו על פניו סודר, כמו שעושים למתים בר-מיכון, ועוד מעט ושםעו קול נורא מאד, והסירו את המסווה מעל פניו, והנה קול יוצא מפיו ושפטו אין בעות, ואומר: "הזהרו בבני יידי משיחי שבתי צבי". ואמר עוד: "הזהרו בבני יידי נתן הנביא". ובכן, נודע לאתם החכמים שאותו הריח הטוב אשר הריחו היה יוצא מאותו ניצוץ של קדושה רוחנית שבאה ברבי נתן ודобра כל הדברים האלה. ואחר-כך נח הנחה גדולה, והתחליל לנגע את עצמו, ועדרוו חביריו והעמידו על רגליו, ושאלוהו איך היה הדבר, ומה דבר, ואמר אני יודע דבר. והחכמים אמרו לו הכל. ויתמה מאד על הדבר הזה ר' ברוך בן גרשון מארצין, "זכרון לבני ישראל", נדפס בתוך: ענייני שבתי צבי, מהדורות א' פרימאנן, ברלין טרע"ג]

[1913], עמוד 47

³⁰ מעובד ממאמרו באתרו: <https://shoeyraz.wordpress.com/>

כמו שתלמידי ישוע נתנוו באليل שבועות של אחר פטירתו, בהנהגת פאולוס, שבעים לשון, מה שנutan את האות לפעילותם בין האומות, ונחגג עד היום בקהילות הנוצרים ברחבי העולם כפנטקיסט (ליל החמשים), וכמועד נבחר להשגת רוח הקודש; וכך הפרק ליל השבועות, אצל ר' אברהם נתן בן אלישע העצמי, מתקבל עיר כבן 26 שמווצאו המשפחתי מהונגריה, ליל התגלות המשיח ותורת הגאולה, וכליילה – שמןנו ואילך, יש להופיע את שורת משיחיותו של שבתי צבי בכל קהילות היהודים. מעבר לתהומת הצער הרבני המתעורר ונופל ואז עולה מתוכם קול של "מגיד", אני חושב, במידה רבה, לחבריו ומורי, פרופ' אבוי אלקיים מאונו בר אילן, כי בעזה נסדה באותו לילה דת חדשה, שככל חבריה העתידיים יהיו יהודים או צאצאי-יהודים; בנוסף, כמו שהראו גרשム שלום ובעקבותיו, בצורה מפותחת יותר, אלקיים – שבתי צבי עצמו ראה עצמו כניצוץ נשמתו של ישוע ולכל דרכו, רמז על הקשר המיחד בין נשמתו ובין נשמתו אותו מהפכנים-משיחיים קדמוני שנצלב בגולגולתא. אمنם באלוול תכ"ז (1666) התאסלם שבתי צבי תחת לעלות לגדרם – ואליו הctrפו בהמשך קהיל-רב ממאמניינו, אבל גם הكنيסה תחת כנפי האסלם, הייתה במרקם רבים רק אוטה להתחדשות דתית-רוחנית, שחרגה ביודען ובמקoon מגבולות הלהלכה וההוראה הרבנית, וביקשה למצוא את הגאולה האחורה, כשוררת מעבר למגבولات הדתיות של כל אחת מדתות הייחוד (יהודות, נצרות ואסלאם), ובדמותו של שבתי-מחמד-ישוע, מכחד בין שלושתן ומוביל אותו עד יידן חדש. כמובן, בקרוב שלומי אמוני ישראל וגם בקרוב יהודים חילונים רבים נتفسת חיים השבתאות כמשיחיות שקר; אך כל אלו, לא לוקחים בחשבון את האפשרות לפיה שבתי צבי החל את הקריירה שלו כטען להיות המשיח היהודי, והתגלגל בעניי עצמו ובענייני שומע ל夸חו – לטוען להיות משיח של האלוהות עצמה, היחיד שככל היה (כך אליבא דכתבי המאוחרים של נתן העצמי) לתקן את המערכת האלוהית לעומקה (כך הם האמינים). זאת ועוד, ללא שיפוט-מקדים הילכתי, ניתן להביט בפרשפקטיב היסטורית על היהודים שהלכו אחרי שבתי צבי גם מעבר להתאסלמו, בין שהתאסלמו ובין שנותרו יהודים מק"מי תורה ומצוות (כנתן העצמי שסירב לחזור מלקרים מצוות), הרי אין סיבה להתייחס אל התופעה דווקא כشيخון-משיחי, אלא כתגובה של יהודים שרצו לצאת ממקום האינרציה שהועידה להם הדת היהודית, בת-זמןם, אל עבר מקום חדש. אני לא מנסה חילילה להציג את היהודים השבתיים כפרוטו-חילונים או כפרוטו-זיהודים, אלא מנסה חילילו של שבתי צבי כמשיח היהודי, ולאחר שמצאו את עצם מפוזרים בין כמה עולמות; המרת דת מסתמא (שביטהה את כישלונו של שבתי צבי כמשיח היהודי), ולאחר שמצאו את עצם מפוזרים בין כמה עולמות; המרת דת מסתמא אינה סוף-פסוק (כך אירע גם לממרי דת יהודים לאסלאם בימי הביניים או לחלק מהקובריםօס מקבר יהוד ספור ופורטוגל עוד קודם לכן), אלא הזדמנות לשאת בתוך עצmrן עולמות מרובים (מבחן זה, הרי זה נצחון). הייתה אומר, לעניין זה, בהסתמך שייתכנו כמה תורות וכמה הריס-סיני ואפילו, III על פרשנות העולמות המרבות למכאניקת הקווואנטים של הפיסיקה או אורות כמה עולמות שבהן ככל אמת, בתוך עולמו הנפשי של אדם אחד. אם זה המצב, אדם יכול להיות בנפשו גם יהודי, גם מוסלמי, גם ספרקי, גם מאמין, גם אישת, גם גבר, גם רציונליסט, גם מגייקון, וגם כמה דברים נוספים. לדידי, יכולת לשאת כמה וכמה עולמות ומידים בתוך העצמי היא מעלה; לא היסס, לא בלבול, ודאי לא דבר בטל או נפסד.

אשר ל"מגיד" של נתן העצמי שהזכיר לעיל. מגיד הוא קול פנימי, לכארה קול עליון מלאכי או לחליפני: קול הנובע מפנימיותו של האדם, ומהעצמי העליון שלו, תופעה שאפיינה כבר שורת רבנים מmagorshi ספרד לפניו, קר' יוסף טאיטאצאק (שם, בין היתר התנבא על הופעת ר' שלמה מולכו), ורבו יוסף קארו (על השיבת לארץ ישראל) – אצל האחרון גם הייתה התופעה הזאת קשורה בעבר שבועות. וכך לימי, לאחר ר' נתן העצמי, הופעת "המגיד" הראשונה אצל ר' משה חיים לויצאטו, הייתה בראשית חודש סיון; כאלו כרוכה במועד ההופעה אצל קודמי; וכך, סבר גם הבעש"ט אחריו, כי באמירת עשרה הדיברות בחג השבועות בכוננה, אדם עשוי להתברך בכך שכאלו נאמרים הדברים מפני הקב"ה ממש ולא מפני, ולהתברך

כתוצאה מכך בחידושים בתורה בנגלה ובנסתר. ההגיון של הצמדת הופעת מגדים והג השבעות לדידי קשור בהופעת קול ודיבור אלהי בסיני, ובאמונתם של אותם רבנים ומקובלים שהוזכרו בכר שיש קול דובר בתוכו של האדם או מחוץ לו המשמע את קול האמת או המגלה לו סודות תורה, כהتلחות בתר התגלות; אפשר, כי המקור מצוי בנביא ذכريا המזכיר את "המלך הדובר ב'", ואם בימי הביניים – בקרב המקובלים, היו שיכו תופעות כאלה "דיבור ברוח הקודש" או "גלו依 אליהו". ר' עזריאל מגירונה, ראה כינה את הנבאים וכנראה גם כמה מקובל דורך: "אחזים בדיבור" (בדיבור אלהי) – יש אמר מרתק שכתבה על הקטע הזה אצל ר' עזריאל, פרופ' חביבה פדיה, לפני שנים רבות; כך למשל, כתוב תלמידו ממשיכו של הרמב"ן, ראש הישיבה בברצלונה, ר' שלמה בן אדר"ת, על מקובל אשכנזי בשם ר' אברהם מקולוניא (כל הנראה, מחבר **כתר שם טוב** שהוא שואל תניג ארון הקודש וקול היה יוצא משם ומשיב לו דברים, וטען כי הקול הוא קולו של אליהו הנביא (שו"ת הרשב"א סימן תקמ"ח). כנראה שבשלב מאוחר עברו לננות תופעה זו בלשון "מגיד". לעומת זאת, קולות הבוקעים מתוך אדם וקוראים לו ליצאת מעולם התורה והמצוות או לפגוע בקבוניות של הקהילה ובפרטם אם מדובר בנשים –ណomo לדיבוק'.

אני תמיד אזכיר את אלו שאחזים בדיבור הפנימי الآخر ולא האחזים בדיבור (או בדיבוק) הביטחוני -. אם אסכם עד הנה כשאתם מפיצים את זהה, את מי ואת מה אתם . . לאומי-לאומני המדבק העולה ממוסci הטלוייזיה וממן המרפשות בשכונה בעצם מפיצים? מה אתם מעוניינים למחוק? את החמאו? מסופקני; את האסלאם? לא נראה לי (לא ריאלי, הדת הזאת מונה שליש מהאנושות). את העזתים? מה תעשו אז. או אולי רק את הקול הפנימי שמורה לכם שמדינה ישראל אינה הגאות ולא ראשית הגאותה – שלא נכספטם (זה מציק, אני יודע; אתם מוכנים לעשות הכל כדי להיפטר מהkol המציג הזה); אולם גם להשמיד את התחושה הפנימית הכבידה מנשוא שיש בעולם – הרבה יותר מציונות או מיהדות, וצעריך לצאת אל העולם באמצעותם כדי ללמד מה יש בעולם עוד, ולא עם צבא חמוץ או מוסדות דת שתלטנים, כמו שעשו הספרדים והפורטוגלים שבעשו השמידו או העבירו על דתם, עמיים ושבטים בכל מקום שאליהם האניות שלהם הגיעו. לא הגיעו לעולם הזה כדי להיות יורשייהם של פרננדו ואיזבלה ולא של אותו המן ליסבונאי שטבח המן היהודי בכיכר רוסיו בין ה-19 עד ה-21 באפריל שנת 1506. גם שם היה ערבי-רב של מלכים, אצילים, אנשי דת, לוחמים, והמן עם, שחייב שיש לשאת רק זהות לאומיות דתית אחת ויחידה, ולמחות, להעלות באש, כל תרבויות אחרות, או אפשרות של ריבוי ומגן; גם אז הסבירו לעצם אותם היכן שלא היו, שהם רק הודפים איזום על התרבויות, הדת, המדינה, נשים הארץ (Conquistadors) קונגיסטודרים לבסוף, נדמה לי, שחלק ניכר מההמאמצים החוזרים ונשנים למחוק חלקים מעזה, יותר משם נועד להועל בהרטעה נגד ההפצצות בעוטף עזה (ולאחרונה, מאז 2014, ו-2019, גם בחלקי הארץ אחרים), הם סוג של לא-מודע ישראלי. צינוי הגורם לנו פעמיים **לנסות למחות את העובדה שהגענו מעזה – מעזה עצמה – לא פחות מאשרנו מורשתה, נינו** ישראל לא מתקייפה את האסלם הפונדקטייטי. היא פוגעת בעיקר באזרחים כמוני. אנחנו לא נלחמים. **יורק, רומה או ברלין** (بني אדם כמוני, שמעוניינים, ממש כמו היהודים שהתקוממו כנגדם שלטונו. אנחנו נלחמים בערבים ולא במוסלמים עוד מעט קט – וחילק מפרשני הטלוייזיה, ממש כמו אותם ספרדים בני . המנדט הבריטי, בריבונות מדינית, לאומיות ודתית) המאה התשע-עשרה, אחרי מאות שנים של שנה, יטענו שלמוסלמים (הספרדים טענו כך לגבי יהודים) יש מתחת מעיל זבב. רק לפני קצת יותר ממאה שנה הושמו היהודי פאס בלבוב על-ידי הלביאות להגנתם. האם מדינת ישראל נוסדה רק כדי לשמש כלב-אדם נוסף, שני מג'חים ממוני – מג'חים לבושים מדים רק על מנת לשבור ולנתץ, ולשוב חזרה בשלום, ולספר לחבריהם לבLOB שניצחו בעימות? אולי הגיעה עת לשבירת-הכלובים וליצירת תנועה חדשה של קיומם (יהודי וגם לא יהודי) בעולם.

שער עדה

אני רואה את היופי הראשוני שלהם: איך הם היו כשבנו אותם בלי כל התוספות המכערות כמו מזגנים, חבלן, כביסה או אנטנות מאולתרות, ובלי شيء הזמן שכרסמו בהם. ככה אני גם מציר אותם

יוחאי שלום חדד

ועזה תיכבש בשנית

ועזה תכבש בשנית. לא חלום ולא בלהות
רומ מקונגת תנשר במקשר הatzקה
עוד נאוסף את החרפה שחשבנו שאפשר
להתנק משער עזה הפלחים לכתפיינו
כמו הגד עתיק שועל הארץ ינגן מרחוק
ביג דאטה, עבוד תמושה, נתוחה שפה, אותן קריינה
בינה מלאכותית ומציאות רבודה
יעלימו את הפער הפלממות שבין כדיisha לפעה

ועזה תכבש בשנית. הפעם לא גדיםנו שמה
נחשף מאות קברים עיריים בחול ונבקש סליה
מתינוקות שלא הבנו את שפת בדים
אך ידענו להקיש על ג' ביטם
הפת מוקע האפל הרובץ לפתחנו
הנכור לאלהים, לאפשרות שפער
לכסף, לעירם, למחשבות ולגבילות האדם
הכבוש, רק צ מג המניין לגורי פילים יתומים
THONISHה מזמןיהם של הורים ארבי חזק ויכולים

— “ועזה תכבש בשנית. “ברחוב אין קויל ואין בווער
המנחרות עפיקוני הארץ ובלווין הפעער בקשוי דבר
עיר גזולה לאלהים וברבה רבו אדם
שלא ידע בין ימינו לשmailto וэмלא את השר
בג'יה אאל נפש או ג'יה אאל מרוב
אללה טראומה ישנה מתרגל שוב ושוב
צמצום, פקון ושבירה

ועזה תכְבַשׁ בְּשָׂגִית. וְעֵגִילָה דְמֻעה
 עַל יְלָדִי כְּקֹזֶס בְּלִי³¹ כִּישָׁגִים בְּחִיק אֲפָם
 בְּקַפּוֹן, מָשָׁב אֹזְעִירָה
 – לֹא יוֹצְعִים שְׁקָדָם גְּזָרָה כְּמֶרְבָּד אַרְגָּמָן
 כִּי גָמְלָא עָזָונָעַד הַנָּה

1. היחיד שכותב מסה תורהנית 'עצומה'! בעת החדשה על פשר חידת עזה הקדמונייה בהקשרה על המלחמה בעזה³² העכשוויות הוא הרב החסיד יצחק גינצבורג שכותב מסה נרחבת, מבוססת על פי המקובל דברי לוייק, אביו של הרב מלובבביץ' נ"ה שכותב על שימוש הגיבור הלוחם בעזה (להלן):

א. שימוש – משיח דתתו

מי הנלחם המקורי בעזה? זהו שימושו הגיבור. החיים של שימושו הגיבור הם מורכבים וקשיים, היו לו הרבה ירידות ונפילות. יחד עם זה, כתוב שהוא משיח של עולם התוהה. הוא בחינת משיח, יש לו ריבוי אורחות שמתגלים אצלנו כגבורה אדרישה, שלא היה כיווץ בה מאז בריאת העולם וכנראה שלא יהיה כמו זה עד סוף העולם, לא קם כמו זה ולא יקיים כמו זה (נמצא שהוא על דרך מתן תורה מפי הגבורה, ש"נאך אמאל מתן תורה ווועט ניט זיין" – יש משחו בתופעה של גבורה עילאית, נז ותעצומות אלקיית, שהיא חד-פעמית). הגבורה האדרישה שלו הינו האורות הגדולים שלו, אורות דתתו, וזה שהכלים מועטים ולא בדיק מכילים את האורות – חז"ל אומרם שהוא היה חגר בשתי רגליו. הרי הוא משפט זו, שנתרברך "ויהי זו נחש עלי דרך שפיפן עלי ארוח". חז"ל דורשים "שפיפן" לשון "שפוי" – על בלען כתוב שהלך שפי, שהיה חגר ברגל אחת, ועל שימוש שהוא שפיפן ממשמע שהיה חגר בשתי רגליו.

הרגלים הם הכלים, מה שנוגע למציאות – לאחיזה בארץ, למציאות של העולם התהתקוון. הכוח שלו היה בעיקר בידיו, כמו שלקח את חיי החמור והכה בו אלף איש במקה אחת, וכל פעם שעצרו אותו הוא מיד התנער מהחבלים, בזרענות עוזו. יש לו כוח אדיר בידיו (ובכתפיהם, כמו שנראה), אבל הרגלים שלו לפי חז"ל היו חלשות (אריך לומר שזה רק למראית עיניים, ובסוד הבטליר השבוני של דבר נחמן, שעליו הוא לא ספר בעלמא דין, שהוא הבטליר בלי רגליים – אתם חושבים... אריך באמת..., וד"ל).

³¹ תורה לוי יצחק עם תנב ואילך.

SAMSON CARRYING AWAY THE GATES OF GAZA.

"And Samson lay till midnight, and arose at midnight, and took the doors of the gate of the city upon his shoulders and carried them up to the top of an hill that is before Hebron." Page 240.

ב. "شمשון הלך אחר עינויו" – כadam הראשון

עוד דבר שכותב בחז"ל – שמשוֹן הָלֶךُ אַחֲרֵי עִנּוֹן. כל הנפילות של שמשון בחיים היו כי הלך אחרי עינויו (הנטקנות מהנצח והוד, הרגלים, של הפרצוף שמעליו). מי הוא ירש זאת? הארייז"ל כותב ששמשון הגיבור הוא, לא פחות ולא יותר, גלגול אדם הראשון, משרש קין שבאדם הראשון. כמו adam הראשון הלך אחר עינויו – העז ש"גחמד למראה" וכו' – כך שמשוֹן הָלֶךُ אַחֲרֵי עִנּוֹן.

ה'ופי נמצא בכל מקום.
'ופי בטבע, 'ופי בתרבות האנושית.
העינים לומדות לחפש, ולגלות,
לב לומד להתרגם.

אני רואה בשערי עזה יופי נקי, מזוקק,
פרי יצירת התרבות האסלאמית,
סימטרית, אומטרית,
אסטטית,
עתיקת ימים.

שער עזה, שם הם עומדים,
איים של שקט, יופי ונצח,
בعالם של סבל, כאוס,
וחוסר אנושיות.

שער עזה, לנצח נצחים.

אדריכל סרג'יו לרמן, 2021

סימבולייזציה של שער עזה ותקותנו של לרמן להצליל גם את הריסת עזה
במסגרת תפקידו כאדריכל העיר תל אביב, הפסיק לרמן את ההריסות של שכנות עג'מי ביפו בשל איוריו את השכונה
וכך הצליל את השכונה

ג. שמשון-בדן – גלגול נדב

אם כבר הזכרנו את הארייז'ל ושרש הנשמה של שמשון, חוץ מזה ששמשון הוא משרש אדם דרך קין, יש לו עוד שרש מאידך. שמשון נקרא "בדן" (שהוא משבט דן) – אך מכנה אותו שמו אל הרמתי (שתקן את ספרית הנצח, שרש העין-ימין של שמשון), בין השופטים שהוא מונה – והاريיז'ל אומר **שבדן** הפוך הוא אותן **נדב**, ומכך הוא לומד (ברוח הקדש) שהוא גלגול נדב, בכור אהרן.

נדב הולך בכל פעם עם אביהו (ומה שלא נטלו עצה זה מזה היינו שכל אחד כוון בעצם לדעתו השני ביחסם "תרין ריעין דלא מתפרשין לעלמיין") – שני אלה שהביאו אש זורה והסתלקו, מתחוק "נעימות עריבות ידיזות מתייקות" (כלשון בעל אואה"ח הקדוש). היה שם "רצו" בלי "שוב" – תיאור מובהק של עולם התההו (כמו שמסביר הרב ב"דבר מלכות"). שרש בנדב הוא שרש בכהונה. דוקא לשמשון, שהוא משבט דן, יש שרש בנדב, שם היה חי ודאי היה הכהן הגדול אחורי אביו אהרן (ובבחינת "יפה כה הבן מכה האב", כמו שהוא אכן הרגיש בעצמו – "מתי ימותו אלו כו"). כתוב שנדב-אביהו-אלעוזר-איתמר הם י-ה-ו-ה של אהרן גופא. שני אלה שהייתה להם רצואם בלי שוב הם נגד "הנסתלה להויל אלהינו". נדב הוא הדרגה הכי גבוהה – ה-י שבשם.

ד. נדב חש מיוחס מלשת בת ישראל נתן בשמיון הנושא "בת אל נכר"

מה היה החטא של נדב ואביהו? חז"ל אומרם שבין השאר היה החטא (לשון חסרון) שליהם שלא נשאו נשים. למה? חז"ל אומרם שהם אמרו להם כל כך מיוחסים – כהנים – עד שאין בת ישראל ראוי להתחנן אתם. גאות יהודת של הכהונה לעילא ולעלילא, דבר أيام ונורא – אמרו שאין בת בעם ישראל שראוי להם ולכנן לא התחנן. מה התקוון? כאן זה ממש ווארט חזק ביותר שציריך לעצל אותו טוב. אומר האר"י שהתקוון הוא שציריך לבוא שמשון – שהוא **בדן**, הוא בעצם **נדב** – ולשאת לאשה "בת אל נכר", ואיפלו שלש כלאה בחיוו, כמו שנסביר. כל זה כדי לכפר על נדב, שלא היה מוכן לשאת יהודיה. כאשר שמשון הלך אחורי עיניו בפעם הראשונה – מצא איזו "בת אל נכר" בתרמונת – ואמר להוריו שהוא ישרה בעניין, שעשו שידוך. טענו – אין בכלל שבטי ישראל בת שראוייה לך? הוא התעקש – זאת ישרה בעניין, מה אפשר לעשות?! בלית ברירה עשו לו את השידוך הזה.

ה. שלש בנות אל נכר בחו שמשון

במשך שנים היו לו שלשה סיפורים עם בנות אל נכר. הפעם הראשונה, שהוא התאהב כשהיא עדיין צער, באותו בת מתמנה שלא כתוב שמה. היא נקראת "אשה" סתם. גם שם חז"ל לומדים ש"מהויל איש לאיש" – "זאביו ואמו לא ידעו כי מהויל היא כי תאנה הוא מבקש מפלשטים". כתוב תאנה – יש בזה איזה קשר ותיקון לחטא עז הדעת, לאכילת אדם מעץ התאנה (יש הרבה דעתות בהז'ל מה היה העץ, אבל כך לפי הפשט, כפי שרש"י כתוב בחומר). בכל אופן, אחורי הסיפור של האשא הזאת – שבסוף הפלשטים שרפו אותה ואת אביה (סיפור שלם, שעדיין לא קרה בעיר עזה אלא בתרמונת) – יש סיפור עם האשא זונה שהוא בעזה. כל הסיפור הזה מופיע בקייזר נמרץ – שלשה פסוקים בלבד. הסיפור הראשון הוא באירועים ייחודיים, שני פרקים, מה שהוא עשה עם השועלים, ובבני יהודה מסרו אותו, ולחי החמור, וצמא למים וכמעט מת. סיפור שלם. הוא קרא לה' ויצאו לו מים מן המכתש בלחי, והוא קרא למקום "עין הקורא" עד היום הזה. אחרי כל הסיפור זה כתוב "וישפט את ישראל בימי פלשתים עשרים שנה" – יש איזה סיכון, שהוא שפט את בני ישראל עשרים שנה. אחר כך מתחילה פרק חדש, שלשלת הפסוקים הראשונים שבו הם הסיפור של עזה.

אחר כך מופיע בERICOTYICS היסטוריה של האישה השלישית שהוא נכשל בה, שרק לה יש שם בכתב – דיללה. השם שללה מופיע שיש פעמים – בע"ה בהמשך נסbir למה. היא לדלה אותו – כך חז"ל אומרם – לדלה את כל הכל שלו. בסוף, כשהוא גלה לה את כל לבו, סרני הפלשתים שהיו שם וחכו לו תפסו אותו, אחרי שהזירו את מחלפות ראשו, בהם היה הכל שלו (הוא היה נזיר אלקים).

רודולף רוטברג 1935-1956

נפל בנחל עזה על גבול עזה

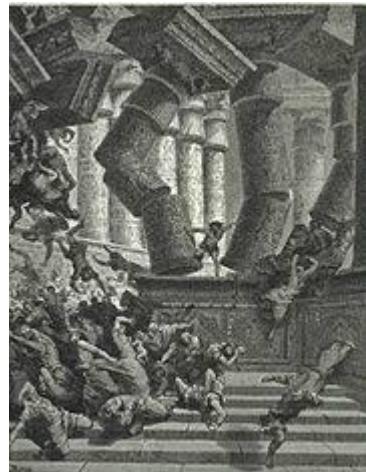
בהספריו המתהיסטרו של משה דיין על רודולף רוטברג, הפנים דיין את אי הידיעה על חידת עזה הפליאית

ג. סיום חי שמשון בעזה

או כתוב שוב עזה. את דיללה כתוב שהוא מצא בנחל שורק – שכנראה הוא ליד עזה, אבל לא כתוב בתחלת הספר עם דיללה שם העיר עזה – אך בסוף כאשר תפסו אותו הורידו אותו "עזה". נקרו את עיניו, הורידו אותו עזה, ושם היה טוחן בבה האסורים – לפי חז"ל כל אחד מהפלשתים הbia את אשתו שחח עבר מנו – עד הספר בסוף ששערותיו החלו לצמוח שוב, ובסוף הוא אמר לה' "וأنكم נקט משתי עיני מפלשתים", ונקמת העין השנייה שמורה לעתיד לבוא (לדור שלנו), והפיל את כל האצדים בו עשו ממנו "שחוק שמשון".

חז"ל אומרים ש"פלשתים ליצנים המ" והתייארונו שליהם הוא לעשות צחוק ממישהו, במיחוד מהאויב שליהם. עשו צחוק משמשון, ובסוף מי שצחוק אחרון הוא המנצח – בסוף הוא צחק אחרון, הפיל עליהם את הבית והרג יותר במוותו מאשר בחיו ("תמות נפשי עם פלשתים"), כולל את חמשת סרני פלשתים.

toplשתים יש חמשה מרכזיים – כך כתוב בתנ"ך כמה פעמים – חמץ ערבים: אשדוד, אשקלון, גת (היום יש קריית גת), עקרון (היום יש קריית עקרון) ועזה. מענין שנכון להיום ארבעה מקומות נמצאים בידינו – אשדוד, אשקלון, גת ועקרון – ורק עזה נשאה בידיהם לעת עתה (עד שיבוא שמשון...). יש כמה פסוקים בתנ"ך שעיקר אהיות קליפת פלשתים הוא דוקא בעזה.

נקמת שמשון

מרתקת העובדה של רמן רואה את האופטימיות והצבעוניות הבריאה של שער עזה

ז. פועלות שמשון – העלאת מדת העוזות לקדשה

חוות עזה בסיפורו של שמשון

איך מתחילה שלושת הפסוקים שהערב נדבר עליהם? כתוב "וילך שמשון עוזה". אחרי שכתוּב שהוא שפט את ישראל עשרים שנה – כאילו סיום של החיים שלו – מתחילה פרשה חדשה: "וילך שמשון עוזה וירא שם אשה זונה ויבא אליה".

השם עזה בכל סיפורו של שמשון מזכיר שלוש פעמים – "בתחלת זימני הווי חזקה" של עוזה. בפעם הראשונה "וילך שמשון עוזה". קודם היה כתוב "תמנתה", אבל כעת פעם ראשונה "עוזה". הוא הילך לעזה, "וירא שם אשה זונה ויבא אליו". הפסוק הבא מתייחס לפעם השנייה – פתאות התחלת להסתובב בשועה בעיר שמשון הגיע למקום – "בא שמשון הנה", אבל לא ידע איפה בדיק, "ויסכו ויארכו בשער העיר כל הלילה", הסתובבו וארכו לו בשער העיר. כתוב "ויתחרשו כל הלילה לאמר עד אור הבקר והרגנווה" – נחכה בשער העיר, וכשיבוואור הבקר הוא ירצה לצאת מכאן, נתפנס אותו

ונחרוג אותו. זה הפסוק השני, המחשבה והתכוון שלהם. אחר כך בא הפסוק השלישי, שהוא עיקר נס הגבורה של מה שקרה, והוא הפסוק שרבי לוייק, בעל ההילולא, דורש עמוק כדרךו, על פי הסוד.

העלאת שעריו עזה לראש ההר אשר על פניהם חברון

כתוב "וישכב שםupon עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה" – הוא הולך לאשה זונה, ורק שוכב עד החצות, וברגע חצאתו הוא קם ומה הוא עושה, מה תתיקון החצאות שלו? – הוא לוקח את דלתות שעריו העיר עם שתי המזוזות, "ויסעם עם הבריה". לא כתוב בדיק איך זה קרה, כי מחייבים לו שם האורבים, אבל הוא מגיע באמצעות היליה לשער העיר ועוקרת את הדלתות עם שתי המזוזות, "ויסעם עם הבריה [הדלתות, המזוזות והבריה] ויעלם אל כתפיו ויעלם אל ראש ההר אשר על פניהם חברון" – אייזה נס מופלא.

הקדמנו ששמשון הוא משיח דתתו, אורות מרוביים דתתו בכלים מועטים, וכותב שזה בא לידי ביטוי בכך שהוא שפייפון, חגר בשתי רגליו. עוד יותר פלא, איך הוא לוקח את כל זה – הדלתות, המזוזות והבריה – שם על הכתפים ומעלה הכל אל ראש ההר אשר על פניהם חברון.

אם מסתכלים במאה רואים שיש ממש קו ישר מהעיר עזה לעיר חברון. נראהeh ש"את זה לאעמת זה", כך ממש מע מהסיפור זהה, וצריך לעקור את התקופות של עזה – כמו שמתהיל להסביר האבא של הרבי, היא לשון עוזה, עוזות דקליפה – ולהעלות הכל אל ראש ההר אשר על פניהם חברון. וזה סיום הסיפור, לא כתוב כלום יותר מזה. היו פה נסים. לא כתוב שהוא הרג מישחו כאן. בכל הגבורות שלו הוא הרג – כאן הוא לא הרג אף אחד, אלא רק עקר (כתוב "ויסעם" וחוז'ל דורשים שזה לשון עקירה) את מקור הכה של עוזות הקלייפה של עזה והעליה אותו עד ראש ההר אשר על פניהם חברון. ככלומר, צריך להפוך את עזה לחברון.

אחד הדיויקים של האבא של הרבי שהוא לא אבד ושחת את דלתות השער, המזוזות והבריה, אלא רק העלה אותם – "ויסעם... ויעלם אל ראש ההר...". סימן, כך הוא מדייק, שכמה שהקליפה הוא היא קשה, התכליית היא לא לשבור או לאבד אותה אלא רק להעלות אותה אל ראש ההר אשר על פניהם חברון ובכך להפוך אותה לקדושה. אם כן, זה הרקע של הספר, וזו המלחמה המקורית והסוד של התמודדות עם ישראל עם הקליפה הזה של עזה – עיקר קליפת פלשתים.

פלשתים (או והיומ) – ליצנות ופולשנות

כמו שאמרנו קודם, חז"ל קוראים לפלשתים ליצנים – קליפת ליצנות. בחסידות מסבירים שפלשתים לשון מבוי מפולש – שאין מחסום ומעוצר לרוחו. מدت הליצנות בפרק א' של התניא היא אחת מקליפות יסוד הרוח של החלק הרע בנפש הבאה. אין מעוצר לרוחו. אנחנו ודאי יודעים שהיום המלה פלשתינה היא צורה של פלשתים. יש מפרשימים מסבירים על פי פשוט שפלשתים לשון פלישה. בחסידות מוסבר לשון מפולש – פתוח שני הצדדים ללא מעוצר. אבל המפרשים מסבירים שרשש פלש הוא להכנס למקום לא שלך, אתה פולש, גונב קרקע. סימן שככל המציאות של פלשתים – פלשתינאים היום – היא פלישה למקום שככל לא שייך להם. זה המקור והפשת של השם שלהם. תוך כדי שפולשים למקום שאינו שלהם הם רבים בלבינו. אפשר לחותם שככל מילה שלהם היא ליצנות – אי אפשר לטעוק על אף מילה שלהם.

קליפה עזה – "בהרת עזה" – פגם המלכות

בכל אופן, יש פה קליפה עזה, שהפשת הוא שזו עוזות דקליפה. שרבי לוייק מתחילה לפרש את קליפת עזה הוא אומר שזה מלשון חז"ל על אחד ממראות נגעים בצרעת – "בהרת עזה". יש שני אבות של נגעים – שעת ובהרת. אומר האר"י הקדוש שהשעת היא הקליפה פרצוף לאה בקדושה, ה"עלאה שבשם, בינה, ואילו הבהיר היא הקליפה שנגנד פרצוף רחל, ה"תאה שבשם, מלכות. המלה "זה" מצטרפת לבהרתו דוווקא, لكن הוא אומר שקליפת עזה היא כנגד המלכות בקדושה. לא כנגד הבינה, אותן מהשכבה, אלא כנגד המלכות, אותן הדבר, רחל.

לכן, כמו שאמרנו כרגע, הקליפה הזה קשורה ליצנות, רוח, מבוי מפולש, דברים בטלים כמו שאדמו"ר הוזקן אומר בפרק א בתניא. שם הוא אומר שיש ארבע מזות של הרוח של הקליפה, שהכל מתבטאת בדבר – ליצנות והוללות והתפארות ודברים בטלים. הכל סוגים של פגם הרוח שיוציאת מהפה – הכל קשור, הא בהא תלייא.

בסוף כל הביאור שלו הוא מגיע לכך ששמשון אכן, במלחמה שלו נגד עזה, מעלה את כל הקליפה לשרש, ממתקיך ומתקון הכל בשרש. השרש הוא "ראש ההר אשר על פניהם חברון" – לשם הוא מעלה את הכל, וכך צריך לעשות. להעלות את קליפת עזה. אז צריך להבין כמה גרווע – גס, גראב באידיש – היא קליפת עזה, שאין כיווץ בה. ואף על פי כן, אפילו בליך הרוג אף אחד, הוא עוקר הכל ומעלה לשרש, לראש ההר אשר על פניהם חברון (יש עוד עיר של פלשתים, עקרון, כנראה שם לך את זה העקירה).

דבר ראשון הוא אומר שעזה היא בהרת עזה, גע צרעת. כמו שהיום יאמרו שהמציאות הזה של עזה בתוכנו היא גע, מחלת. כך הוא פותח את הפירוש שלו, שעזה היא המלה הכி קשה – בהרת עזה.

מהות עזה – "אשה זונה"

אחר כך הוא אומר דבר שני: הפסוק הראשון הוא "וילך שמשון עזתה וירא שם אשה זונה ויבא אליה". זו הפעם הראשונה שזכירת עזה, ומה שהוא רואה בעזה מסמל את כללות העניין של עזה. מה עזה? חוץ ממה שאמרנו קודם, שהיא נגע – הנגע הוא הלעומת-זה של רחל, האשה הצנועה. לעומת הבהיר העזה, היא-היא אשה זונה. זה מה שרואים בעזה – רק בaims לעזה ורואים שהמהות שלה היא אשה זונה.

"ויבא אליה", שוב, כל הנפלוות שלו הן עם בנות פלשתים, בנות אל נכר – אף על פי שכבר היה ספור של אשה קודמת, בתמנתה, יש מקום שהז' ל' אמורים שהוא הטה שלוש פעמים, בכל אחת משלש הנשים, אבל יש מקום שכטוב ש"תחלת קלקלתו בעזה"³². האשה הראשונה הייתה שידוך, עם כל הביעיות שבזה, אבל בפעם השנייה זו אשה זונה בעזה. היהות שתתחלת קלקלתו בעזה בסוף הורידיו אותו עזה, נקרו את עיניו ועשו אותו טוחן בבית האסורים שם. היהות שתתחל את התקלקל בעזה סופו להגיע לעזה. כל השחוק שעשו ממנה היה בעזה, ויש היום אפילו מי שאומר שהארכו-אולוגים מצאו שם את שרידי האצטדיון שלו – הכל בעזה. כל חמישת סרני הפלשתים הגיעו לשם והוא הפיל אותו על כולם. זו הייתה נקמה רק מעין אחת, כפי שהוא אומר, ואת נקמת העין השנייה הוא שומר להיום.

עוות דקדושה כנגד "מצח אשה זונה"

שוב, עזה מזוהה עם אשה זונה. יש פסוק שאומר "מצח אשה זונה היה לך". זו תוכחה נגד עם ישראל, אבל העוזות של אשה זונה – העזה שלה, האשה הזונה של עזה – קשורה למצח שלה. במצח נמצאת העוזות מצח. שוב, כל מה שאמרנו הוא להרגיש מה אנחנו עושים כשנלחמים בעזה. להלחם בעזה היינו מלחמה בклиפה הכיע עזה של עוזות מצח, על דרך עוזות מצח של "מצח אשה זונה היה לך".

גם הקדושה – כל מה שיש בклиפה יש לעומת זאת בקדושה. כמו שיש את הבהיר העזה של הקליפה יש את האשה הצנועה של הקדושה. כך הוא מושא כל הזמן בביורו – שככל מה שיש בעזה בклиפה יש באופן מקביל בקדושה. גם עוזות מצח – כתוב "ויתן עז למלאכו". מלך חייב להיות עם עוזות דקדושה. גם ההלכה הראשונה של השו"ע (בחינת ראשית מלוכה ישראלי) היא "הו עז כנמר" – מלך צריך להיות עז.

אנחנו אוהבים לדרכם לדרשו את המאמר "אין מלך בלי עם" – שMOVED גם בתניא – עם ריבוי רמזים ב"עם". אחד הרמזים – "אין מלך בלי עוזות מצח". אם זה מלך של הסט"א אז עוזות המצח היא של עזה, "מצח אשה זונה", אבל אם זה מלך דקדושה – כמו דוד המלך – צריך עוזות מצח דקדושה, להלחם מלחמות ה' ולנצח, לומר דברים ברורים וללכט על מה שהוא אומר, לא להתולץ. כל הפליטאים, גם אצלונו, לומדים מהפלשתים את מלאכת הליצנות – לומר משחו ולא לקיים אותו, הכל צחוק, הכל ליצנות. זו עזה, עוצמת עוזות המצח של ליצנות האשה הזונה.

³² סוטה ט, ב.

יונה עזתית בין עצי זית סרג'יו לרמן .

ג. שם האשא העדתית וגלגולת האקטואלי

קשר יעקב ושמשון

אמרנו שלא כתוב מה שמה של האשא הזונה זו – היא סתמית. גם האשא הראשונה בתמנתה היא גם סתמית, אם כי יש סיפור שלם על אביה ומשפחתה ושבע הברכות שעשו. את כל מושג ה"שבע ברכות" – מושג מאד מקודש – לומדים משנים, יעקב ושמשון. בכל שבע ברכות צרייכים להתחבר ליעקב ולמשון.

שמשון ויעקב הולכים יחד – יעקב אמר בלשון מדבר בעדו "ליישועתך קויתי הו'" (רק כאן מוזכר שם הו' בברכות), והוא אומר את זה מפיו של שמшון (יעקב מדבר מתרך גרונו של שמשון). שמשון אומר "זכרני נא וחזקנִי נא אך הפעם הזזה האלים ואנקמה נקם אחחת משתי עיני" ואז "תמות נפשי עם פלשתים"³³ (המלה האחורה שהוחזיא מפיו בעלמא דין – "פלשתים").

שוב, מי מדבר מתריך גרונו? "ליישועתך קויתי הו'", יעקב, יש קשר עמוק (יעקב ועוז שמשון = מישיח במילוי: ממי שין יוד היה, שעולה נחש [משיח] ועוז שפיפן [חלק המילוי של מישיח] – "יהי זו נחש עלי דרך שפיפן עלי ארחה"³⁴). אחד הדברים שמקשרים ביניהם הוא דין שבע ברכות, קר חוז"ל אומרם.

³³ "ויאמר שמשון תמות נפשי עם פלשתים ויט בכח...". יט כח – סוד מחזר קטן ("שמש ירח", "שמש ומגן הו' אלחים") של יט שנים (שמשון שפט את ישראל עשרים שנה, הוא נכנס שנה אחת למחרור השני) ומחזר גדול (שמש וכוכבים) של כח שנים (כחו של שמשון גדול עד מאד) – עולה בטול. והנה, "תמות נפשי עם פלשתים" = 2256 = הילום של בטול. וביחד עם שמשון ("ויאמר שמשון תמות נפשי עד מאד") = 2952 = לו פעמי עזה :

³⁴ חז"ל גילו לנו של שמשון הייתה אחות בשם נשיין (בכתיב מלא – נשיין) – נחש שפיפן (בדילוג אותיות על ידי שתי השינים הסמכות).

"תחלת קלוקול בעזה" – "עזה תחליה"

זו האשה הראשונה, הנפילה הראשונה, ובמدة מסוימת היא פחותה חטא, ולכון הקלוקול העיקרי של שמשון מתחיל בעזה. מישחו זוכר ביטוי אקטואלי של קלוקול תחלת רבונות – ציריכים קודם כל להחל רבונות יהודית על עזה, עיר גם היום צריך לחיות "עזה תחליה", תחלת גם מלשון החלת רבונות – ציריכים קודם כל להחל רבונות יהודית על עזה, ואם בארץ ישראל. הערך הממצוע של זו אותיות "עזה תחליה" (ר"ת "עת לעשות להו הפרו תורה" [במסירת שתחי ארצנו הקדושה לידי זרים]) = **בטחון**. בזה תלוי הבטחון של כל היהודים היושבים בציון.

שמשון – נקרא על שם קונו ודין כמוهو את ישראל

כל הנפילות של שמשון הן בעצם תואנה שה' מבקש מפלשתים, "נורא עלילה על בני אדם", וכי מקום מפלשתים ה' נתן לו גבורה אלקית ממש. מכל הצדיקים בתנ"ך, רק "شمשון נקרא על שם קונו" – על שם הפסוק "שם ו מגן הו' אלהים" (פסוק שהוא יסוד היוסדות של שער היהוד והאמונה בתניא, התובנות כל חסיד באלוות). הוא גם נקרא על שם קונו, וגם כחוב לגביו "דין ידין עמו כאחד שבטי ישראל" – יש שני פירושים, או שדן דומה לשפט יהודה, שבט המלוכה, או שדן "כאחד", ה' אחד. משחו מופלא, שכתו ששמשון דן את עם ישראל כאביו שבשמים. כל ברכת יעקב לדין מכונת לשמשון הגבור, כך אמרים חז"ל. "דין ידין עמו כאחד", כמו ה' אחד. כתוב "אל תה דן ייחידי אלא אחד" – אחד ייחיד ומיחיד – אבל דומה לו בכך שימוש, שככל מה שעשה היה פעלות יחיד, הוא בלבד היה היחידה נבחרת³⁵ של כל עם ישראל.

הוא בקש מה' לזכור את הזכות שלו, שככל עשרים שנה שפט את ישראל לא בקש אף פעם מפני היהודי להעביר את המקל שלו מכאן לכאן. הוא לא בקש סיוע מאף אחד, לא לך שום כבוד מאף יהודי, וכך הוא שפט את עם ישראל. הוא היה שפט, שדן את עם ישראל, כמו רבונו של עולם ממש – הוא גם נקרא על שמו וגם דן אותנו כאבינו שבשמים. אלה הדברים הכי מופלאים לגביו שימוש, ושוב – עיקר ההתמודדות שלו הוא בעזה.

"הנשור והפרט והעזניה" בימינו

נזהר: אמרנו שלא כתוב איך קוראים לאשה הזונה של עזה, אבל אנחנוओוהבים לנחש. יש עוף טמא. קודם דברנו על בהרת עזה, כפי שאומר רבי לוייק, שעזה היא בהרת עזה. יש עוף טמא שהוא משרש עוז, שרש עזה – עזניה. בעופות הטמאים בתורה – פעמיים, גם בפרשת שמיני בחומש ויקרא וגם בפרשנו, ראה – יש שלישיה שהיא עיקר העופות הטורפים הטמאים. איך קוראים להם? הנשור, הפרט והעזניה. קודם כל, רואים שfers ועזניה הם החברים. מי חתום על "עזה תחליה"? יש מסמך, מי חתום על המסמך? פרט (לא רבין, שהיה או ראש ממשלה). בזכות זה שניהם זכו בפרס נובל – כי נבללה עשו בישראל", ביחד עם יאסר ערפאת יmach שמו. רק אחד מהשופטים של פרט נובל פרש כי הולכים تحت>Userface פרט נובל לשולם – כל הכבוד לו, כנראה שהיא איזה גוי שנחתנו פרט נובל לשולם לר宾ן וערפאת³⁶ – כל הפרס הזה (שניתן לפרס, שככל מעשיו הם על מנת לקבל פרס) הפק לייצנות. קודם גם כנראה היה כך, אבל כאן היה גילוי מילתה למגרי שכלי זה (פרס נובל לשולם³⁷) הוא לייצנות גמורה – קליפת פלשתים. בפרט אותו ערפאת, קיבל עם פרט נובל, הציגיר בפירוש בתקורת העברית שהכל לייצנות – שהוא לא עומד מאחוריו שום מלה שהוא חתום.

שוב, מה רואים בתורה? שהנשור והפרט והעזניה הם השלישיה העיקרי של העופות הטמאים (ויש לומר שהם עצם כנד בין פרט וערפאת, ודוק). כתוב שהנשור הוא קליפת עשו, אדום, רומה – הסמל שלו הוא הנשור. מענין שהוא הסמל של אמריקה, התרבות המערבית. פרט זה פרט – איראן של היום. העזניה היא עזה – כל הרשות הוא הוא הרשות של איראן... או המהות של הפולשים לארצנו הקדושה. שוב, העזניה, עזה, מקבלת את עיקר התמייה מפרס, מאיראן.

שם האשה הזונה בעזה – עזניה

שוב, לפי המדוקדים העוף עזניה הוא מלשון עוז (אורי ה-ב נפליה בה מהגשר, לשון נשירה כנודע). איך מוכחים זאת, בין היתר? בלשון חז"ל, בגמרה, העוף זהה נקרא עוז. יש בחולין, בסוגית העופות הטמאים, את כל השמות – ושם העוף לא נקרא עזניה אלא סתם עוז. זו ראייה מأد ברורה שהעוף זהה הוא על שם עוז. מה קורא כשמותיפים לעוז את האות ג, איזו

³⁵ **יחידה נבחרת = עצמות בגוף וכו'.**

³⁶ הערך הממצוע של ובין פרט ערפאת (רבין פרט יוצאים מערפאת, סוד עגלת ערופה – הונחת הצבור המביאה לידי רצח היהודים ר"ל) = ישמעאל. הרוס"ת של רבין פרט ערפאת = פלשתים.

³⁷ **פרס נובל לשולם ועוד ובין פרט ערפאת = ג פעמים "לא תרצה" (קרוע שטן).**

מליה נוצרת? עוז-זונה. "וילך שמשון עזתה וירא שם אשה זונה". כמו שרבי לוייק מסביר שעוזה מתחבطة בזנות – "המצח אשה זונה היה לך".

שער בחומת האבן... הירושלמית. סרג'יו לרמן

ד. סיכום פירוש רבי לוייק: החזרת כח הרחם דקליפה לשrho העליון

נסכם את הפירוש של רבי לוייק בקצרה:

שערי עוזה – הרחם דקליפה

נס הגבורה של שמשון היה דווקא שהוא הרים ועקר את דלתות שער העיר עם המזוזות והבריח והעללה הכל אל ראש ההר אשר על פניו חברון. הוא אומר שבשuron חז"ל כל הביטויים האלה – דלתות, מזוזות, בריח – קשורים לאבריו הרחם של הנוקבא. בלשון חז"ל ברחם של האשה יש שתי דלתות ושתי מזוזות וגם בריח – בדיקות כל הדברים שמתחאים כאן. הרחם של הנוקבא של הקדושה הוא סוד בית המקדש, כך הוא מסביר. אנחנו יוצאים כתע משילת השבועות – שיבנה בית המקדש ב מהירה בימינו. כנגד בית המקדש של הקדושה יש אותו בית בעזה בו עשו מושesson צחוק, אחרי שהוא נפל בפעם השלישיית עם דليلה. ועדין, בסוף הוא נקם מהם נקמה גדולה – "אל נקמות הוּא אֶל נקמות הופיע", "גדולה נקמה שננתנה בין שתי אותיות" (שני שמות של ה') – ועיקර הנקמה שומר לו לעתיד לבוא, בזמן זהה, כמו שאמרנו.

רחם דקליפה – כח הילודה העוזי

אם כן, כל מה שהוא עקר הוא כח הלידה מהאהה העוזית – שהיא בעצם האשה הזונה שהוא בא אליה. קודם הוא כאילו נכשל בה, וכעת הוא קם – זה ממשו מוזר מאד, שהוא הולך לבית אשה זונה, והוא רק שוכב שם עד חצי הלילה בדיקוק, עד החצות, אז הוא קם בחצי הלילה, מגיע לשער העיר ולוקח את כל המרכיבים האלה. בעצם, מה שהוא העלה הוא יסוד הנוקבא של הקליפה. כאילו שהוא עוקר את הרחם שלו.

מה הכח שלהם? מה ערפאת יmach שמו אמר על הכח של עוזה? שהכח הוא הרחם של הנשים. מה התקון? מה שמשון צריך לעשות? לעקור את הכח של הרחם ולהחזיר אותו לחברון. מי זה חברון? מה יש שם? האבות והאמות. צריך להעלות "אל ראש ההר אשר על פניו חברון" – כפי שתיכף נסביר.

"חזי הלילה" – הזמן לעלות את הרוחא דשביק בה בעלה

יחד עם המרכיבים האלה, הדלותות והמזוזות והבריה, יש גם מושג בקבלה שיכולת האשה לדודת תליה ב"רוחא" שהבעל, האיש שבאה אליו פעם ראשונה, משair בה. מכח אותה רוח היא יולדת את כל הילדיים שלה. متى היא מקבלת את הרוחה זו, ה"רוחא דשביק בה בעלה" (הרוח שעושה אותה כלפי), אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלפי)?? כהוב בקבלה שהוא מקבלת רוח זה וזוקא בחזי הלילה – זו סוגיא גדולה בכתביו האריז'ל. יש עוד ביאות, אבל הכה שהוא מקבלת ברחם להוליד הלאה הוא בחזי הלילה.

היות שככל מה ששמשון בא לעשות הוא לעקור את הרוחה זו הוא קם בחזי הלילה. מצד אחד הוא התקלקל בה והניק אותה, אבל זה "תואנה" – הכל כדי להעלות את קליפת עזה. כתוב שני שמי שאומר ש"אחתא ואשוב" כי "במקום שבعلي תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולם לעמוד שם" אין מספיקין בידו לעשות תשובה – מסוכן ביותר. אף על פי כן, מחד שדה"ז בתניא, שאם הוא מתעקש מקבלין את התשובה שלו, והוא הופך לטוב גם את העברה שהטה כדי לשוב. אבל זה קשה ביותר.

שלש נפילות שמשון – נגד עולמות בי"ע

שמשון נופל עם שלוש נשים, שהן כנגד שלושת העולמות התחתונים, בי"ע. **בריאה-יצירה-עשיה** שווה **אשה-אשה-אשה**. כאשר כותבים שמשון מלא – **שין ממ שני ממ וו נוֹן** – הוא עולה אותו מספר בדיון, **אשה-אשה-אשה**. כך הוא יוריך מڌי אל דחי – קודם עם האשה מתמנה, שעוד לא אמרנו איך קוראים לה; אחר כך עם האשה הזונה מעוזה, שאמרנו בדרך צחות שכנראה נקראת עוזניה; ובסיום האשה השלישית – דליה.

שמשון – סוד הכתר

בכל אופן, העובדה שהוא שכד זוקא עד חזי הלילה ואז קם והעליה את דלתות השער וכוכ' – היא כדי להוציא את הרחם של הקליפה עם הרוח, שבאה זוקא בחזי הלילה. עוד יותר – הוא שם את דלתות השער וכוכ' על הכתפים. כתעת רבוי לוייק מתחילה להעמיק בקבלה: הוא אומר שמשון בכלל מכון כנגד הכתר. הוא כה אדר, על טבעי, שלא קם כמוomo ולא יקום כמוomo, כמו אמרנו. הכה האדר הזה הוא כי בפרצופים העליונים שמשון הוא כנגד פרצוף אריך אנפיין – כתעת עליון, הרצון העליון עליו נאמר "אין תקיף כרצון" ו"אין לך דבר העומד בפני הרצון" (במקום אחר מוסבר) שמשון עולה עתיק יומין, פנימיות הכתר, סוד התעוגג העליון, המהיה את אריך אנפיין, עיקר הללוותה זה של קליפת פלשתים, התעוגג של הסטרא אחרת. נמצא שבעצם הוא כולל את שני פרצופי הכתר, ובסוד עתיק יומין אריך אנפיין = "הוּי הוושיעה [=אריך אנפיין] המלך יעננו ביום קראנו [=עתיק יומין]" = "שמע ישראל הוּי" אלהינו הוּי אחד".

שפיטת ישראל עשרים שנה" פעמיים

כתוב פעמיים שמשון שפט את ישראל עשרים שנה. אמרנו שלפנוי שהליך לעזה יש פסוק סיום – "וישפט את ישראל בימי פלשתים עשרים שנה". בסוף, אחריו שהוא מת עם הפלשתים ("תמות נפשי עם פלשתים"), כתוב שוב "והוא שפט את ישראל עשרים שנה". למה צריך לכתוב את זה פעמיים? חז"ל אומרם שגם אחרי שהוא מורה היה מוטל על הפלשתים עוד עשרים שנה. פירוש אחד, שלא הייתה הרבה תקשורת אז, ורוב הפלשתים שנשאו בהים – שלא היו בבית ע"ז שלהם, במקדש שלהם – לא היו בטוחים שבאמת הוא מת. יש עוד פירוש, שידעו שהוא מת אבל חשבו שואלי' הוא השair בן גבור כמווהו. לחכות עד שהבן יגדל ויגלה את הגבורה שלו לijken עשרים שנה, אז עדין פחדו ממו עשרים שנה. כל עשרים הוא כתר, כידע בקבלה. פעמיים עשרים היו נגדי אריך ועתיק, שני פרצופי הכתר. יש את הכתר שלו לפני מעשה עזה ואת הכתר שלו אחריו הכל, אחרי עזה. זה עוד וויארט חשוב.

שורש הרוחא – כתפי שמשון – כתפי אריך

שמשון יותר גבוה מאבא ואמא ז"א ונוקבא – הוא אריך. הכתפים שלו הם כתפי אריך (כתפים רחבות-ארוכות מאד), כתוב – הכל הוא מביא מכתבי האריז'ל – שהרוח שניתנת באשה בביאה הראשונה לעשותה כלפי, שהוא בעצם כה הלידות שלה אחר כך, מ庫רו (בקדושה וגם בלע"ז) הוא מכתפי אריך. למה? כי הדעת דאריך ממוקמת בין כתפי, בין הכתפים של אריך. כתעת מגיעים לעוד סוד גדול מאד. שוב, מה אמרנו כרגע? שהוא שם את הכל על הכתפים שלו – המktor של הרוח שנמשכת לרחם בחזי הלילה (זמן בו הכל כאן קרה). קודם כל, הוא מעלה את הכל לשרש של הרוח שברחם האשה הצנואה, רחל – הכתפים שלו.

שים האמות של כתפי שמשון

אחר כך הוא מביא עוד מאמר חז"ל. חז"ל אומרם על הסיפור הזה של עזה, שתניין – למדנו, מסורת – שאין דלתות שערי עזה פחותות מששים אמה. זאת אומרת שהכתפים של שמשון החזיקו ששים אמה, ואכן חז"ל אומרם שאורך הכתפים שלו הוא ששים אמה, שבديוק החזק את דלתות שער העיר עזה.

כאן יש פלא שרבי לוייך לא כותב. הוא הרי מגד אהוב גימטריות, והגימטריה הכי פשוטה ומובהקת כאן היא **שששים**

אמה שווה שמשון. יש קשר הדוק ועצמי בין שמשון לדלתות שערי עזה שהוא לך על כתפיו, שהוא אורך כתפיו. הוא מביא כאן שיש עוד דבר שהוא ששים אמה – אורך בית המקדש, שניגד הרחם של עזה, בית עבודת זרה שלהם, בית דגון בו עשו ממנו את החוק. האורך שלו הוא ששים אמה.

עוד דבר שהוא אומר על ששים אמה: לשלהי המלך היו ששים גברים סביב מטו – "הנה מטהו שלשלמה ששים גברים סביב לה מגברי ישראל". כתוב שמשון כולל את כל ששים גברי המלך – הוא תכלית הגבורה. בכלל, כתוב בזוהר שהרמיטכ"ל של המשיח (شمשבט יהודה) יהיה משפטן. כל גברי המלך כוללים בשמשון. רבי לוייך מביא גمرا שכasher הלויים היו נצחים בעгалות לשאת המשכן – לו עמד ליד לו (אמרנו שיש לשמשון שרש בשפט לוי, שהוא נבד) – כל אחד תפס אמה. אותו דבר, כאשר יש ששים גברים סביב למטה שלמה וזה תופס בדיוק ששים אמה. רק במקום שזה בריה ישר של ששים אמה, זה בעיגול – כמו אותן ט, שהיא עגולה, המשכת מקיפים.

"ראש ההר אשר על פני חברון" – בינה דאריך או בינה דרדל"

שוב, את הדלתות המוזגות והבריח, עם הרוחא, הוא מעלה על כתפיו – שמחזיקות ששים אמה, כמנין שמו – ומעלה הכל אל ראש ההר אשר על פני חברון. מה זה? הוא מסביר בשתי נגלוות – שתי נגלוות של שמשון.

באופן אחד הוא אומר שהכתפים שלו הם הדעת של ארייך – הכתפים של ארייך, שדעתו בין כתפיו. אבל ראש ההר הוא הבינה דאריך. כדי להמתיק כל דבר בשרש ציריך להעלות אותו לדרגת הבינה (שם דזוקא הדין מתמקם בשרשו, סוד "אני בינה לי גבורה"). בפירוש הראשון שלו הוא אומר שראש ההר אשר על פני חברון – חברון היינו המדות, האבות, ז"א, ועל פני חברון היינו המוחין, א"ו"א (חכמה ובינה), כתפי שמשון היינו הדעת דאריך (שלמעלה מפרצופי או"א) וראש ההר אשר על פני חברון היינו הבינה דאריך שבגרון שלו, לעמלה מהכתפים, ושם כל הדינים (של עזה) מתמקדים בשרשם. זה פירוש אחד, אבל לא הפירוש העיקרי.

הפירוש העיקרי הוא השני, שיותר גבוה. לפי שני הפירושים הכתפים של שמשון הם מקום הדעת דאריך אנפין. לפי הפירוש השני "פני חברון" היינו הפנים של ארייך, סוד תיקון "אמת" ב-יג תיקוני דיקנא – "באור פני מלך חיים". זה הרבה יותר גבוה מהגרון שלו, זה הפנים שלו. יותר על כן, בפניהם שם יש את הגילוי של דעת דעתיק – רדיל"א. להכל הוא מביא מקורות מהאר"י הקדוש. אם כן, "פני חברון", עוד לפניו "ראש ההר אשר על פני חברון", הם הפנים – תיקון, "אמת", שע' נהורי שמאירים בפנים – של ארייך אנפין. מה הוא ראש ההר של מעלה מהפנים של חברון? סוד מצח הרצון, כמו ברעווא דרעווין של שבת קדש, שעולים למצח הרצון. בתוך מצח הרצון – הוא לא כותב, אך כך בכתב הארץ"ל – יש את יסוד דעתיק יומין, יסוד שמשון עולה **ביאת המשיח** כנודע וمبואר בארכות במ"א), שם נמצא את הדעת דאריך לפניו שירודת לבין כתפין. אבל, העיקר, הוא אומר ש"ראש ההר" היינו אור מקיף של בינה דרדל"א שמאייר בחוץ על מצח דאריך, ושם עיקר ההמתקה.

העלאה והנפילה – קשר שמשון למדת הייסוד

לפי שני הפירושים, ההמתקה – העלאת כל מרכיבי הרחם של עזה, האשה הזונה, לקדושה – דורשת העלאה לבינה. או בינה דאריך, "ראש ההר" בגרון דאריך, לפי הפירוש הראשון, או בינה דעתיק – רדיל"א, אמונה פשוטה – שמאייר בחוץ על מצח הרצון של ארייך, לפי הפירוש השני. לפי שני הפירושים, ובעיקר השני, הוא מעלה את עזה לשרש העליון ביותר, רדיל"א. בזה הסיפור הזה נגמר, ואחריו שהסיפור הזה נגמר בה'יאי הכי גדול שיכול להיות, באפסוק שאחריו – ירידה עצומה, שהוא יורד לנחל שורק ומוצא שם את דיליה, ואז מתחילה הסוף שלו. הוא התחיל להתקלקל בעזה וגמר במשחק שעשו לו בעזה. את הנקמה השלמה הוא שומר לעתיד (לגאולה השלמה).

כתוב בתחילת דרכו של שמשון שה' ברך אותו – "ויברכו הו". חז"ל אומרם "במה ברכו? באמתו". لكن באמת הייתה לו תואה אדירה ללבת אחריו עיניו, בכל שלשת הסייעים של שלשת הנשים. הביטוי של חז"ל הוא שזרעו היה כנחל שוטף. מכאן, וגם מכך ששמו שמשון – או על שם שם-תפארת, או על שם שם-יסוד – ברור שהוא קשור למספרת הייסוד. לאיזה יסוד הוא קשור? יסוד דעתיק שנמצא בתוך מצח הרצון. שם יש עוזות מצח דקדושה, שמתגברת ומעלה את עוזות המצח של האשה-זונה של עזה.

מעבר לשער... עם דוקרים מעל ופריחה יロקה ואופטימית בצדדים
סרג'יו לרמן

ה. "עד עזה" – "עד עד בכלל"

شمישון – קשר דן ויהודה

ח"ל אומרים עוד מהשו מאד: שאף על פי שביו של שמשון, מנוח³⁸, היה משבט דן, אמו – שנקראת צלפלפונית – משבט יהודה. لما נקראת צלפלפונית, שצלל – מלאך, שהוא גם צליל – פנה אליה. כך כתוב בגמרא (השם מופיע בתנ"ך כצלפלפני). הפלא שצלפלפונית שווה בדיק שמשון. אמו משבט יהודה, לנו "דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל" – כמו שבט יהודה, כי שמשון הוא תרכובת של דן ויהודה יחד. יתר על כן, ח"ל אומרים שגם אביו מנוח – אביו היה משבט דן ואמו הייתה משבט יהודה. גם מנוח הואחצי דן והחצי יהודה, רק שהמשפחה מתייחסת לאבא, ולכן המשפחה משבט דן, אבל אמו מיהודה, וגם אם שמשון מיהודה (נמצא שיש בשמשון שלשה חלקים יהודים אך נקרא על שם חלק אחד דן מצד יוספוס המשפחלה לאביו אביו³⁹).

شمישון-דן-יהודה

או בעצם לשמשון יש שני שרשים – גם דן וגם יהודה. כשותבים שמשון-דן-יהודה הר"ת הם שם הברית⁴⁰, היסודות, שם שדי. שדי הוא גם שם של עצמה, של כה אדריר – "שגיאiah" (שם א-ל גם לשון כה, ועוד יותר שם ש-די). כמה שווה שמשון-דן-יהודה? 780, המושולש של טל (כל המספרים מ-1 עד 39). יהודה פעםם הוי, שהוא המושולש של "הוי אחד". עוד רמזו השוב: בכל הסיפור של שמשון כתוב ג"פ עזה – "עזה", "לעוזים", "עוזה" – שווה ביהוד 1521 = 39 ברבע. או יש טל במושולש (780) ו-טל ברבעו (1521).

780 עולה גם ה פעםם יוסף (יוסף "פנים ואחרור") – שהוא הנשמה הכללית השיככת לברית. שמשון הוא גלגול של כמה צדיקים – הוא גלגול אדם הראשון, יש לו קשר ליעקב (שמתפלל בעדו "ליישועתך קויתי הווי"), יש לו קשר ליצחק (כה gabורה, "כי אתה אבינו" לעתיד לבוא, כשהഫלוותם עשו ממנו שחוק התלבשה בו גבורות יצחק, ולצין שם ליצחק עצמו היה ספר עם הפלשתים), יש לו קשר מאד הדוק ליוסף (היות שהוא קשרו לברית).

³⁸ שמשון ועוד מנוח (שלש האותיות הראשונות של מנוח נמצאות בתוך שמשון = 96 = "סוד הוי" [ליראיו ובריתו להודיים]; מי שזכה ל"סוד הוי" "דן ייחידי") = 800 = שם מלא: שין ממ שין.

³⁹ שלשה חלקים יהודה (יהודה יהודה יהודה = מלך) ועוד חלק אחד דן (בסוד "דן... כאחד". דן = חי חי חי) = קדם (בשם שמשון מאיר הערת של אדם קדמון) = זה ברבעו = ד פעים (הערך הממוצע של ד החלקים) לו = ו ברבעו.

⁴⁰ גם שמשון דן ייחידי ר"ת שדי. שמשון דן ייחידי = 792 = לו פעים כב, סוד "לבד בך [= חן] נזכיר שמן").

"עד עזה"

יש ביטוי בתנ"ך ש חוזר חמיש פעמים עם "עזה". והוא מתייחס מהפעם הראשונה שמופיע "עזה" בתורה – "הכל הולך אחר הפтиיחה" – הביטוי הוא "עד עזה"⁴¹. הלשון זהה כנראה כל כך קשור לעזה שעזה הוא "עד" – יש "עד ועוד בכלל" ו"עד ולא עד בכלל".

בבית הממשלות החלשות – לא גומרים פועלות

נזהר לאקטואליה, מה בכלל הבעיה של כל ממשלה חלה, כמו הממשלה שלנו שאין בהן אמונה (אמונה היא תוקף של קדושה, מלשון "אמונה אמן"? שכל מה שעושים – עושים עד ולא עד בכלל. מתחילהם תחילה, מתחילהם מבצע, ולא גומרים אותו. זה נקרא "עד ולא עד בכלל". נגד זה יש "עד ועוד בכלל").
איפה עוד כתוב "עד"? כשאברם אבינו נכנס לארץ ישראל, כאשר ה' מצוה ובבטיח לו "לך לך... אל הארץ אשר ארך"
– ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה". מהנסיגות הכווצות ביתור, שוגם עלו לנו דם יהודי יקר, היהת הנסיגה משכם. איך פרשו את "עד מקום שכם"? "עד ולא עד בכלל". בהתחלת שכבשו את שכם, כמו את חברון, לא רצו לתת ליהודים לגור שם. בחברון, בגלל ההיסטוריה של יישוב היהודי השוכן רצוף במקומות, קצת הצילחו להתיישב בחלק מהעיר. בשכם אף פעם לא נתנו ליהודים לגור (כמובן שם היה יישוב היהודי בעבר, והוא המקום שהובטח על ידי יעקב

⁴¹ "ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה ואדמה וצבים עד לשע". יש בפסוק שני "עד" ("בטחו בה' עדי עד וגוו") – "עד עזה" "עד לשע" (כמו שיש שני "עד" בפסוק ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ", וכמו שיתבאר הקשר בין הפסוקים [בשני הפסוקים יש 60 ו-45 (שלשת חלק) 60] אותן. 45 = 9 במשולש, ועם 60 = 105 = 14 במשולש. "עד עזה... עד לשע" = 6 פעמים 105 = 35 במשולש. הרו"ס של שני הפסוקים "ויהי... בארץ" = 324 = ח' ברבוע, ובר"פ = 1922, הרבע ההפוך של "ויהי" = "מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה ואדמה וצבים עד לשע". נמצא ש"[עד] עזה" הוא נגד "[עד] מקום שכם" = שדי שדי [שם הברית הקשור לשמשון מבואר בפנים], ו"[עד] לשע" הוא נגד "[עד] אלון מורה" = 9 פעמים עזה!. "עד... עד" = נצח = "וצבים" (התבה שלפני ה"עד" השני; יש גם שני "באכה" בפסוק, ב פעים "באכה" = "ואדמה", התבה שלפני "וצבים"). "[באכה... ואדמה וצבים]" = חצי "[באכה] גורה".שתי התבות המופיעות פעמיים בפסוק – "עד" ו"באכה" = חצי [הערך הממוצע של "באכה... ואדמה וצבים"] נמצאו שיש כאן סדרה של 102, אמונה, 204, צדייק, 408, זאת, סדרה גיאומטרית עולה במכפלת של 2, סוד מערת המכפלת). לשע = ת (20 ברבוע, "וישפט את ישראל בימי פלשתים עשרים שנה... והוא שפט את ישראל עשרים שנה"), נמצא ש"עד לשע" = דעת, סוד ו פעים דليلה שנאמרו בפרשה, כמו שיתבאר. "[עד] עזה... [עד] לשע" = עזה (וילך שמשון עזה). בדילוג התבות, "ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה ואדמה וצבים עד לשע" = ב"פ" עזה" (יש שני "עזה" בתנ"ך – בתחילת הסיפור של שמשון בעזה – וילך שמשון עזה" – ובסוף – "וירידו אותו עזה", וכמו שיתבאר). בפסוק זה מופיעה לראשונה "גבול"
בתורה, נמצא שפסקוז זה הוא שרש כל הגבלה זו. היחס בין "עזה" (82) ל"גבול" (41) הוא "שלם וחצי". "הכנעני" = ה פעים גבול (גבול פנים ואחור). "גבול הכנעני" = ו פעים גבול, עד מקום = ו פעים אל, נגד וק, ודוק). [הכנעני] הבא בתורה הוא "ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ", וכמו שיתבאר]. יש בפסוק "ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה ואדמה וצבים עד לשע" ל"עד עזה" ל-15 תבות ו-60אותיות, המבנה המדויק של ברכת כהנים ! מתוך 60 האותיות יש 21 אותיות "עד עזה" – "ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה ואדמה וצבים עד לשע" = ו פעים עזה (ו צירופי עזה [= יב פעים גבול, סוד יב גבול אלכסון])! "ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה" = 1521 = 39 (טל, הו' אחד) ברכוע = "עזה... לאותים... עזה" (ג התבה האמצעית בפסוק (התבה השמינית מכאן ומכאן) – הציר המרכזי של הפסוק (הכולל את הפסיק). עזה נמצאת שיתבאר. "עזה" היא התבה האמצעית בפסוק (התבה השמינית מכאן ומכאן) – הציר המרכזי של הפסוק. עזה נמצאת רמזזה בפסוק בדילוג אותיות שווה – "ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גורה עד עזה באכה סדמה ועمراה ואדמה וצבים עד לשע" (יש ערד 11 אותיות מכאן ו-10 אותיות מכאן 21 אותיות), ונמצא ש"עזה" זו ממוקמת במרכז הפסוק ככל האפשר [ועוררת דרך ה-ז של "עזה", התבה האמצעית של הפסוק כנ"ל], ודוק. ג התבות שבחן רמזות עזה – "... הכנעני... עזה... ואדמה..." = 7 בחזקת 3, סוד המשם בגבורתו של שמשון, כמו שיתבאר).

אבינו ליעוסף הצדיק, סוד תיקון הברית, קשור לשמשון). בקושי נתנו לנו ישיבה, להכנס כל בקר ולצאת בלילה במשך שנים, עד שננטשו את המקומם למגרי זהה עליה בדם היהודי הכי יקר. בכל אופן, המדיניות החלשה היא "עד ולא עד בכלל" – אך לאalon מורה, איזה מקום למעלה (כמו קריית ארבע של היום במקום חברון), במקום המקומם האמתי. אלון מורה המקראית היא שכם, לא היישוב הנקרא בשם זה שנמצא למעלה. מה ראשית הסמן של חולשה (בפרט של ממשלת האמורה לייצג את העם היהודי)? "עד ולא עד בכלל".

"שמשון הילך אחר עינויו" – "עד עזה"
כמו כתוב "עד מקום שכם עד אלון מורה" כתוב "עד עזה". "עד מקום שכם" כתוב פעמי אחת בתנ"ך, לא חוזר על עצמו, אבל "עד עזה" כתוב חמישה פעמים – ביטוי חזק ביותר. ככלומר, בשביל עזה נדרש "עד עזה" ועוד בכלל – צריך להגיע לשם ולכבות את המקום לامر. שמשון הילך אחריו עינויו – יש לו שתי עינויים, "עד עזה", "עד ועוד בכלל" ("לעתותם לאמור בא שמשון הנה").

בעולם הזה הוא רק התנקם מעין אחת – כנראה שבנקמה מעין אחת בלבד יש עדין בחינה של "עד ולא עד בכלל" (אם כי שבסוף הואלקח את שתי דלתות השער ושתתי המזוזות והבריח עם הרוחא והעללה את הכל "אל ראש ההר אשר על פניו") . ועוד יש לדיקש שפעמים הוא בא לעזה, פעם ראשונה ברצונו ("וילך שמשון עזתה"), ופעם שנייה בעל כרכחו ("וירידו אותו עזתה"), ודוק. בכל אופן, צריך להגיע "עד עזה", "עד ועוד בכלל" ("בכלל" = עזה).
כמה שהוא "עד עזה" (ביטוי שחזר בתנ"ך חמיש פעמים, כנ"ל)? **יוסף**, הברית. אמרנו קודם **שמשון-דן-יהודיה** עולה ה"פ יוסוף, בדיקת ה"פ עד עזה" הכתובות בתנ"ך. עד כאן כמה רמזים.
יש עוד הרבה רמזים החשובים, רק פתחנו במשהו. נאמר עוד וארטקטן ואחר כך נשמע כמה ניגונים.

"מבצע שמשון"
קודם כל, מה מוסר ההשכל הכי פשוט שלומדים מכל הסיפור זה עם הפירוש של רבינו לוייק, האבא של הרבבי? שכדי להתמודד עם עזה צריך להיות שמשון הגיבור – צריך גבורה. זה המסר הכי פשוט, צריך עזותDKDושה כנגד עזותDKLפה. אמרנו שהיום חלק מה"עד ולא עד בכלל", מהחולשה, בכל מבצע שעושים – קשור גם לכך שנחונים איזה שם היולי', שנשמע קצת טוב, אבל בסוף הוא הצדקה לא לעשות שום דבר. כמו "צוק איתן" – מי צריך את השם הזה? השם הוא חלק, סמן, של cholsha מלכתחילה – שלא רוצחים לגמור. סתם איזה מבצע, עם שם נחמד, צוק איתן. מהרגע שנחוננים את השם – יודעים מראש שלא הולכים לגמור כאן שם סיפור, הכל רק קוסטיקה.
אם כבר היה צורך לחתת שם למבצע, מה השם שהיא צריך לחתת? או "מבצע עד עזה" (עם בסוגרים "עד ועוד בכלל"; **מבצע עד עזה = מישיח** או "מבצע שמשון" (מבצע עד עזה ועוד מבצע שמשון) עולה שם **שדי פנים ואחור**).

מבצע שמשון – הדרך לשולם
רוזים שלום. חז"ל לומדים שמשון נקרא על שם קומו מהפסיק שמובא ומתרפרש בשער היהוד והאמונה בתניא – "שם ומן הווי אלהים". **שם** ואחר כך "ומגן" – מטהיל ב-ו ונגמר ב-ן סופית. כמה אותיות יש בביטוי הזה? 16. גם ב"ליישועת קויתי הווי" יש 16 אותיות.
16 הוא רובו:

ו	ש	מ	ע
מ	ג	ו	י
ה	ו	ה	ה
ל	ה	י	ס

בפנות כתוב **שלום** (האלכסון = חצי שמשון). רוצחים שלום? כולנו רוצחים שלום, שלום הוא שמו של הקב"ה. רוצחים שלום? צריך שמשון. אותו שמשון שנקרה על שם קומו וזה את ישראל כאבו ששבשים. כמה מגיעים לשולם. כמה שהוא שמשון ומן הווי אלהים? 23 פעמים 37, **חיה** פעמים יחידה, יהוד שני המקיפים שבנפש, סוד ה-לטם של הצלם ("אך בצלם יתהלך איש"⁴² שמשם דוקא בא הכה ועו לנצח את קליפת פלשתים, בעזה (851, "שם ומן הווי" = עד עזה ובמילוי המילוי [עין יוד נון זין יוד נון הא אלף]).

⁴² "יתהלך איש" = **ב Yates המשיח** (8 פעמים מהיטבאל, יהוד מה בן, הערך הממוצע של כל אחת) וכו'. "אך בצלם יתהלך איש" = 959
7 פעמים 137 = **אברהם** במספר קדמי, מבואר במ"א (ר"ת "אך בצלם יתהלך איש" מופיע כמלחה פעמי אחת בתורה – "עוד נגע אחד אביה על פרעה..." 5 פעמים 137, קבלה פנים ואחור, ודוק).

מלחמת פלשתים – המעבר מבית שאל **לבית דוד**

עוד עניין חשוב: כל התקופה ההייא, משמשון ובמשך כמה דורות, עיקר המלחמה של עם ישראל היה נגד הפלשתים. בעלי תולדות ישראל אומרים ששיא הכה של הפלשתים הגיע דווקא בסוף מלכות שאול. מי שטפל וגמר את הפלשתים – נצח אותם (לא למגורי למגורי, אבל החליש אותם מארך) – הוא דוד המלך. הפלשתים הגיעו לשיא הכה שלהם והשליטו עליהם בכל ארץ ישראל – לא רק באזור שלהם – דווקא בסוף תקופת שאול. והראיה, על ידי מי שאל נחרג? באיזו מלחמה? לא כל כך רחוק מכאן. שאל מלך ישראל נהרג במהלך מלחמת פלשתים בהר הגלבוע, בצפון. כמובן, הפלשתים התפשטו בכל הארץ, לא רק בחמש הערים שלהם שהזוכרנו קודם.

כל המלחמה זו, של שאול והפלשתים, הייתה המעבר – התפר – בין שאל לדוד המלך, סיפור שלם בתנ"ך. מאי משמעותי לנו, מאי אקטואלי לנו. הקדשו את כל השיעור לשמשון, לפי תורה רבי לוייק, אבל מוסבר לנו שהוא מueur בינה מלכות שאול למלכות דוד. כאן אנחנו רואים שדווקא בסוף תקופת מלכות שאול, סוף תקופת מדינת ישראל הקיימת, במתוכנות הקיימת, הפלשתים מגיעים לשיא הכה שלהם ולשיא ההשתלטות שלהם על הארץ. אז צריך לזכור דוד ולגמור איתם. זה סמן מובחן של המעבר בין מלכות שאול למלכות דוד. שנזכה לדוד מלכא משיחא.

שמשון הרג את הארי וגם דוד המלך הרג את הארי ואת הדוב. דוד המלך קיבל את האורות של שמשון, עם כלים. הוא זה שהמשיך את המשיחיות התוהית של שמשון הגיבור בתוך כלים. עוד קשר מאד חשוב – בין שמשון לדוד, שהוא בין דוד יהודה, שמשון ויודה.

נעשה הפסקה ונשמעו כמה ניגונים – ניגוני שמשון, כיבוש עזה.

[רקדו והתפללו ערבית]

נאמר עוד כמה השלמות⁴³:

⁴³ השלמות נוספת (בעוד נושאים ובנושאים שנאמרו בשיעור בקיצור) יש גם בשני השיעורים הבאים.

מיכאל קובנר בסדרת "בתים בעזה", 1981

ישראל עוד שלטה אז בעזה, והצייר מצא בבתי העיר חן דקורטיבי "מאטיס" – בגווני החזיות, בקישוטי השערים והגדרות, במרקם הניגודים של הלבנים הצבועונית. עזה של קובנר היא מארג מושטח של צבעים וצורות, מקום איבוי ושלו, אף כי ללא אדם. האסתטיציה של עזה.

ו. בין עזה לחברון

התכלית היא להעלות את עזה אל ראש ההר⁴⁴ אשר על פni חברון (עזה ועוד "ראש ההר אשר על פni חברון" – הרבוע הכפול של 30). בכל אופן, הפרשיה מתחילה בעזה והמלה האחורה של הספר זהה היא חברון. נראה צרייך לחבר דוקא בין עזה לחברון.

הטיפול בבעית המנהרות – נחש שמשון

שמשון נמשל לנחש – "נחש עלי דרך, שפיפן עלי ארת, הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחר. לישועתך קויתי הווי" – והוא נלחם נגד הנחשים של הסטרא-אחרא, שעושים מנהרות בתוך האדמה, ופתאום עלולים מהנהרות כמו נחש צפע. צרייך לקיים את מאמר חז"ל "פגע בו כיווצה בו" – כדי לפגוע בנחש צרייך לנחש כמו נחש. הנחש של הקוזשה הוא משיח, כדי ע

⁴⁴ יש יא "ראש ההר" בתנ"ך. "ראש ההר אשר על פni חברון" של שמשון הוא השביעי לפי סדר התנ"ך – "כל השבעין חביבין".

שנהח בגימטריא משיח. שפיפן הוא חלק המילוי של משיח (מ שין יוד חית). **נחש שפיפן** עליה יעקב-شمישון, הקשר הנ"ל.

היום יודעים שעשו מנהרה גם בחברון. היהות שאנחנו לא גומרים עם הקליפה כמו שציריך, גם הקליפה חותרת להגיע לחברון, ובעצם היא אוחזת בחברון בדור לאחרון שלו – נמצאת מאי חזק בחברון. כדי לתקן זאת צריך להגיע "אל ראש ההר אשר על פני חברון" – לחברון, לפנימיות של חברון (פני חברון), הפנים המארחות של חברון, ואו "אל ראש ההר אשר על פני חברון", כמה מדרגות למעלה מחברון.

הקשר של עזה-חברון לשמשון

בכל אופן, צריך לחבר את עזה לחברון. נעשה גימטריא פשוטה, **עזה וועד חברון**, התחלת וסיום הפרשה – 348, חצי שמשון. זה סוד מאד חשוב בקבלה, שלם וחצי – החצי של שמשון הוא עזה-חברון (ועוד, הר"ת עזה חברון הם חצי יוסף).

شمישון והמלך **חסם מארץ התימני**

עוד יותר, כתוב – ורבי לוייק מביא זאת בפירושו – שמשון שירק למלאKi התהו. הוא מקשר את עזה לעיר של המלך הראשון של התהו, שכולל את כולם, בלע בן בעור – הדעת של התהו – ושם עירו דנהבה (לשון דין). הוא מדבר על הקשר בין דנהבה לעזה (עה דנהבה ר"ת עד, וכן האוס"ת, עזה דנהבה = עד, ב פעמים עד כנ"ל בסוד "עד עזה"⁴⁵).

בכל אופן, אם רוצים ליחד מלך של עולם התהו לשמשון, היהות שמשון הוגב (ב-ה הידיעה), מושרש הגבורה של עולם התהו, צריך לומר שהוא בפרט כנגד המלך דתהו שנגנד ספירת הגבורה. בלע הוא דעת, יובב הוא חסד והשלישי הוא הגבורה. מי השלישי? **חסם שוה עזה-חברון**, חצי שמשון כנ"ל. בפרשא כתוב "וימלך תחתיו

השם" ואחר כך "וימת חשם" – השם חsum חוזר פעמיים, יחד **חסם חשם** שווה **شمישון** (ובשניהם אותיות שם).

עוד יותר, חז"ל אומרם שמשון הוא חשים בן דן – בגלגול של חושים הוא הרג את הנשר, את עשו. **חסמים** הוא חשם עם Tosfot י. **חסמים** אותיות משיח, והרבי מסביר שמשיח והגנוץ של משיח שבכל אחד הוא שקדם צרכן להיות

שליח – שוה חשם, שוה עזה-חברון – ואם השליח מצילה לגיים (סוד לשכת הגוים הפנימית) את כל עשרה כהות הנפש שלו, לצוף את ה-י **לשליה**, ככלומר להשקייע ולהתמסר עם כל הכה שלו לשליהות, אז הוא מגלה את המשיח שלו, הופך להיות בבחינת משיח. זאת אומרת ששם הופך להיות חסים בן דן – **חסמים** בגימטריא נחש, "יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארחה".

אם כן, יש פה רמזים מאד ברורים שמשון קשור לחשם. אם **شمישון** שווה פעמים **חסם** שעולה **שליח** כנראה צורך להיות פעמים שליח. כתוב שמלאך לא עושה שתי שליחויות יחד. אבל שמשון הוא נשמה, ודומה לקב"ה שודאי יכול לעשות שני דברים יחד, אז הוא **שליח כפול** (יש לומר **שליח** לישראל, להושיע אותם, **שליח** לפולשים, לנוקם בהם) – כפלים לתושיה – שעולה **شمישון**. שמשון עולה יב פעמים חן, "ונגה מצא חן בעני היי", וכל **שליח** עולה ופעמים חן.

חסם הוא מארץ התימני. מה זה אומר לגבי הלחימה בעזה? את מי cocci כדי לשלו לחם? את התימנים – הם יודעים לבדוק מה לעשות, "עד עזה" ועד בכלל, איך לגמר את הספרות לגמר. זה "חסם מארץ התימני", ככה שמשון מתגבר על עזה.

חברון בכל הספירות

נאמר עוד משהו על חברון, שהוא לא אומר. הוא מתייחס לחברון יכול להיות המדות דז"א, נגד האבות, ואחר כך מעלה הרבה יותר גבוה. אבל יש משחו היולי בעיר חברון, שהיא יכולה להיות כמעט כל ספרירה:

חברון בהחלט יכולה להיות **מלכות**, בה דוד המלך מלך בתהלה. חברון היא קריית ארבע, שכותב בהר הקדוש שהוא יוזם ארבעת היסודות. איפה מתייחסים ארבעת היסודות? במלכות. זה היחיד של הטבע, שכולו מרוכז בחברון.

חברון בהחלט יכולה להיות גם ספרית **היסוד** – הספרה מהיוحدת של שמשון – כי היא לשון חבור ויזוג. חברון גם שני חברים – איהו בנצח איה בהוד.

הוא עצמו אומר לחברון הינו **חסד-גבורה-תפארת**, האבות שקוברים בחברון, במערת המכפלה.

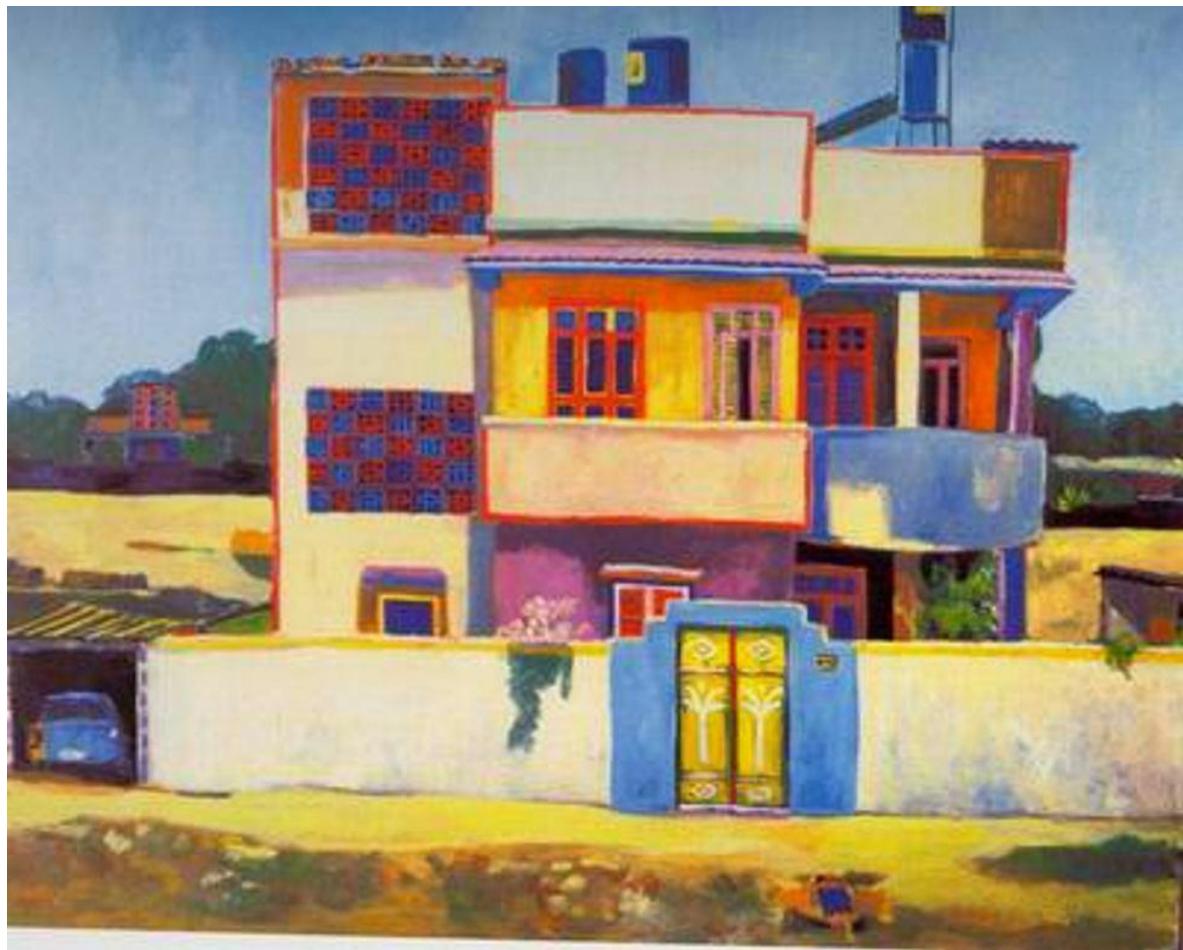
הוא גם כותב **חברון**, או "פני חברון", היא **חכמה וbijna** – המוחון.

הוא גם כותב לחברון היא הפנים של הכהן, של **אריך אנטין**, בה יש גילי הדעת דעתיק יומין – "דרך גבר בעלמה".

⁴⁵ ה-ג של דנהבה היא ה-ג של עזניה הנ"ל – עזה זונה.

אם כן, חברון היא משחו היולי למגרי – כולל את הכל. סבה אחת שאפשר לנצח בעזה היא כי עוד לא טהרנו את חברון. צריך שהברון תהיה עיר יהודית טהורה, עם כל המעלות של חברון עיר האבות, ואז אפשר להעלות את עזה לחברון. מי מעלה את עזה לחברון? **שמעון**, שעולה פעמיים עזה-חברון.

על פי וילנאי ('ערך 'עזה') מושמות העלאת השערים "על פני חברון" הינה הعلاאת השערים לגבעת עלי מונטאר בMOTECHA עזה ממש נשכפת חברון בKO אוירוי (=קשר רוחני – מיסטי).

מיכאל קוונר בסדרת "בתים בעזה", 1981

ג. הקשר המיחד בין רבי לוי יצחק לשמעון

גבורת שמעון וגבורת רבי לוי

נסים עם מה שהיינו צריכים לפתחו בו: מה הקשר בין שמעון לרבי לוייק בעצמו. הבאנו כאן דרוש של רבי לוייק, האבא של הרבי. שמעון הוא הגיבור (ב-ה הידיעה כנ"ל). רבי לוייק דורש את השם של עצמו ומילא את תוכנת הנשמה של עצמו, שככלו אומר גבורות – הוא נשמה של גבור. רואים בחיו, שהוא מוסר את הנפש בגבורה עילאית, גבורה אלקית ממש – הוא גבור ממש.

פסוקי רבי לוי- יצחק

איך הוא דורש את שמו? לוי מצד הגבורה – בתוך כהן-לווי-ישראל – וגם יצחק הוא מצד הגבורה (מבין האבות – אברהם- יצחק-יעקב). אם קודם אמרנו שהפסוק של שמעון הוא "שמע ו מגן הווי אלhim", מה הפסוק של לווי? הרבי, כאשר דורש את שם אביו, תמיד מביא פסוק ללווי ופסוק ל יצחק.

הפסוק של לוי הוא "עתה הפעם ילוּה אִישׁ אֱלֹי". תיכף נזכר על המלה המיווחת "הפעם". לוי הוא מושון "כמער איש ולויות" הנאמר לגבי הcredobim בבית המקדש, הרומו ליחוד קודשא ובריך ושכינתי שנעשה בכל מצוה ומצויה, כאשר הדש הוא שהיחוד נעשה מצד הגבורה, באהבה בוערת כאש להבה, בהינת גבורת אנשים, קשור למאה שהקב"ה ברך את שמשון באמתו – גבורה של קדושה.

יצחק כפשוטו הוא גבורה, אבל הוא "פחד יצחק", כידוע הווארט – הפחד שבצעמו צוחק ("והנה יצחק מצחיק את רבקה אשתו"). הפסוק של יצחק הוא מה ששרה אמרה בילדתו – "צַחַק עֲשָׂה לֵי אֱלֹהִים כָּל הַשְׁמָעָץ יִצְחָק לֵי". את הפסוק של לוי אמרה לאה כאשר נולד בנה השליishi, וכשיצחק אבינו נולד אלדר אמרה שרה אמרנו "צַחַק עֲשָׂה לֵי אֱלֹהִים כָּל הַשְׁמָעָץ יִצְחָק לֵי". יש פלאי פלאים בפסוק זה. "צַחַק עֲשָׂה לֵי" = תרגיג = "הוּי אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל" = משה רבינו. "יִצְחָק לֵי" = אברהם. "כָּל הַשְׁמָעָץ [יצחק] לֵי" = שרה. יש פלאי פלאים בפסוק זה. יש קשר פנימי בין לוי ליצחק, כאשר רוצים להתבונן בהם צריך להתבונן בפסוקים שלהם.

סוד הפעם – לוי ומשesson

איפה כתוב פעם ראשונה בתורה "הפעם"? גם כשייש חידוש. כשה' נסר את הצלע מאדם ועשה ממנו אשה, חוה, הוא אמר בחתפלוות "זאת הפעם עצם מעצמי וגו". חז"ל דורשים שכאשר אדם הסתכל על חוה, האשה הכלולת את כל הנשים שבעולם – "אם כל חי" – הלב שלו התחל לפעום (השרשים פועל, לשון התפעלות, ופעם, לשון התפעמות, קרובים⁴⁶). מה כתוב על שמשון? שרוח ה' החל לפעומו במבחן דzon, בין צרעה ובאין אשთואל. לשון חז"ל הוא שהשכינה הופיעה לפניו כזוג שמצצצל, אולי קשור לאמו צלפוניות. השכינה הקדושה עצמה צלצלה כפעמוני פניו, וזה החל לתת לו רוח הוּי – רוח גבורה מאותה ה'.

"הפעם" בתנ"ך – אדם עד שמשון (דרך לוי)

בכל אופן, זה מתחילה מ"זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזוֹאת יקרא אשה כי מייש לכהה זאת" – שם מתחילה כל הסיפור של שמשון, שנופל, אבל נופל בירידה צורך עלייה, להעלות הכל לשרש העליון. כמה פעמים כתוב "הפעם" בתנ"ך? 13 פעמים. המלה הפעם בעצמה כפולה 13 – 13 פעמים 15. המלה וכי החשובה ששויה הפעם היא נקמה. כמו שצטנו ש"גדולה נקמה שנתקנה בין שתי אותיות" – "בAMILתא מיהו גדולה היא". מתי המקום הנכון של הנקמה? כאשר זה פועם לך, "הפעם", כתוב "הפעם אודה את הוּי" אבל בלי המלה "עתה". התפעמות מלידה חדשה גם בילדת הבן הבא של לאה, יהודה, כתוב "הפעם אודה את הוּי" אבל לאותה "הפעם" – "עתה הפעם". מתחטאת במללה "הפעם". אבל אצל לוי יש ממשו מיוחד, רק לאותה "הפעם" – "עתה הפעם"⁴⁷. חז"ז מהזה שרוח ה' החללה לפעומו לשמשון מראשית דרכו, בהמשך הסיפור שלו כתוב ג"פ "הפעם" – שלוש הפעםים האחרונות בתנ"ך. כתוב "עשר ידענו שלוש עשרה לא ידענו" – השלש הנוספות מעבר לעשר כולם אצל שמשון. "בתלת זימני הוּי חזקה" שכולו אומר פעם, "הפעם".

הפעם האחרון – כנראה הן כנגד יג מדות הרחמים כאשר המדה האחרון היא "ונקה" – "זכרני נא וחזקני נא אף הפעם הזה האלים". נקמתו בפלשתים הולכת עם "הפעם". זה קשר מובהק בין שמשון ללוי, לוי יצחק, האבא של הרבי. כשאני מתבונן בלוי אני מתבונן בפסוק "עתה הפעם ילוּה אִישׁ אֱלֹי", ביצחק "צַחַק עֲשָׂה לֵי אֱלֹהִים כָּל הַשְׁמָעָץ לֵי" ובסesson "שמש ומן הוּי אֱלֹהִים". כМОון יש אפשרות לעשות הרבה רשעות תורה בפסוקים האלה⁴⁸.

רמזו לוי- יצחק-شمesson

נעשה רק משחו פשוט: מה התהדרש? חפשנו תורה של רבינו לוי על עזה. מי שלוחם בעזה הוא שמשון, لكن דברנו עליו. כתעת פתואם אנחנו מגלים שלא סתם – כנראה יש קשר עצמי בין רבינו לוי יצחק לשמשון הגבורה, הכל מצד הגבורה. אז נעשה עוד כמה רמזים פשוטים בדבר הזה:

מה הר"ת של לוי יצחק שמשון (לוּי יצחק שמשון יכול להיות שם יפה לילד, דרך אגב?) ליש. לא ריה צעיר קוראים כפיר והאריה הגדל, המבוגר, שהכי חזק, נקרא ליש (והוא גם שם העיר שבוני דן הלכו לכבות, וויקראו שם העיר דן בשם דן אביהם אשר יולד לישראל ואולם ליש שם העיר לראשנה). אצל יעקב דן הוא נחש, אבל אצל משה רבינו הוא "גור אריה"

⁴⁶ יש לומר שה-ל של פועל וה-ם של פעם הן סוד ה-ל-ם של הצלם, החיים והיחידה שבנפש, כנ"ל.

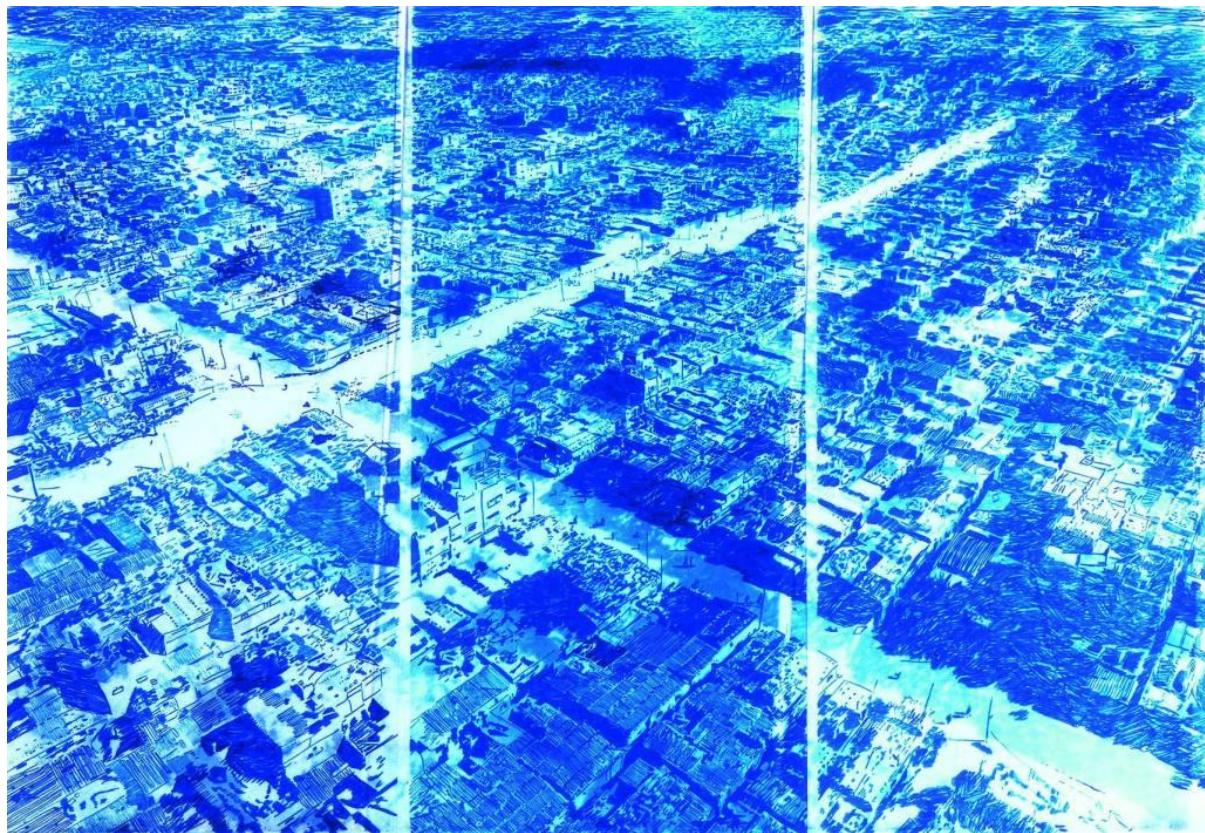
⁴⁷ הרומו לעת לעשנות להוּי הפרו תורתך", סוד עזה תחליה כנ"ל.

⁴⁸ "עתה הפעם ילוּה אִישׁ אֱלֹי" "צַחַק עֲשָׂה לֵי אֱלֹהִים כָּל הַשְׁמָעָץ לֵי" = 2495 = "אנכי הוּי אֱלֹהִיךְ אשר הוציאתיך מארץ מצרים מבית עבדים". וביחד עם "שמש ומן הוּי אֱלֹהִים" = 3346 = זהב פעים ברזל, וד"ל.

– עוד קשר הדוק בין דן ליהודה, "דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל", כשבט יהודה. רק שני אלה נמשלו לגור אריה. "גור אריה יהודה", "דן גור אריה יונק מן הבשן" (זו ברכתו במסנה תורה, עוד מעט נקרא אותה בשםחת תורה). אמרנו שראשי התיבות של לוי- יצחק-شمישון הם **ליש**, אבל באמת שמשון היה לפני רבי לוי, אז צריך גם את ראשי התיבות לפיה הסדר הכרונולוגי – **שלוי**. מי זכר איפה כתובה בתנ"ך המלה "שלוי"? היא כתובה אך ורק פעמיים בתנ"ך, שתיהן באותו ספר, קדש קדשים – שיר השירים. בשתי הפעמים המלה "שלוי" מופיעה עם אותה מלה לפני כן – "כרמי". בתחילת שיר השירים כתוב "כרמי שלוי לא נטרתי" ומשם בסוף, בפסוק השלישי לפני הסוף, כתוב "כרמי שלוי לפני פנוי הארץ". מה זה לך שלמה ומאתים לנוטרים את פריו". פעמים כתוב "שלוי", שתיהן בשיר השירים, שתיהם עם המלה "כרמי". מה זה "כרמי"? שיך לנזיר, שאסור לו לשותות יין. בכל זאת צריך להיות "כרמי שלוי לפני פנוי", בגימטריא 780 – כבר היה לנו,

شمישון דן יהודה, ה"פ עד עזה", ה"פ יוסף, 39 במשולש וכו'.

מה סופי התיבות של לוי יצחק שמשון? קין. אמרנו שכותב בפיروس בכתביו האריזו"ל שמשון הוא מרש קין. כתוב שלעתייד לבוא, כמו שיצחק יעלה יותר מאברהם ויעקב, כך קין יעלה יותר מרש הבל. בראש הבל הוא נשמת משה רבינו – הנשמה ה hei חסובה מרש הבל – אבל משה שיך לשרש קין, קשרו גם לסוד קרה (הרוח של קין), סוד ס"ת צדיק כתמר יפרח", שהחלק על משה אבל יעלה לעתיד (כאשר יודה למשה שבדור, ובמקום שבعلي תשובה עומדים וכו'). שיך בכלל לעילית הגבורות לעתיד לבוא – הלכה בית שמא. כמו שמשון העלה את הכל לראש ההר אשר על פני חברון – כל הגבורות עלות.

בצורי "תצ"א עזה" של נורית גור-ארי (בתו של מי שעלה-שמו קריי "מעבר-קרני"), בת עזה ומchnerה-הפליטים ג'בליה אמנים אינם נראים הרושים [ראו התצלום לעיל], אך הציורים מהמטוסois הירושאי (על-פייהם צירה הצירת) אינם מבשרים טובות. שחרי, מה מבקש מבט התצ"א אם לא מעקב/ריגול/הפצצה. הציורים המונוכרומטיים צוירו מאז 2001, תחילת ה"אינטיפאדה" השנייה, ומשהוցו ב- 2005 במשכן בעין-חרוד

ח. תמר-עזניה-دلילה

מעשי אשה בתמנתה – עלית יהודה וירידת שמשון

נדבר על עוד קשר פשוט שעולה מהחבר של שמשון ל"צדיק כתמר יפרח": עדין לא אמרנו איך קוראים לאשה הראשונה של שמשון, שורה בירידתו בתמנתה. אמרנו בדרך שעשוע שלאהז הזונה שורה בעזה קוראים עזניה, אבל מה לגבי האשה הראשונה? ?

באשה הראשונה מופיע שוב הקשר בין שמשון ליהודה. איך חז"ל דורשים את המלה בתמנתה? ראיינו הרבה קשרים – שמשון ויעקב, שמשון ויצחק, שמשון וויסף, וכעת קשר מאד חשוב בין שמשון ויהודה. בעצם כבר ראיינו כמה קשרים בין שמשון ויהודה ("ZN ידין עמו כאחד שבטי ישראל"), וכעת עוד אחד – דזוקא בשני אלה קרה להם דבר עם אשה בתמנתה.

במעשה יהודה ותמר כתוב שיהודה עלה תמנתה ובמעשה שימושו והאשה הראשונה כתוב שהוא ירד תמנתה. יש כמו פירושים, איך אחד יורד תמנתה והשני עולה תמנתה. יש פירוש בחז"ל שיש רק תמנת אחת – באמצע ההר, יורדים מראש ההר ועולים מתחתית ההר. יש עוד פירושים. עוד מאמר חז"ל – שימוש שהיתה לו ירידת על ידי תמנת כתוב בו "וירד תמנת" ואילו יהודה שעלה על עלייה על ידי מעשה יהודה ותמר, שנולדו לו פרץ וורה, ופרץ הוא משיח, כתוב בו "עליה תמנת".

בכל אופן, אם רק עושים את הציור שתמנת היא באמצע ההר, סימן שימוש לכתחילה נמצא בראש ההר והוא יורד היהודת לכתילה בשפל – מdato של פלות – ובשלמות הוא בתחתית ההר, ועליה תמנתה. נראה ששימוש הוא שרש המלכות ברוממות העצמית של רדלא"א (בחינת "חבירון עז העצמות" שברדלא"א, כמו שיתבאר), שהרי הוא דומה לה' למגרי, והוא יורד תמנתה. יהודה עולה תמנתה כדי להזדווג עם תמר. שם, בתמנתה, נאמר "יראה יהודה ויחשבה לzonah כי כסתה פניה". יש כאן מהשחתת זונה, בדומה למעשה שימוש (שכל שלוש הנשים שלו הן בגדר זונה).

תמר בתמנתה (והשתלשלות תמר בתנ"ז)

כמה תמר יש בתנ"ז? שלש – יש לנו מאור על זה במלכות ישראל. יש את התמר של יהודה ותמר, אם המלכות. יש את התמר של אמנון וחמר, האחות של אבשלום. כתוב שאבשלום, האח של תמר מסד האם, אחרי שתמר נגמה על ידי אמנון, קרא לבת שלו תמר. כל התמורות הן בירידה, כਮבוואר אצלנו במאמר הנ"ל. בכל הדמיות של תמר יש בעיה של אישות, אבל הראשונה היא צדקה גמורה – עם כל מה שעשתה – השניה בינוונית יחסית, והשלישית עוד פחות. אם יש דירוג של תמריות, וזה קשור לתמנת – שם מתחיל תם – אז יש להניהם גם לאשתו הראשונה של שימוש קרואו בכך. כך מן הסתם. אם כן, שלוש הנשים של שימוש הן תמר-עזינה-דלילה ר"ת דעת למאפר (עיקר הפגם של שימוש הוא בדעת, כמו שיתבאר) – זה פותח ירידעה חדש לגמרי של רמזי רמזים. נשאיר זאת לתלמידים הממולחים, כמו שהרבי מכנה אותן.⁴⁹

תמר היא לשון תמורה – תמורה חכמה אROLת, תמורה עושר עוני וכך הלאה, כמו שכותוב בספר יצירה. כל התורה כאן של רבוי לוייק היא על בסיס תמורה – "את זה לעמת זה עשה האלים" – כל דבר שיש בקליפה יש בקדושה.

שש הופעות דלילה – דעתך קליפה

אחרון-אחרון – נזכר על דלילה. אמרנו שהיא מופיעה שש פעמים. כמה שווה דלילה? קודם, רק בשלוש הפסוקים של ספר עזה, כתוב ארבע פעמים "הלילה". בפסקו השני פעמים "כל הלילה" ובפסקו האחרון פעמים "חזי הלילה". הלילה – מלה בחן – בגייטריא יסוד. אפשר לומר שזה הריכזו הכיו גדור של המלה זו בכל התנ"ז. מיד אחרי ד"פ הלילה מופיע דלילה – אחד فهو מלהילאה, ד במקומו ה בהתחלה. ברור שבدلילה ישرمز לדלילה.

כמה דלילה שווה?⁵⁰ 79 בין היתר זה דעת, והשם שלה מופיע שש פעמים – שש דעתות (כל מדחה היא דעתה, כמו בלשונו של הרמב"ם בהלכות דעתות).رمز חשוב בקבלה שו"פ דעת עולה דעת. בזהר כתוב שזו הדעת היא "מפתחה לכליל שית" – מפתחה שכוללת את כל ששת חדרי הלב. הדעת של דלילה היא הדעת דלעוז – הכה של הקליפה לקלקל את הדעת של הקודשה, הדעת של שימוש.

המלחמה על הדעת

בסוף שימוש באמת מגלה לה את כל לבו, מאבד את דעתו, כאילו מאבד את עצמו לדעת – נופל למגרי. עד הסוף הוא נלחם כל הזמן להחזיק דעת, להחזיק ראש, לא לחסוך את הסוד שלו. הכה שלו הוא בשערות – גם עניין גדול שעוד לא הסבכנו בכלל – הוא "נייר אליהם".

וזו אומרים כמה סברות איך היא ידעה שהפעם הוא גלה את כל לבו ("הפעם" האמצית מבין שלש "הפעם" הנ"ל שנאמרו בשימוש). אחת הדעות, שהיא ידעה שהוא לא מזכיר שם שמיים לבטלה. ברגע שהוא אמר "נייר אליהם אני מבטןAMI" – הזכיר את שם אלקים – היא ידעה שבתווחה אמר את הפעם. מה היא קלילה אצלו? את הדעת שלו.

"נכנס יין יצא סוד". בפרשת נזיר כתוב "מגן היין" (גפן היין = יצחק, מגפן היין = אברהם = יצחק לי") ויש רק עוד פעם אחת בתנ"ז – בפרשת שמישון. "נכנס יין יצא סוד" – אסור לו לשחות יין כדי שיזיק ראש, שלא יתרפה לגלות את הסוד שלו. היא עבדה עליו עוד ועוד, "ותאלצחו", הביאה אותו עד לנצח של מות, ובסוף הוא גלה לה את כל האמת שלו.

⁴⁹ תמר עזינה דלילה = אם במשולש = בית המקדש (הששים אמה של שימוש קשור לבית המקדש, כמו שסביר רבי לוייק).

⁵⁰ היא כנראה הלעומת זה של בעז, שניצוץ ממנה נמצא נמצאה בעזה. בבית המקדש שבנה שלמה שני עמודים, יcin ובעז, בימין-חסד (ycin) ושמאל-גבורה (בעז), ודוק.

אם כן, יש מהهو בשימושו שהמלחמה שלו וסוד הנצחון שלו הוא להחזיק דעת – להחזיק ראש, להחזיק אמונה (האמונה כאשר מוחזקת היבט בתודעת האדם היא דעתו). כמו שהוא זלזל בקושחה לכאורה עם הנשים הללו – "אשה", "אשה זונה", "دلיליה" (כפי שכותב בתנ"ך) שות בנות אל נכר (חו"ל אומרים שככל אחת הייתה "בת אל נכר") – הוא שמר את הדעת שלו. כמו שהוא פגם ונפל הוא שמר את הדעת, כל פעם גם ונלחם, ידע שהכל "כי תואנה הוא מבקש מפלשתים", אבל בסוף דليلת הצלילה לפוגם את דעתו.

"דעת דברין כתפין" של שמישון מה זה קשור לביאור של רבינו לוי? זה סוד הכתפים שלו. מקור הרוחה דשביק ברהם הנוקבא בא מכתפי אריך. יש בכתביו הארייז"ל "יהود הזכירה" כולם קשור לכוננת כתפי אריך (**כתף** = 500, סוד המילוי של שם שדי – שין זלת יוד = דעתה הויה). **כתף כתף** = 1000⁵¹, סוד אלף האורות שקיבלה משה רבינו במתן תורה). הדעת של אריך היא בין כתפין כנ"ל, והוא סוד כח הזכירה – לזכור ולא לשכח.

בסוף הוא מבקש מהי "זכרני נא... אך הפעם" – תזכיר אותי. אני פגמתי בדעת, שכחתי אותך לרגע, גileyתי את סודי לנוקבא דס"א. הכה שיש לשמשון הוא כה של דעת. מי שידלה לו את הדעת היא דليلיה, ו"פ דليلיה בגמטריא דעת. עד כאן השלמות. תן לחכם ויחכם עוד. שנזכה לדעת שלמה של שמישון, שהוא דומה לה, ולגבורה שמישון. לחיים לחיים. אפשר להמשיך בניגונים. נתראה בבית המקדש בקרוב ממש!

שער הכניסה אל עזה העכשוית

⁵¹ דעת מודעות = 1000

5. רימאל פינת ארץ ישראל, רימאל פינת אחזות בית

כן כתוב ذן גזית על ההתיישבות באיזור :

"בתהילים ההיסטוריים של ההתיישבות העברית החדשה בארץ-ישראל, ייחד לחבל הבשור מקום יוצא-דופן: מחד גיסא, בחבל-ארץ זה נרכשו קרקעות על-ידי יהודים כבר בשלהי המאה ה-19 (למשל – אדמות דנגור) ובראשית שנות ה-30 של המאה ה-20 כבר הצבתו – דרוםית לוּקו עזה-באר שבע – עשרות אלפי דונמים בידי משקיעים יהודים; מאידך גיסא, המוסדות הלאומיים נמנעו מלהמש את זכות ההתיישבות בחבל עקב חוסר ידע אקלימי ואגררי, חשש מבועות בטחון וرتיעה מהסתבכות עם שליטונות המנדט הבריטי".

ואכן, גורמי המרחק (מחסור בדרכים בטוחות), הקשר המקוטע, האקלים הבלתי ידוע, חסור-ידע קלאי לתנאי הנגב, הניכור הממסדי, בעיות תקציב, המתח הבטחוני ומעל הכל – מלחמת העצמאות שנייה את ישובי הנגב ישובים בודדים בחבל הבשור נותרו עד היום כפי שעלו על הקרקע, **לנידות, נתישות ופירוקים** הנוצר – גרמו באתרם ובהרכbam ולכך אפשר להגדיר את התופעה הזאת ככל – במסגרת התקופה הנידונה".

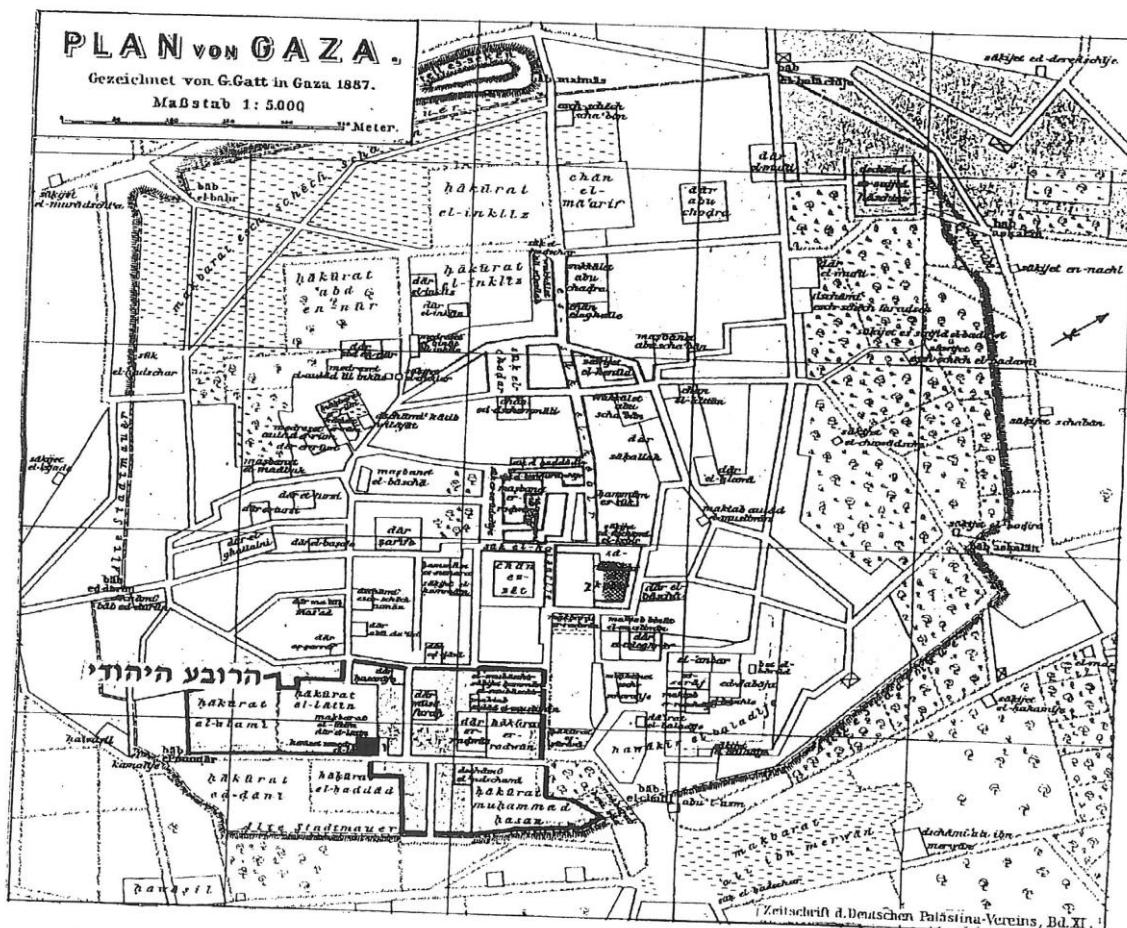
כן נכתב על הנסיבות להקים שכונה יהודית בעזה על חולות שכונת רימאל בעזה

רימאל (מלשון חול כמו רملת) היה האזור שעליו הוקמה השכונה רצועת חולות של המאה ה-20 עד שנות ה-30. שהפרידה בין העיר עזה ובין חוף הים. רצעה זאת הייתה בבעלות מושלתיות, וכך גם ללחמת העולם הראשונה כתוב על לבחינת ההתיישבות יהודית: "ביחוד היו מטענים באדמת הממשלה המשטרעת בין עזה ובין הים, באורך ס' 3-4 ק"מ. כאן חשבנו להקים שכונה יהודית, מעין אחזות בית

[16] ... ד"ר יעקב טהון

ב"ז קדר

594

איור 5. גיאORG גאט, מפת עזה בשנת 1887 (עפ"י [1988], ZDPV, II, מול עמ' 149).
תוחם הרובע היהודי לשער מוקף בקוו שחורים. (1) בית המיסיון הקתולי (2) המסגד הגדול

עזה 1839

צייר-הנופים האנגלי, דיוויד רוברטס,
האקוורליסט והלייטוגרפ האוריינטליסט של "ארץ-הקדש"
חרובות מקדש דגון על רקע תל עזה והים

ז. כן הוסיף במהותם של הפלישתיים חברו הרב יוסף קלנر :

"הפלשתים. אין הם עם ממשי בעל מהות עצמית התורמת למסגרת התרבות העולמית הכללית. חפץ חיים לאומיים ותרבותיים מצד עצם – אין להם. וכבר קבע הגרא"א (ביבאורי על הבקוק) שרצו-קיום הקולקטיבי נובע אך ורק משאיפת שלילת המלכות והמלך בישראל (זו תופעה נדירה – קשה למצוא בהסתוריה עם שישתו מותנית בשלילת עם אחר). אمنם רק בזאת ניתן להסביר את העובדה, שכשישראל אינו בארץ ובמלכתיותו אין לפלייתים כל רושם בחיהם ההיסטוריים, ורק כשהולכת ומחוכנת מלכות בישראל מתעוררת גם הישות הפלישית. (גם בתקופת הבית-השני הייתה המזיאות כזו: בתקופת יסוד-המעלה בבית שני לא ניכרת הישות הפלישית, אמןם עם חזרת מלכות ישראל יתר על מאתיהם שנה בכינון מדינת-החשמונאים, מתועדים בספר מכבים קרבות עם פלייתים). עולים הדברים גם מפרק ד ביואל בדברי נבאותו על המשפט-האלקי עם כל הגוים בעמק יהושפט לעתיד לבוא. את פסוקי החשבון האלקי שם עם כל הגוים, מفسיקה קבוצת פסוקין זעם: "וגם מְה אַת לֵץ וְצִדּוֹן וְלָלְגִילּוֹת פְּלִשְׁתִּים עָלָי וְאֶם גָּמְלִים אַתָּה עָלָי מִהָּרָה אֲשִׁיב גָּמְלָם בְּרָאשָׁם וְגוּ. הם אַינְם בְּחַשְׁבוֹן הַכְּלִיל שֶׁל הַעֲמִים הַהֲסֻתּוֹרִים, אֲךְ עַל הַתְּעֻרְבוֹתָם לֹא לָהּ והשתתפותו במעשה ההצקה ההstorית של הגוים כולם ליהודה וירושלים יתנו גם הם את הדין".

המזירות היא ראשיתם ואחריתם: על הפסוק (בראשית י' יד): "וְאֵת פְּתֻרָסִים וְאֵת כְּסָלָחִים אֲשֶׁר יָצָא מִשְׁפְּלִשְׁתִּים וְאֵת כְּפָתִירִים", מביא רשי"י מדרש כי הפטروسים והכסלוחים היו מחליפים נשותיהם, ומתווך רק יצאו הפלשתים. ולעתיד בנאות זכריה (ט, ז): "וַיֵּשֶׁב מִזְרָח בָּאֶשְׂדוֹ וְהַכְּרִתִּי גָּאוֹן פְּלִשְׁתִּים. ע"ש ביאור המלבי"ם. מהותם הרוחנית היא הזוביות: במלכים בפרק א: "בָּעֵל זָבוֹב אַלְקִי עַקְרוֹן וּבְשַׁבְּתָה פָּג: זָבוֹב בָּעֵל עַקְרוֹן דְּתָנִיא" ווישימו להם בעל ברית לאלהים" זה זבווב בעל עקרון". מהות רוחנית של חוסר ערך, זבווב, ועם זאת "זָבוֹבִי מְנֻתִּי בְּאֵישׁ שְׁמָן רַוקְם" (קהלת י' א), מציאותו מטרידה ומצקה – יונק מזונו מכל הפרש והרכב, עינייו רואות-כל, ומזומו מטריד. על-כן בהם מתקיימת הבטחת התורה במדבר פרק לג הנה: "ואם לא תורישו את ישבי הארץ מפניכם ובקה אֲשֶׁר תותירו מֵהֶם לשכימים בעיניכם ולצניהם באציכם וצברו אֶתְכֶם עַל הארץ אשר אתם ישבים בה". (מנין ההטויות של המילה פלשת בתנ"ך הוא רצ'ז (=299)).

זכוב, כוחם בפה: "דרך ארץ פלייתים" היא היליצנות – הצלינות והלעג: "לייצני הדור אמרם מאיבילך נתעbara שרה". (רש"י בראשית כה יט מס' 10 התנחותמא שם) – יושבי הארץ שידעו מן הספר היו ישבו הארץ פלייתים. ובב"ר פרשה סא פסקה א: "ובמושב לצים לא ישב" – זה איבילך, שנאמר (שם כ) הנה ארצי לפניך וגוי. ובב"ז יט: "...במושב לצים לא ישב", שלא ישב במושב אנשי פלשתים, מפני שלצנים היו שנאמר: "וַיְהִי כָּתוֹב לְכֶם וַיֹּאמְרוּ קְרָאוּ לְשִׁמְשׁוֹן וַיַּשְׁקַׁקְּלָנוּ". [מן הייסוד הפלישתי נמסכה היליצנות באדום (בבמ"ר פרשה יא פסקה א: "אם לлечים הוא ילייז אלו אדומים שנקרו לлечים שנאמר שם כא) זו יהיר לעצמו"). ועל-כן פסוקי זכריה ט המדubarim על פלייתים מתרבים במגילה ו. כמכונין לבתי טרträיות וקרקסאות שבאדום. ע' מהרש"א שם]. בנטילת גבורת ישראל ענינים, בספר שופטים פרק טז כז: "וְעַל גַּג כְּשַׁלְשֵׁת אֶלְפִּים אִישׁ וְאִשָּׁה הָרָאִים בְּשִׁhook שְׁמַשׁוּן. וְלִקְמָן יִפְגִּישׁוּ אֹתָנוּ הַפְּסָקִים בְּגִלְתִּי הַפְּלִשְׁתִּי מְגַתָּה, המחרף מערכות אליהם, העולה ממערות פלייתים – זה יסוד הלעגני וזמוזם פיו שהוא עניינו המהותי. וע' הרחבה הדברים בהערה זו בפרק."

א. כתוב הרב באורות-האמונה עמ' 82: כל האמנות قولן, הן מפרנסות את הנשומות, של החיים בהן, והמקורות בהן במעטיק הלב. אמן הסיגול הזה של המזון הרוחני, דומה הוא ממש להסיגול של המזון הגלי: מתפרקים השורצים והרמשים מזונותיהם המעוופים וטוועמים בהם שעם יפה, לפני שם לפי מגם וסיגולם, מתענג הוא החתוול על העכבר שטורף כי הוא מוחיד לו. מתענג העופת על התולעים שברפש, מתענג החזיר על מזונו המוחיד, הגמל על קצוץ ודרדריו, ומתענג האדם על חמוץ הקוי על עפס רמנון, על יין רקהן, ועל ראשית שננו, "לכו להמו בלהמי ושותם בירין מסכתית", "וְאַנְשֵׁי קֹדֶשׁ תְּהִין לִי וּבָשָׂר בְּשִׁזְבָּדָה לְאַתָּלָו, לְכָלְבָתְלִינוֹ אָתוֹת", "לָגָר אֲשֶׁר בְּשִׁעְרִיךְ תְּהִנָּה וְאַכְלָה אוּמָר לְנִכְרִיכִי עַם קדוש אתה לְלִי אלְהָרָה".

ושם עלי' 78: בכל תוכן של אמונה בעולם, בכל ציר של אלות באיזה מדרגה שתהיה, יש בה טעם מיוחד תשואה מיהודה ותענג מיהודה, נפשי מיהודה. אותה ההתייחסות היא מסווגה לאלהות היחידים או הקבוציים הנשימים אליה. יתר התנאים והחששות של הרוים הם י'כ' בכל עם ולשון מעין התוכן של האמונה וציר האלהות שלו. אפילו השפה והארץ הנימוסים והחקים יש להם קישור ייחודי עם המזון האמוני שלו, מצד צירורו באלהות. ונמצא שהחטזית מכל הטעמים שקהלות איזה עם או קיבוץ, קשרו הוא באירוע הטעם שהוא מקבל ביחס אליו. והאמונה עצמה, אע"פ שהוא מסתעפת לכמה ענינים פנימיים ויזיניים, מחשבתיים ומעשיים, סודה העצמי הוא ציר האלי בסוגנון המזון טעם המזון הנאות לאותו היחיד, או הציבור, המשפה או האומה, המפלגה או הסעה. ברקמת החיים הפימית עשוה נקודה ושל הציר האלי את הרקמה הנפשית הייחודית יותר איננה יותר חרדרת".

בעתיד, מתוך האחדות הפינימית שתחשוף את הכלליות הנשומתית", יתאחדו ישראל אחד ואז יכו את פלייתים: כתרגום נבאות ישעיה "וְעַפּוּ בְּכַתֵּף פְּלִשְׁתִּים יְמָה וְגוּ": ויחברון כתף חד לממיה ית פלייתאי. וכאשר יתקיים "על אדום אשלייך נעלוי" יתקיים גם "על פלשת התרועע".

“רבי אלעזר בר' שמונון: ‘מקום היה בתחום עזה והוא קורין לו חורבותה סגירתה. ונגעי בתים אינם אלא בארץ ישראל דרך אחזותכם כתוב בה.’”

סנהדרין טא, א, תוספתא נגעים ו, ה"א

17. השאלות הללו פתרוות של עזה

- א. הרובע היהודי של עזה – שאלות הדורשות התייחסות מחודשת ופיתרון, על פי המנוה יששכר גולדראט ע"ה. על פי מציאות בית הכנסת לחוף הים היו כנראה שני ’דובע יהודי’ בעזה ובעה ים. עזה הייתה מוקפת חומה וקרווא בה מגילה גם בט"ו באדר.
- ב. בתי הכנסת בעזה ובעה ים. בית הכנסת בעזה ים היה בית הכנסת הגדול ביותר בארץ ישראל (סופה לחצר הווילה של ערפאת). בית הכנסת באורך 28 מטר וברוחב 24 מטר עם חמישה שורות עמודים. אבני בית הכנסת של עזה שפורק על ידי אברاهים פחה נמצאים במצודה המצרית באשקלון. יש לחפש אותם.
- ג. בתי קברות יהודים, אינפורמציה של אריה קימלמן דאה בנספח .
- ד. אישי עזה – ר' ישראל נג'ארה, בנו משה נג'ארה והנכד שהפרק לשכתי – נתן העזתי.
- ה. אדמות בבעלות יהודית ברצועת עזה, ארכיוני הקק,ל . קימלמן, דאה בנספח
- ו. מתאר רצועת עזה החדשה - חיזוק והרחבת יישובים קיימים למרחב כולל יישובים מקראים.
- ז. נמל עמוק מים וארים מלאכותיים.
- ח. תעלת הימים בין הים התיכון לים המלח דרך רצועת עזה

ט. שדות תעופה זיקרים ורפיה

י. מסדרונות לגושי ההתיישבות החדשה.

12.1 שדרות – ים. גִּדְעֹן הַכִּינְתָּנִית

12.2 נצרים ועדת ים

11.3 נווה דקלים – ים

יא. מילקח או העלים ממרחפי הארכיוון הציוני את מסמכי הבעלות בעזה וקנויות מקראקי חבל עזה

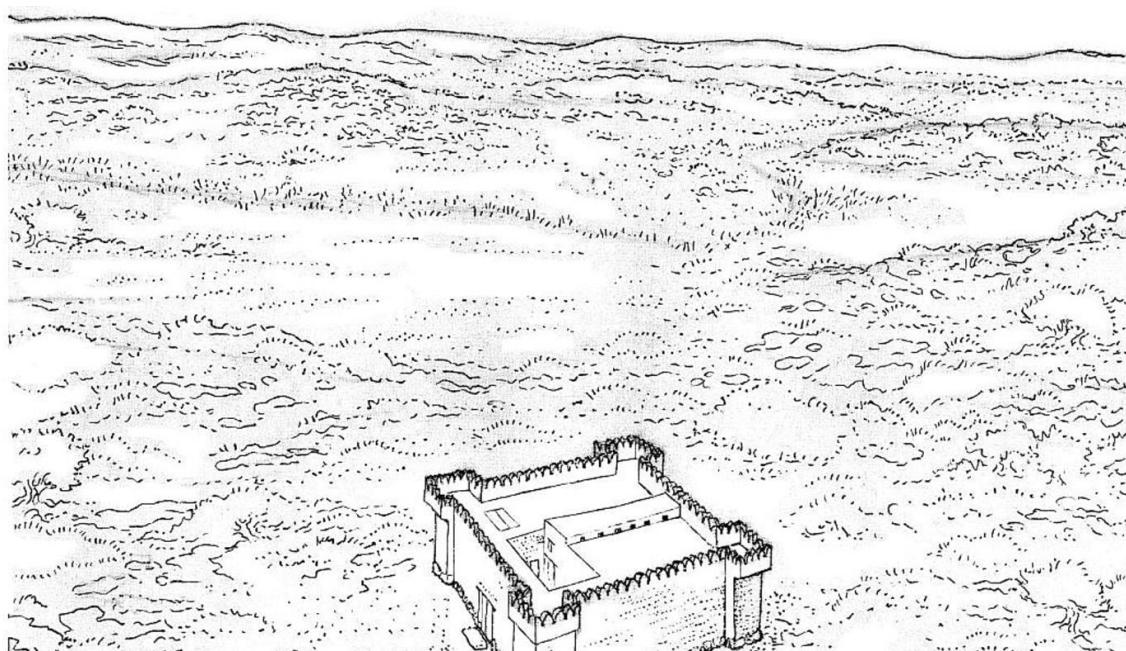
וקטיף, כולל אדמות רפיח ימית יהודית?

יב. אצל מי נמצא פנקס הקהילה וספרי החברה קדישא של עזה? (חברה קדישא לנעדת המערבים

בירושלים?)

יג. אופה הכספת של מסמכי הקנויות וההתיישבות היהודית בעזה שהייתה ברשותו של המנוח מנחים בית

اللهم ושהייתה בבית שנקרה בצומת הגוש, אצל ציפוי בית הלוחמי?

מצודה פלישתית בגלאון

"וואו, איזה כובד!! הגב עוד רגע יישבה, שרידי ה الكرסול מתחים כמייתר-קשת, ולפנוי, אלוהים אדרים, יותר מחמשים קילומטרים עד לחברון. בחיטם, בחיים לא שבחתי משקל שכזה, אפילו לא אז כשהנפתי את הארייה בצרעה; וגם לשמור על שיווי-המשקל של הפלאות הענקיות האלה בשביילים הצרים עם כל האבניים והקוצים – בכלל לא פשוט. והעליות שעוד מוכיחות לי בהר-חברון, שירחם השם. איזה לילה! עד שהצלחת להתגבר על הצירים החלודים והבריח העקשן הזה שמיין להשתחרר. רק במלל לא הערתי את הפלשתים הבני-זונות עם כל הרעש שחולلت. באשתאול קוראים לי גיבור; אילו רק דאו אותו הלילה... כבר ההליכה דרומה עד לנזה, כבר היא די סחטה. ואז, שעורי הבהיר והעץ הכבדים האורומים האלה. אבל מה, המחשבה על הנבלות ההן שיתעוררנו בבוקר ויראו שמיישחו גנב להם את השעריהם... בחיי, שווה את הכל. וואו, זה ממש כבד!! אני כמעט נמעט ארצת תחת שני השערים. למשה, אין טפק, היה קל הרבה יותר יותר עם שני לוחות הברית. גם היה בירידה.. למה, בעצם, חברון? מה לי כי הרבה ולהעביר את השערים מעזה לחברון דווקא? אז, ככה: את השערים אשא עד לשדה-עפרון שעל-פני מمرا, כן, למערת-המכפלה, ושם אתקין את השערים בפתח קברי אבותינו ואימהותינו, יתברך-שם. וזהת כדי לומר לאברהם זצ"ל: 'אתה, שבאת מאור-כשדים בשעריך כנען – לו יהיה לך שערים אלה שער הארץ כולה!' רק לא להישבר, שמשוון עוד 49 קילומטרים והסיטות מאחוריך. שעתיים שאני בדרכ. בקצב זהה, לפחות יומאים עד שאגין. מקווה שאני בכלל בכיוון. האמת, אין לי מושג איפה אני. אין טיפת אוֹר, לנазל. רק עוד כשעתיים יפצע השחר. ואז אאלץ לבחור נתיבים נסתרים מעין. לא פשוט עם משא עצום כמו זה. וכל זה בהנחה, שהחברה מעזה אינה אחראית. קדימה, שמשוון, קדימה. וואי-וואי, איזה משקל!!"

- גדיון טפרת
- מאי 18, 2021

סימלה של עזה החדש ?!

עמדו מנץ' במסגד הגדול של עזה

.16. מרחוב עזה, בנותיה, שכונותיה וಚזריה

א. אנטיזון

ב. תל עג'ול – מצודה ישראלית מהמאה ה-10.

ג. נטלוזה

ד. מרכיבה – תל אל מרכיב, בין חאן יונס לשפט הים

ה. חורבתא סגירתא – "מקום היה בתחום עזה והוא קורין אותו חירבתא סגירתא"

(תוספות נגעים ו')

ו. שרוחן – תל אל פריען 34 ק"מ מדרום לעזה

ז. עשן – בור עשן – תל עלי מזרחה לעזה.

ח. בתואל – בטליוון – שיך זוויד

ט. ארץ (דימרה) – חרסים מתקופת הברזל

י. נחל מפלסים – חרסים מתקופת הברזל

יא. מתקה

יב. משובב – ואדי אל מושבי – ג' בל מערה

יג. עיןן

יד. שבואל

טו. תל חרובה, ארן מאיד

טו. כפר ים - חרסים מתקופת הברזל, אדריה יצחקי

מבט תצ"א נוסף על עזה, וביתר דיוק על שכונת סג'עה, צויר ב- 2016 בשתי גרסאות בידי רון סימן-טוב [ראו תצלום להלן]. גם כאן, הגוון מונו-כרום-מדברי (בצ'), מלכני הבתים, ללא כל אדם, מקנים תחושת שטחון או אין-חיים, אם לא אסוציאציה למקבץ של ארוןות-מתים.

"וירשו הנגב את הרים עשיים והשפלה את הפלישטים"

שדרות ים, אדריכל גדיון חRELפ

אפיולוג 1: פלשת, גדר וארץ פלשתים

מרכז
2010

נערכ: אדר התש"ע
עדכן CD אדר התש"ע

א. בربוב תמיותם הפוליטית והמדעית כי רבה היא, כינו יואב רגב וספי בן יוסף, יודעי ארץ ישראל ועורכי מדריך ישראל החדש, את כוורת ברק 9 של מדריך ישראל החדש - "מיישור החוף הדרומי – פלשת".

הנה מצאנו פתחם מחוז חדש בארץ ישראל – מחוז פלשת!!!
עוד האדירו והוסיפו העורכים הנכבדים לכתוב בפניהם: "יש המכנים את מיישור חוף יהודה – "מיישור פלשת" על שם הערים הפלשתיות שהתקיימו כאן בתקופת המקרא. איך קם לו פתחם מחוז חדש בארץ ישראל שלא נודע במדריך ישראל הישן והקדם ? האם לא נסתפק בהפיקתה של ארץ ישראל יכולה לפלשתינה אלאנוסיף לה גם מחוז חדש בשם זה ?
גם לא נודע מי הם שכינו את מיישור החוף הדרומי בשם "מחוז פלשת"⁵².

ואכן רבה היא הבריות באזקור מקומו ובזיהויו של מחוז פלשת או ארץ פלשתים כמחוז בארץ ישראל. מעניין כי "המערכת המדעית" המשותפת להוצאה ידיעות אחرونנות, משרד הביטחון וההוצאה לאור לא שמה את לובה מספיק לחומר ידע זהולאמצת מחוז גיאוגרפי חדש בארץ ישראל בזרותו ליהדות יהודים וארצם..

למרבה הפליא, כבר לפני כ- 800 שנה כתוב אחד מבני התוספות על מקומה של ארץ פלשתים.
על הפסוק ביציאת מצרים "ולא נחים אלקים דרך ארץ פלשתים – כי קרוב הוא" נכתב: "אמר הרב דוד, זקנו של הרבה משה, שארץ פליישטים מארץ ישראל הייתה שחררי לא מכינו שיצא יצחק לחוצה לארץ וגר בארץ פלשתים" שנאמר: "ויגר יצחק בגדוד". והרב משה אמר שרצוונה הייתה יצאת מארץ פלשתים ונכנסת לתוך ארץ ישראל ולא שהיה הארץ עצמה כי הכתוב קראה הארץ ארץ פלשתים.
וכן נכתב במדרשו⁵³:

"כי קרוב הוא" – לשון קורבה ממש שכן תמצא פלשתים קרובים למצרים וכן הוא אמר **ומצריים ילא את לודים ואת ענמים אשר יצאו ממש פלשתים**. וכן הוסיף במפורש שכ"ט כאן: "שהרי פלשת וכפטור בני בניו של מצרים היו והיתה נחלתם בין אחיהם בני מצרים".

הנה, אלףים שנה לפני מדריך ישראל החדש ישנה אי בהירות בדבר מקומה של ארץ פלשתים ושיוכותה, אם לארץ ישראל ואם למצרים.

⁵² אולי הכוונה לאורי אבנרי שקרה לספרו על מלחת השחרור על הלחימה בין גת לאשקלון- "בשדות פלשת".

⁵³ מובא בפרש הרاء"ש בהדר זקנים בשם מדרש.

ב. האם ישנה זהות בין אבימלך מלך פלשתים מזמנו של אברהם אבינו – שם נזכר אבימלך לא התואר מלך פלשתים, לבין אבימלך מלך פלשתים ופיקול שר צבאו לאחר מכון ובין אבימלך מזמנו של בנו- יצחק אבינו, לסרני פלשתים של סוף ימי יהושע, שמשון, שאול ודוד ? האם מדובר באותו מהוז פלשת או ארץ פלשתים אחרת ?
כאן באו לעזרתנו מבקרים המקרא שקבעו כי האזכור המוקדם של פלשתים בתורה הוא אנטרכווניזם דהינו, הוא פרי עריכה מאוחרת ולא מציאותית שהרי פלישת גויי הים של העם הפלשתי עדין לא וחרמשה רחיזיאון

ג.

כבר בשירות הים נזכרו יושבי פלשת בפנים ונוספה:

"... חיל אחז יושבי פלשת, איז נבהלו אלופי אדום, אלי מואב יאחזמו רענ" (שמות, ט"ז).

בניגוד לאלופי אדום ואלי מואב, שהיו כנראה השליטים בעמים אלו, לא נזכרו כאן כלל סרני פלשתים שנזכרו בהרחבה בספריהם שופטים ושםואל.

לאן נעלמו השרנים?

הפרופסור המנוח יהושע מאיר גרינץ, ראש החוג למקרא באוניברסיטת תל-אביב לשעבר, הבחן בעניין וכותב מאמר ארוך ומפורט "הפלשתים הראשוניים: הפלשתים הראשונים בגדת והפלשתים לחוף הים".⁵⁴

לדעתו יש להפריד אתנית, גיאוגרפיה ועניניות בין הפלשתים בזמן האבות, אברהם ויצחק ובימלך מלך גדר⁵⁵ שיישבו בצפון סיני של היום, מן הדلتא של מצרים ונוד לפאתי בארץ שבנו. לבין הפלשתים השניים שהגיעו בגל השני מאזור יון, קרתים או טורקיה. לדעתו, הפלשתים בפולישה המאוחרת הם שיסדו את חמת ערי סרני המלוכה אשדוד, אשקלון, גת, עזה ועקרון. כמו שלא נזכרו סרני פלשתים בתורה אך לא נזכרה גדר, מקום מושבו של אבימלך מלך פלשתים, בנבאים דאשוניים. אצל אברהם ויצחק ישנים יחסית קרבה מסוימת בין הפלשתים לאבותם בעודם בניו. אצל סרני מפלשתים החל מזמן השופטים ישנה עוניות בלבד.

לדעתו, הפלשתים השניים עדיין לא נcano בזמן יציאת מצרים. ארץ פלשתים או פלשת המוזכרת בספר בראשית ובספר שמוט נמצאת לאורך החוף הצפוני של סיני⁵⁶, לאורך דרום מזרח של חוף הים התיכון שנזכר גם ים פלשתים (שמות כ"ג), "...וַיָּשֹׁתֵי אֶת גְּבוּל מִם סֻוף וּמִן יָם פְּלִשְׁתִּים", דהיינו גבול דרומי וצפוני של ארץ ישראל) לדעתו פלשתים שלם הוא אינס זהים כלל לפלשתים המאוחרים של ימי שמשון, שאול ודוד. שם פלשתים שלם הוא מערבי.

לדעתו, נחל גדר המוזכר כמקום מושבו של יצחק אבינו הוא נחל אל עריש, שאחדים מובילו הדרום-מזרחיים ברמת התוועים במרכז סיני נקרים עד היום ואדי אל-גדור ובשמות דומים עם

⁵⁴ מוצאי דורות, מקרים בקדמונות המקרא וראשית תולדות ישראל וספרותו, הקיבורן המאוחד, תשכ"ט, עמ' 129 – 99.

⁵⁵ יש לציין כי אבימלך מלך פלשתים נזכר רק אצל יצחק ולא אצל אברהם יכול להיות שעדרין הוא או אביו לא מלכו ולא נהגה מלכות אבימלך בזמן אברהם.

⁵⁶ לדעת ד"ר אריה קימלמן, במארדו "ישובי אבותינו בסיני" התישבו הפלשתים גם בדלתא של הנילוס למצרים של היום כאשר העם המצרי עצמו ישב ברובו למצרים העליונה בדרום הנילוס מדרום לקהיר ולא בדלתא או סמוך לים התיכון.

אותיות השורש " גרד "⁷⁷. לדעתו , שם יש לחפש את גדר של יצחק ואת הנס של "ויזרען יצחק בארכ ההיא מהא שעריהם" – הצלחה ניסית וחד פעמית של קללות מדברית !

גרינץ מזהה את המתיישבים האיגאים הראשונים לאורך חוף הים התיכון של סיני והדلتא בשם "חאנבו" המוזכרים בכתובות מצריות כפלשתים של התורה בדומה לאזכורים בלוח העמים בספר בראשית כצאאי המצרים עצם. פליישטים אלו הם למעשה צאצאי המינואים או הפלסגים , תושבי יונן לפני היוונים עצם גם יש להעיר כי גם העיר פלוסיוון, עיר הגבול בין מצרים לארץ ישראל וכנען , בצפון מזרח הצלתא, על שף הזורע הפילוסית, הוא שייחור מצרים, היא נגזרת של השם פליישטים.

שני סוגים עמי הפלשתים גם מוזכרים בנפרד בתחילת ספר שופטים (יהושע ג'): "... זאת הארץ הנשארת: כל גלילות הפלשתים (בצדון סיני הסמוכה למצרים) וכל האשורי מן השיחור על פני מצרים ועד גבול עקרון צפונה לבנני תהשב – חמשת סרני פלשתים ...".
זהינו, הcpuילות כאן – איננה חזרתיות גרידא , באה להודיע לנו כי גם גלילות ארץ פליישטים בואה שייחור מצרים, גם היא בכלל ארץ היעוד – היא ארץ הבנני .

⁵⁷ יש לציין כי גם ממזרח לרצועת עזה ישנו מקום עם השורש "גר": חרבת גדרית (שדי כנסיה) – על שפת נחל הבשור לפני כניסה לרצועת עזה , גדרה – מדרום לצומת קטיף , נחל גדרה . יובל של נחל הבשור המתאחד אליו מצפון לתל גמה . את תל גמה זיהה החוקר פלינדריס פיטורי במקומה של גדור מהתנ"ך ואף קרא את ספו על החפירות שם – "גדור ."על פי המודרש (בראשית ורבה נא, א) גדור היה "גורייה" .. בירושלמי (שביעית ו, א) נכתב: "מן מה גזרו על הנויו זה שבగרייקי (טומאת ארץ העמים) – מפני שהוא ניווי רע (וממילא לא הולכים לשם- ביאור הגר"א). ועד היום (חיברו שם במצוות התלויות בארץ, או "אין טומאה על ארץ העמים" – ר"ש שם) ? – עד נחל מצרים ." על הר"ש סיירלאו שם גדריקי היה גדר המקראית . אם נסביר כי נחל מצרים הוא הזורע הפלוסית של הנילוס שנסתמה – ארץ גדר הפלישית משתרעת לאורך כל חופה הצפוני של חצי האי סיני ומזרחה ואולי כולל גם את דלתת הנילוס . בכל מקרה נכתב בבראשית כי גדר נמצאת" בין קדש ובין שור " – זהינו בודאי סמוכה למצרים ולא באיזור שפילת החוף .

*הו, שובי נא יד יהודית הטעאה נזה דזרות
וליה כל הטעאות לשלום בלאים*

"אצ"ג, "עם לבבד"

האם נשארו שרידים ארכיאולוגיים של הייתהת של ארץ פלשטים בצפון סיני? גدول החוקרים של צפון סיני, פרופ' אליעזר אורן העורך והכותב של ערך צפון סיני במדרך ישראלי היישן (1979), כרבים לפניו, קובע בוודאות כי החל מתקופה הפורחיסטורית הייתהת היהישות של מושב באזורי צפון סיני ולא רק שורת תחנות לאורכה של דרך הסחר בין מצרים לדרום כנען. לגבי זהותם האתנית של מתיישבים אלו נמצא כי חלקם המכריע של אתרים צפון סיני מנותקים מבניהו תרבותית מצרים (שם, עמ' 43) וקשורים לתרבות הברונזה התיכונה של ארץ ישראל אז. אמנם נמצא בתל אל חיר, המזוהה עם מגдал, בית קברות מהמאה ה- 6 לפנה"ס ובו כל חרס יווניים וכן עדויות לשיפוט מותים. באחד מבתי הקברות שבקרבת תעלת סואץ נתגלו קברים שלטננטיים הם קברים של יווניים ששיגלו מנהגי קבורה מצרים וכן אמפורה יין מיוואות מיי יוון (כיבוס, טמוס ולטבוס) ואתונה. אולם הוא לא שיער שמדובר כאן בפלשתים.

עדות נוספת על נוכחות הפלשתים של צפון סיני אנו מוצאים במפת מידבא, שם מצוין היישוב פנטאטיכוינון, בין קסיטון לפילוסיון. שם זה זהה לתרגם יונתן על הפסוק "כסלוחים אשר יצאו מכם פלשטים" (בראשית 1). "כסלוחין – פנטאטיכוינון". כסלוחין מזוהה בחרבת מחמודיה מורה פילוסיון (וילנאי 6114).

ה. על אף שהפלשתים לאוורה הגיעו מכפתור ולא מצרים, כפי שנזכר בנביא " **הלא העלייתי את פלשטיים מכפתור** ", נכתבה בבראשית דעה אחרת בקשר למקורם של הפלשתים: **"ומצריים ילא את לודים ואת ענתותים ואת להבים ואת נפתחים ואת פתרוסים ואת כסלוחים – אשר יצאו מכם פלשטיים. ואת כפתוריהם."**

את זה תרגם התרגום הירושלמי – **זאת פתרוסים ואת כסלוחים – וית פילוסאי (נסיטוי) וית פנטאטיכי** ". כאשר פילוסאי היא כנראה העיר פולוסיון במערב סיני. על פי המדרש ורש"י פלשטיים הם ערבות אתני בין כסלוחים ופתרוסים. בנויגוד לדברי גרינץ כי שני סוגים הפלשתים היו שונים אנטרופולוגית: חלקם גבוהים וצהובים וחלקם נמוכים ושחורים. בכל אופן על פי לוח העמים לבראשית מתברר כי חלק מהפלשתים הקדמוניים הגיעו למונשה ממצריים כדעתו של גרינץ. או שהיו מעין מהגרים מצרים ליוון וכפתור שחזרו לחזרה להתישב סמוך למקום הולדתם. לפלשת שבחצוף חייל סיני של היום.

בדרכם למשה, רועי רוטברג

ה. בהמשך לפיתוח תודעת סיני המוחודשת כמחוז בישראל, יש לחפש עוד סימנים הקשורים להתיישבות הפלשתית הקדומה בצפון סיני ובדלתת הנילוס העכשווית⁵⁸. וכן ליזום חפירות או סקרים נוספים בחלק המרכזי של סיני, סמוך ליובליו של נחל גדר-אל עיריש בחצותו את מדבר התועים.

דוקא כאן, בארץ פליישטים נזכר הציווי ליצחק "גור בארץ חז"ו". דהיינו בדברי האור החיים (לבראשית כ"ו): כי לא החזיק אברהם בארץ פליישטים בחזקה הראשונה – לזה רצה ה' שיחזיק יצחק בה, והוא החזיק בה חזקה מעולה, שחדרש וחדרן". כן כתוב דברי אברהם בן הרמב"ם (לבראשית כו): "ואמר אבי אבא (הרמב"ם) ז"ל שטעמו כי במאמרו יתעלה כי לך ולזרעך את כל הארץות האל, ראיינו על הגאולה לנעמי, שהרי ישראל לא כבשו ארץ פליישטים בזמן העבר ... וארץ פליישטים נכללת בגבול זה". ועל זה הוסיף הרד"ק: "וככל הטיפורים האלה בחפירת הבארות וקריאת השמות לאות ולסימן מה שיענדם האל מתחת הארץ לזרען. אבל פליישטים - אף על פי שהוא מארץ ישראל לא הוחזקה בידם... עד الآخرונה לימות המשיח".

⁵⁸ לדעת ד"ר אריה קימלמן, בתקופה זו לא היו זרועות נוספות הנילוס. הייתה רק הזורע הנקראת היום זרו"ע "ראשיד" שנשפכה לים התיכון ממזרח לעיר אלכסנדריה של היום שלא נבנתה עד אז. לדעתו זו ארץ פליישטים או פלשת הכלולה בכנען משתרעת עד אלכסנדריה של היום ועד לזרען ראשיד של הנילוס. אותה אלכסנדריה ממנה הסתייג לאחר מכון הרמב"ם שכטב ההלכות מלכים "ואלכסנדריה בכלל האיסור". ואסר את היישוב בה מדין איסור החזרה והישיבה בארץ מצרים. דעתו זאת מצוטטת בהרחבה על ידי יהודה קיל בפרשנותו לדעת מקרא במקומות שונים.

כִּי כָּתַב גֶּם הָגָן מִילְנָא (לְבָרָשִׁית י'): "כִּי מֵן שְׁבֻעִים אֲוֹמֹות - שִׁישִׁים סְוּבִּים לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַשְׂרָה יוֹשְׁבִּים בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַד שְׁנַיִם הֵם סִינִי וְצִידָן, סִינִי יוֹשֵׁב עַל גְּבוּל דָּרוֹם ... וְהֵם נְכָלִים בַּתּוֹךְ אָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹעֲתִיד לִבּוֹא יְתּוּסְפוֹ אֶלָּה הַבָּ' אֲוֹמֹות עַל נְחַלָּת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל ...".

משלחת ארכיאולוגים ומקרים צופה ברצפת פסיפס בית הכנסת העתיק בעזה

על פי מהר"ח פלאגי (אייזמיר) ישנה מעלה חשובה בבניה ותפילה בבית הכנסת סמור לים

אפילוג 2 - אבימלך 2**אפילוג 3 - על אברהם ואבימלך – פרו' דניאל****מיכלסון****ביבליוגרפיה**

- אשכנזי י. פאגניות בעזה במאה החמישית והשישית לספירה ". קתדרה תשנ"א 60-160
- גרינץ יהושע מאיר "הפלשתים הראשונים: הפלשתים הראשונים בגרר והפלשתים לחוף הים". מוצאי דורות, מחקרים בקדמוניות המקרא וראשית תולדות ישראל וספרותו, הקיבוץ המאוחד, תשכ"ט, עמ' 129 – 99.
- גרינץ יהושע מאיר . מוצאי דורות. גבול בנען ומצרים. נסוד 162
- כשר א. ציוני דרך בהיסטוריה של העיר עזה בימי בית שני קתדרה 15 21-26
- עוקד ש. קנקני עזה , היבטים קריאולוגיים וככלכליים . ששות א' ספראי ז ושות נ. עורכים אשקלון עיר לחוף ים תל אביב 250-227 תשסא.
- שנייאורטסון, לוי יצחק. תורת לוי יצחק עם' תנב ואילן.
- קלאי זכריה , נחלות שבטי ישראל , מחקר בגיאוגרפיה ההיסטורית של המקרא. מוסד ביאליק ירושלים, תשכ"ז. חלק רביעי פרק שלישי. עמ' 313-304.
- תאהנה ברוך , עורי נחלתו , המכון להוצאת ספרים שעלה יד תלמוד תורה מורה ירושלים תשנ"ז.
- שוורץ יואל . 'רצועת עזה ארץ פלישטים , משמעותה וחשיבותה של ארץ פלישטים והעיר עזה בפרט לעם ישראל בעבר ובווהה . דבר ירושלים התשנ"ה.
- שוורץ יואל . משביר עזה לבנון ואידן ואחרית הימים . דבר ירושלים- זיכרון צבי . ירושלים התשס"ו הוברמן חגי
- כשר, א'., "צינוי דרך בהיסטוריה של העיר עזה בימי בית שני" קתדרה 15 (1980), עמ' 21 – 36.
- כשר, א'., "מלחמות של ינאי בערים ההלניסטיות באספקטוריה של כתבי יוסף בן מתתיהו", קתדרה 41 (תשמ"ז), עמ' 11 – 36. הוברמן חגי . יהודים בעזה . מרכז למסורת יהודית עזה . נצרים תשנ"ד.
- הוברמן חגי . קהילה יהודית בעזה , ראשית ירושלים תש"ט התרה והארץ ז. חבל עזה וגוש קטיף . כפר דרום תשס"ה.
- רוזן שמעונה . המזל, העיר והים, פולחן טيبة ופורטונה בעיר החוף של ארץ ישראל . נهر 2014

-
- ישראלי והם , אסופה , רשות הנמלים , חבל ימי לישראל ניומן תש"ל .
  - Bourdajewicz M.2000 gaza pedant les periodes du bronze moyen at recent et the 1' age du fer. Gaza mediteranee. Paris.
  - Aren Meir. _Gaza_Oxford Encyc Bible and Archaeology_2013
  - Some_Remarks_on_the_History_of_Gaza
  - עזה בין ציוויליזציות Les_fouilles_arch_ologiques_Gaza
  - Avraham Faust and Hayah Katz PHILISTINES, ISRAELITES AND CANAANITES IN THE SOUTHERN TROUGH VALLEY DURING THE IRON AGE I* B
  - Pottery and Society in Iron Age Philistia: Feasting, Identity, Economy, and Gender A Avraham Faust
  - THE “PHILISTINE TOMB” AT TEL ‘ETON Culture Contact, Colonialism, and Local Responses in Iron Age Shephelah, Israel Avraham Faust
  - Canaanite Resistance: The Philistines and Beth-Shemesh— A Case Study from Iron Age I Zvi Lederman Shlomo Bunimovitz

  - RESEARCH ARTICLE ANTHROPOLOGY
  - Ancient DNA sheds light on the genetic origins of early Iron Age Philistines
  - Michal Feldman Daniel M. Master Raffaela A. Bianco1
  - Marta Burri1,
  - Philipp W. Stockhammer1,4,
  - V Alissa Mitnik1,5
  - Adam J

  - Studying Ancient Anthropogenic Impacts on Current Floral Biodiversity in the Southern Levant as reflected by the Philistine Migration

Suembikya Frumin1

Aren M. Maeir1 ,

Liora Kolska Horwitz2 ,

Ehud Weiss1 &

- מרדכי כסלו- טופח ספרדי בטל נמי וטל דור בטל נמי וטל דור (תשע"ו).
- יואל אליצור. 'גבול עליי מצרים' והشمיטה. תחומיין ל"ו (תשע"ו).
- גدعון חרלפּ . פְּלִשְׁתִּים, גָּרְדִּים וְאַרְצִים פְּלִשְׁתִּים. מצורף

- א, 4 (תשכ"ט), עמ' 124–127, קדמויות, אשר עובדיה, 'בית-הכנסת בעזה'.
- Asher Ovadiah, "Excavations in the Area of the Ancient Synagogue at Gaza," *Israel Exploration Journal* 19, 4 (1969), pp. 193-198.
- Asher Ovadiah, "Gaza Maiumas, 1976," *Israel Exploration Journal* 27 (1977), pp. 176-178.

- שמשון- מאמר ישן אצל גדעון בארכיוון לחפש
- שילוני צבי. אחזות בית בחולות עזה ? תכנית ליסוד פרבר עברי- לאומי. עיונים בתחום ישראל כרך 379-412 (2015) 25

- פיגרס פאו , נורך . מעזה לפולוסיים: מקורות לגיאוגרפיה ההיסטורית של צפון סיני ודרום מערב א"י . 2000

- הס עמידה , לשנות מהים של עזה . הספריה החדשה , 1996
- L.D. Segni,' The Territory of Gaza: Notes of Historical Geography' .Christian Gaza in Late Antiquity 2004
- מ. גייחון , תולדות רצונות עזה באספקלריה גאופוליטית וגאו אסטרטגיית . קתדרה 6 (1977) נ' 165- 133

עוד שמשון חי

لتפוצה והערות:

הובמן חגי, טל. 03-9363460, נייד: 6713289-054

אריה קימלמן. היכן הוא ? התשפא

גולדראט יששכר ע"ה,

הרב יהודה זולדן, מכון התורה והארץ לשעבר, מעלה אדומים

אריה יצחקי, גיאוגרפ והיסטוריה, כפר תבור

עמוותת דרום: בית הלחמי מנחם ע"ה

מדרשת נצרים, ניצן : סרי רפי, מוכי בטר, אורנה אוחנה

קיבוץ גבולות – ספריה

דן גזית

קיבוץ בארי – אישה חוקרת

شمיל קורצמן, פורת – קיבוץ עלומים

מושנצה איזוריית אשכול

מוחיאון ימית

אדריכל סרג'יו לרמן

ארן מאיר, סובמיקה, עמידת דגן, המחלקה ללימודיו ארץ. ישראל וארציאולוגיה, אוניברסיטה בר אילן

גבאי: שפט אמרת 9, בני ברק, 053-850072, פקס: 03-6164789, ראה מובלות בחצר המנזך בעזה

יעקב הוסטר, קמ"ט ארכיאולוגיה, לשעבר חבל עזה, אשקלון

פרופ' דוב גביש, (מחה שלב גאט), האוניברסיטה העברית

הרב מנחם ליבמן ע"ה

הרב עוזי כהן, קריית ספר

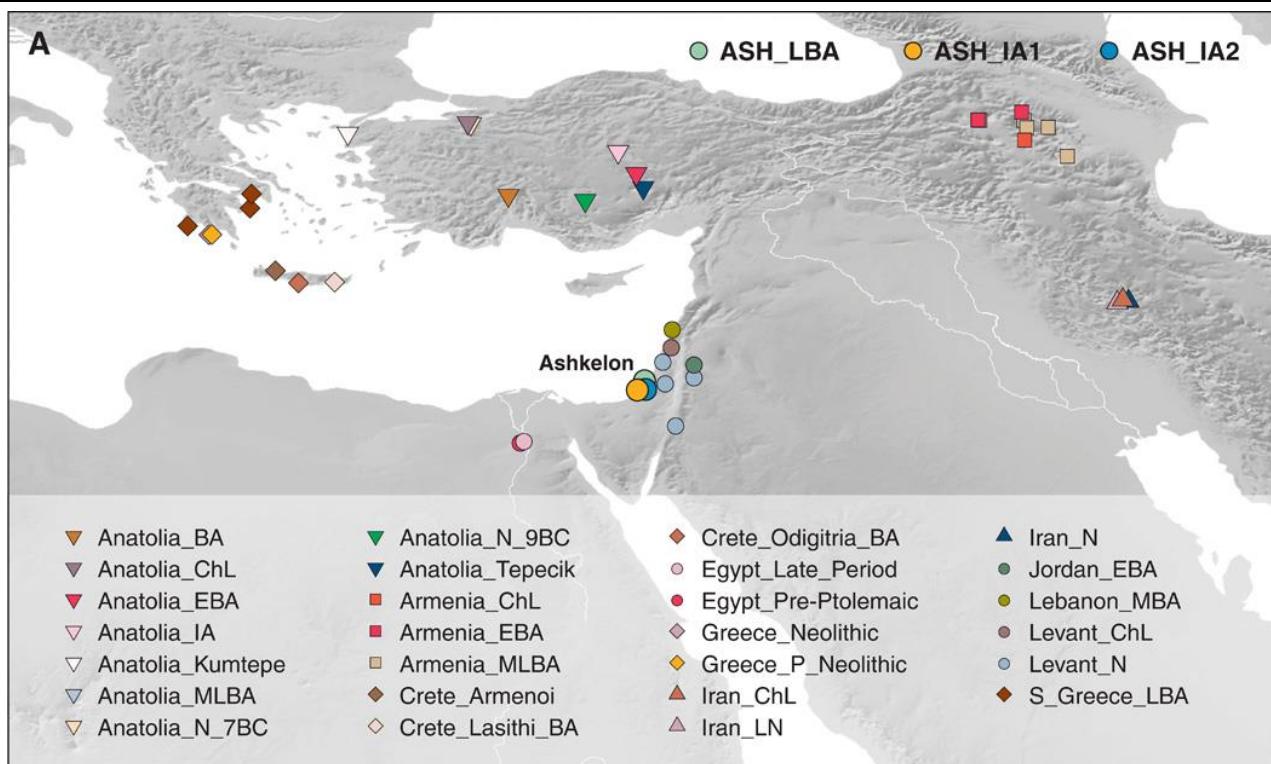
רם גופנא

תאנה ברוך ודינה

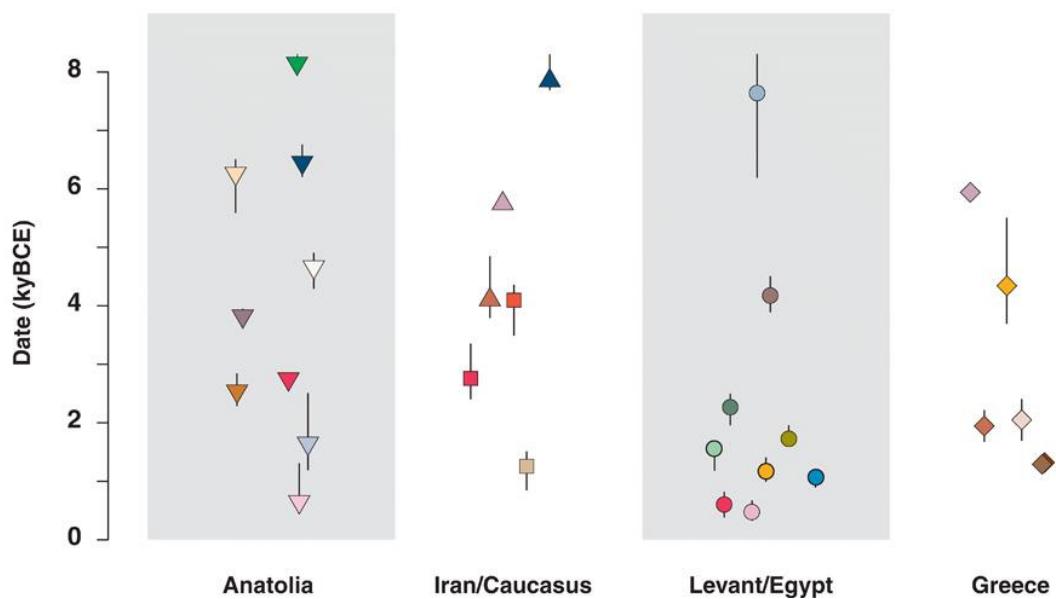
עמירה הס

שמונונה רוזן

אפרים טשנדי, ניצן

B

מפת תפוצת הפלישטים ומקורותם

לפי חפירות אשקלון הסמוכה

RESEARCH ARTICLE ANTHROPOLOGY

Ancient DNA sheds light on the genetic origins of early Iron Age Philistines

